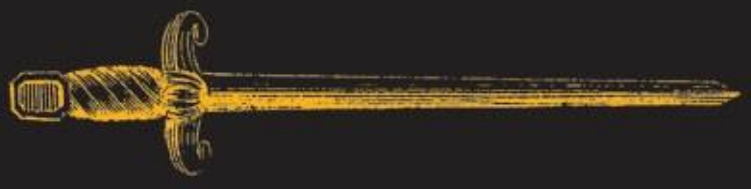
THE 50th Law

50 CENT and

ROBERT GREENE

50. Kanun

50 Cent ve Robert Greene

İçindekiler

Önsöz

Giriş Bölüm 1
Her Şeyi Olduğu Gibi Görün-Yoğun Gerçekçilik

Bölüm 2
Her Şeyi Kendinize Ait Yapın - Özgüven

Bölüm 3
Boku Şeker Fırsatçılığına Dönüştürün

Bölüm 4
Harekete Devam - Hesaplanmış Momentum

Bölüm 5
Ne Zaman Kötü Davranacağınızı Bilin

Bölüm 6
Önden Liderlik-Otorite

Bölüm 7
Çevrenizi İçten Dışa Tanıyın-Bağlantı

Bölüm 8
Sürece Saygı Gösterin-Master

Bölüm 9
Sınırlarınızın Ötesine Geçin-Öz İnanç

Bölüm 10
Ölümlülüğünüzle Yüzleşin - Yüce

Teşekkür

50 Cent ve Robert Greene'in Diğer Kitapları

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Önsöz

50 Cent ile ilk kez 2006 kışında tanıştım. *The 48 Laws of Power adlı* kitabımın hayranıydı ve bir kitap projesi üzerinde işbirliği yapmak istiyordu. Görüşmemizde savaş, terörizm ve müzik sektörü hakkında konuştuk. Beni en çok etkileyen şey, geçmişlerimizdeki büyük farklılıkları aşan, dünyaya son derece benzer bir bakış açısına sahip olmamızdı. Örneğin, o dönemde müzik sektöründe yaşadığı güç oyunlarını tartışırken, ikimiz de insanların davranışları için yaptıkları iyi niyetli açıklamaların ötesine bakıyor ve gerçekte neyin peşinde olduklarını anlamaya çalışıyorduk. O bu düşünce tarzını Southside Queens'in tehlikeli sokaklarında geliştirdi ve bu gerekli bir yaşam becerisiydi; ben ise bu düşünceye çok fazla tarih okuyarak ve uzun yıllar çalıştığım Hollywood'daki çeşitli insanların kurnaz manevralarını gözlemleyerek ulaştım. Ancak bakış açısı aynı.

O günkü toplantıdan gelecekteki bir proje hakkında ucu açık bir fikirle ayrıldık. Sonraki aylarda bu kitabın olası teması üzerinde düşündükçe, iki dünyayı bir araya getirme fikri giderek daha fazla ilgimi çekmeye başladı. Amerika'da beni heyecanlandıran şey sosyal hareketlilik, insanların sürekli olarak en alttan en üste yükselmesi ve bu süreçte kültürü değiştirmesi. Ancak başka bir düzeyde, sosyal gettolarda yaşayan bir ulus olmaya devam ediyoruz. Ünlüler genellikle diğer ünlülerin etrafında toplanır; akademisyenler ve entelektüeller kendi dünyalarına kapanır; insanlar kendi türünden olanlarla ilişki kurmayı sever. Eğer bu dar dünyalardan çıkarsak, bu genellikle başka bir yaşam tarzının gözlemcisi ya da turisti olarak olur. Burada ilginç bir olasılık olarak görünen şey, yüzeysel farklılıklarımızı mümkün olduğunca görmezden gelmek ve fikirler düzeyinde işbirliği yapmaktı - insan doğası hakkında sınıf veya etnisitenin ötesine geçen bazı gerçekleri aydınlatmak.

Açık bir zihinle ve bu kitabın ne olabileceğini bulma fikriyle, 2007'nin büyük bir bölümünde Fifty ile takıldım. Onun dünyasına neredeyse tam erişimim vardı. Onu çok sayıda yüksek güçlü

İş toplantılarında bir köşede sessizce oturur ve onu iş başında gözlemlerdim. Bir gün ofisinde iki çalışanı arasında çıkan ve Fifty'nin bizzat ayırmak zorunda kaldığı gürültülü bir kavgaya tanık oldum. Tanıtım amacıyla basın için ürettiği sahte bir krizi gözlemledim. Diğer yıldızlarla, mahalleden arkadaşlarıyla, Avrupa kraliyet ailesiyle ve siyasi figürlerle kaynaşırken onu takip ettim. Southside Queens'teki çocukluk evini ziyaret ettim, dolandırıcılık günlerinden arkadaşlarıyla takıldım ve o dünyada büyümenin nasıl bir şey olabileceğine dair bir fikir edindim. Ve onu tüm bu cephelerde eylem halinde gördükçe, Fifty'nin üç kitabımda hakkında yazdığım tarihi figürlerin yürüyen, yaşayan bir örneği olduğunu daha çok fark ettim. Güç konusunda usta bir oyuncu, bir tür hip-hop Napoleon Bonaparte.

Tarihteki çeşitli güçlü oyuncular hakkında yazarken, başarılarının kaynağının neredeyse her zaman onları diğerlerinden ayıran tek bir beceri veya benzersiz nitelikten kaynaklanabileceği teorisini geliştirdim. Napolyon için bu, muazzam miktarda detayı özümseme ve bunları zihninde organize etme konusundaki olağanüstü yeteneğiydi. Bu sayede neredeyse her zaman neler olup bittiği hakkında rakip generallerden daha fazla şey biliyordu. Fifty'yi gözlemledikten ve onunla geçmişi hakkında konuştuktan sonra, gücünün kaynağının mutlak korkusuzluğu olduğuna karar verdim.

Bu nitelik kendini bağırarak ya da bariz korkutma taktikleriyle göstermez. Fifty toplum içinde bu şekilde davrandığında bu tamamen tiyatrodur. Perde arkasında soğukkanlı ve hesapçıdır. Korkusuzluğu tavırlarında ve hareketlerinde kendini gösterir. Şirket dünyasındaki herhangi bir şeyden uzaktan etkilenmeyecek kadar çok tehlikeli karşılaşma görmüş ve yaşamıştır. Eğer bir anlaşma onun hoşuna gitmezse, umursamadan çekip gider. Eğer bir düşmanla biraz sert ve kirli oynaması gerekirse, ikinci bir düşünce olmadan bunu yapar. Kendisine son derece güvenir. Çoğu insanın genellikle çekingen ve muhafazakar olduğu bir dünyada yaşarken, her zaman daha fazlasını yapmaya, risk almaya ve alışılmadık olmaya istekli olma avantajına sahiptir. Yirmi beş yaşından sonra yaşamayı hiç beklemediği bir çevreden geldiği için, kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi hissediyor ve bu ona muazzam bir güç veriyor.

Onun bu eşsiz gücünü düşündükçe, bana daha da ilham verici ve öğretici geliyordu. Kendimi onun örneğinden faydalanırken ve kendi korkularımın üstesinden gelirken görebiliyordum. Tüm çeşitleriyle korkusuzluğun kitabın konusu olmasına karar verdim.

The 50th Law'ı yazma süreci basitti. Elli'yi gözlemlerken ve onunla konuşurken bazı davranış kalıpları ve temalar fark ettim.

sonunda bu kitabın on bölümüne dönüşecekti. Bu temaları belirledikten sonra onunla tartıştım ve birlikte daha da şekillendirdik. Ölüm korkusunun üstesinden gelmekten, kaosu ve değişimi kucaklayabilmekten, her türlü zorluğu bir güç fırsatı olarak düşünerek yaratabileceğiniz zihinsel simyadan bahsettik. Bu fikirleri kendi deneyimlerimizle ve dünyanın geneliyle ilişkilendirdik. Daha sonra bu tartışmaları kendi araştırmalarımla genişlettim ve Fifty örneğini tarih boyunca aynı korkusuz niteliği sergileyen diğer insanların hikayeleriyle birleştirdim.

Sonuç olarak bu kitap, şu şekilde özetlenebilecek belirli bir yaşam felsefesi hakkında bir kitaptır: Korkularınız sizi sınırlı bir hareket alanına hapseden bir tür hapishanedir. Ne kadar az korkarsanız, o kadar fazla güce sahip olur ve o kadar dolu dolu yaşarsınız. Umuyoruz *ki 50. Yasa* bu gücü kendiniz keşfetmeniz için size ilham verecektir.

Giriş

BİR İNSANIN SAHİP OLABİLECEĞİ EN BÜYÜK DÜŞMAN SİZİN ÜZERİNİZDE VE O DA KORKU. BAZILARINIZIN GERÇEĞİ DİNLEMEKTEN KORKTUĞUNU BİLİYORUM; KORKU VE YALANLARLA BÜYÜDÜNÜZ. AMA SİZ BU KORKUDAN KURTULANA KADAR SİZE GERÇEĞİ VAAZ EDECEĞİM....

-Malcolm X

Korkulu Tutum

Başlangıçta korku, insan hayvanı için temel ve basit bir duyguydu. Ezici bir şeyle -savaşlar, salgın hastalıklar ve doğal afetler gibi yakın bir ölüm tehdidiyle- karşılaştığımızda korku hissederdik. Her hayvan için olduğu gibi, bu duygunun da koruyucu bir işlevi vardı; tehlikeyi fark etmemizi ve zamanında geri çekilmemizi sağlıyordu. Biz insanlar için ise bu duygu ek ve olumlu bir amaca hizmet ediyordu; tehdidin kaynağını hatırlayabiliyor ve bir dahaki sefere kendimizi daha iyi koruyabiliyorduk. Uygarlık, çevreden gelen tehlikeleri öngörme ve önleme yeteneğine bağlıydı. Korku yüzünden, bizi rahatlatacak din ve çeşitli inanç sistemleri de geliştirdik. Korku, insanoğlunun bildiği en eski ve en güçlü duygudur; sinir sistemimize ve bilinçaltımıza derinlemesine kazınmış bir şeydir.

Ancak zamanla garip bir şey olmaya başladı. Çevremiz üzerindeki kontrolümüz arttıkça karşılaştığımız gerçek dehşetlerin şiddeti de azalmaya başladı. Ancak korkularımız da azalmak yerine sayıca çoğalmaya başladı. Toplumdaki statümüz hakkında endişelenmeye başladık - insanların bizi sevip sevmediği ya da gruba nasıl uyum sağladığımız. Geçim kaynaklarımız, ailelerimizin ve çocuklarımızın geleceği, kişisel sağlığımız ve yaşlanma sürecimiz için endişelenmeye başladık. Güçlü ve gerçek bir şeye karşı basit, yoğun bir korku yerine, bir tür genelleştirilmiş kaygı geliştirdik. Sanki doğa karşısında binlerce yıldır hissettiğimiz korku bir türlü yok olmuyordu - ne kadar küçük ya da olasılık dışı olursa olsun, kaygımızı yönlendirebileceğimiz bir şey bulmamız gerekiyordu.

Korkunun evriminde, on dokuzuncu yüzyılda reklamcılık ve gazetecilikle uğraşan insanların hikayelerini ve çağrılarını korkuyla çerçeveledikleri takdirde dikkatimizi çekebileceklerini keşfettikleri belirleyici bir an yaşandı. Korku, karşı koymakta ya da kontrol etmekte zorlandığımız bir duygudur ve bu nedenle odağımızı sürekli olarak yeni olası endişe kaynaklarına kaydırdılar: en son sağlık korkusu, yeni suç

dalgası, yapabileceğimiz sosyal bir gaf

ve farkında olmadığımız çevredeki sonsuz tehlikeler. Medyanın artan karmaşıklığı ve görüntülerin içgüdüsel niteliği sayesinde, atalarımızın bildiğinden çok daha güvenli ve öngörülebilir bir dünyada yaşıyor olmamıza rağmen, bize tehlikelerle dolu bir ortamda kırılgan yaratıklar olduğumuz hissini verebildiler. Onların yardımıyla endişelerimiz daha da arttı.

Korku böyle bir amaç için tasarlanmamıştır. İşlevi, güçlü fiziksel tepkileri harekete geçirerek bir hayvanın zamanında geri çekilmesini sağlamaktır. Olaydan sonra korkunun ortadan kalkması beklenir. Tehdit ortadan kalktıktan sonra korkularından kurtulamayan bir hayvan yemek yemekte ve uyumakta zorlanacaktır. Bizler korkularından kurtulamayan hayvanlarız ve içimizde bu kadar çok korku varken, bu korkular dünyaya bakışımızı renklendirme eğilimindedir. Bir tehdit nedeniyle korku hissetmekten, yaşamın kendisine karşı korku dolu bir tutum takınmaya geçeriz. Neredeyse her olayı risk açısından görmeye başlarız. Tehlikeleri ve savunmasızlığımızı abartıyoruz. Anında her zaman mümkün olan olumsuzluklara odaklanırız. Genellikle bu olgunun farkında değilizdir çünkü bunu normal kabul ederiz. Refah zamanlarında, her şey için endişelenme lüksüne sahibiz. Ancak sıkıntı zamanlarında bu korku dolu tutum özellikle zararlı hale gelir. Böyle anlar sorunları çözmemiz, gerçeklikle yüzleşmemiz ve ilerlememiz gereken zamanlardır, ancak korku geri çekilme ve geri adım atma çağrısıdır.

Franklin Delano Roosevelt 1933 yılında göreve geldiğinde tam da bu durumla karşı karşıyaydı. 1929'daki borsa çöküşüyle başlayan Büyük Buhran artık en kötü dönemini yaşıyordu. Ancak Roosevelt'i asıl etkileyen ekonomik faktörler değil, halkın ruh haliydi. Ona öyle geliyordu ki, insanlar sadece gereğinden fazla korkmakla kalmıyor, aynı zamanda korkuları zorlukların üstesinden gelmeyi zorlaştırıyordu. Ülkeye yaptığı açılış konuşmasında, ekonominin çöküşü gibi bariz gerçekleri görmezden gelmeyeceğini ve naif bir iyimserlik vaaz etmeyeceğini söyledi. Ancak dinleyicilerinden, ülkenin geçmişinde daha kötü şeylerle, İç Savaş gibi dönemlerle karşılaştığını hatırlamalarını istedi. Bizi böyle anlardan çıkaran şey öncü ruhumuz, kararlılığımız ve azmimizdi. Amerikalı olmanın anlamı budur.

Korku kendi kendini gerçekleştiren bir dinamik yaratır; insanlar korkuya teslim oldukça enerji ve ivme kaybederler. Güven eksikliği, eylemsizliğe dönüşerek güven seviyelerini daha da düşürür ve bu böyle devam eder. "Bu yüzden, her şeyden önce," dedi dinleyicilere, "kesin inancımı belirtmeme izin verin

Korkmamız gereken şey korkunun kendisidir - geri çekilmeyi ilerlemeye dönüştürmek için gerekli çabaları felce uğratan isimsiz, mantıksız, gerekçesiz terör."

Roosevelt'in konuşmasında taslağını çizdiği şey, hayatta başarısızlığı başarıdan ayıran bıçak sırtıdır. Bu bıçak sırtı, gerçekliğinizi şekillendirmeye yardımcı olma gücüne sahip olan tutumunuzdur. Her şeye korku gözlüğüyle bakarsanız, geri çekilme modunda kalma eğiliminde olursunuz. Bir krizi ya da sorunu bir meydan okuma, cesaretinizi kanıtlamak için bir fırsat, kendinizi güçlendirme ve sağlamlaştırma şansı ya da kolektif eylem çağrısı olarak da görebilirsiniz. Bunu bir meydan okuma olarak gördüğünüzde, bu olumsuzluğu tamamen zihinsel bir süreçle olumluya dönüştürmüş olacaksınız ve bu da olumlu eylemle sonuçlanacaktır. Ve aslında FDR, ilham verici liderliği sayesinde ülkenin zihniyetini değiştirmesine ve Buhran'la daha girişimci bir ruhla yüzleşmesine yardımcı olabilmiştir.

Bugün ulusal cesaretimizi sınayan yeni sorunlar ve krizlerle karşı karşıyayız. Ancak FDR'nin geçmişteki daha da kötü zamanlarla yaptığı karşılaştırma gibi, karşı karşıya olduğumuz şeyin geçmişteki tehlikeler kadar kötü olmadığını söyleyebiliriz.

1930'lar ve takip eden savaş yılları. Aslında, yirmi birinci yüzyıl Amerika'sının gerçekliği daha çok şu şekildedir: fiziksel çevremiz tarihimizdeki herhangi bir andan daha güvenli ve emniyetlidir. Dünyanın en müreffeh ülkesinde yaşıyoruz. Geçmişte güç oyununu sadece beyaz erkekler oynayabiliyordu. Şimdi ise milyonlarca azınlık ve kadın arenaya girerek dinamiği sonsuza dek değiştirdi ve bizi bu açıdan sosyal olarak en gelişmiş ülke haline getirdi. Teknolojideki ilerlemeler her türlü yeni fırsatın önünü açtı; eski iş modelleri çözülüyor ve meydan yeniliklere kalıyor. Bu, kapsamlı bir değişim ve devrim zamanıdır.

Biz de bazı zorluklarla karşı karşıyayız. Dünya daha rekabetçi hale geldi; ekonominin yadsınamaz kırılganlıkları var ve yeniden keşfedilmeye ihtiyaç duyuyor. Her durumda olduğu gibi, belirleyici faktör bizim tutumumuz, bu gerçekliğe nasıl bakmayı *seçtiğimiz olacaktır.* Eğer korkuya teslim olursak, olumsuzluklara orantısız bir şekilde dikkatimizi verir ve korktuğumuz olumsuz koşulları üretiriz. Bunun tam tersini yapar, hayata karşı korkusuz bir yaklaşım geliştirir, her şeye cesaret ve enerjiyle saldırırsak, o zaman çok daha farklı bir dinamik yaratmış oluruz.

Anlayın: hepimiz çok korkuyoruz - insanları gücendirmekten, çatışmaya yol açmaktan, kalabalığın arasından sıyrılmaktan, cesur adımlar atmaktan. Binlerce yıldır bu duyguyla olan ilişkimiz, ilkel bir doğa korkusundan, gelecekle ilgili genel kaygıya ve şu anda bize hakim olan korku dolu tutuma doğru evrildi. Rasyonel, üretken yetişkinler

olarak bizler

nihayet bu düşüş eğiliminin üstesinden gelmeye ve korkularımızın ötesine geçmeye çağrılıyoruz.

Korkusuz Tip

ERKEN ÇOCUKLUK DÖNEMİMDE HATIRLADIĞIM İLK ŞEY BİR ALEVDİ.... BİRİNİN YAKTIĞI GAZ SOBASINDAN ATLAYAN MAVİ BİR ALEV ÜÇ YAŞINDAYDIM.... HAYATIMDA ILK KEZ KORKU HISSETTIM, GERÇEK KORKU. AMA AYNI ZAMANDA BIR TÜR MACERA, GARIP BIR NEŞE GIBI DE HATIRLIYORUM. SANIRIM BU DENEYIM BENI KAFAMIN IÇINDE DAHA ÖNCE GITMEDIĞIM BIR YERE GÖTÜRDÜ. BIR SINIRA, BELKI DE MÜMKÜN OLAN HER ŞEYIN SINIRINA... YAŞADIĞIM KORKU NEREDEYSE BIR DAVET GIBIYDI, HAKKINDA HIÇBIR ŞEY BILMEDIĞIM BIR ŞEYE DOĞRU ILERLEMEK IÇIN BIR MEYDAN OKUMAYDI. KIŞISEL YAŞAM FELSEFEMIN O AN BAŞLADIĞINI DÜŞÜNÜYORUM.... O ZAMANDAN BERI ZIHNIMDE HEP ILERIYE, O ALEVIN SICAKLIĞINDAN UZAĞA DOĞRU HAREKET ETMEM GEREKTIĞINE INANDIM VE ÖYLE DÜŞÜNDÜM.

-Miles Davis

Korkuyla başa çıkmanın biri pasif, diğeri aktif olmak üzere iki yolu vardır. Pasif modda, bize endişe veren durumdan kaçınmaya çalışırız. Bu, insanların duygularını incitebileceğimiz herhangi bir kararı ertelemek anlamına gelebilir. Günlük hayatımızda her şeyin güvenli ve rahat olmasını tercih etmek anlamına gelebilir, böylece hiçbir karışıklık içeri giremez. Bu modda olduğumuzda bunun nedeni kırılgan olduğumuzu ve korktuğumuz şeyle karşılaştığımızda zarar göreceğimizi hissetmemizdir.

Aktif çeşitlilik, çoğumuzun hayatımızın bir noktasında deneyimlediği bir şeydir: korktuğumuz riskli veya zor bir durum üzerimize yıkılır. Bu bir doğal afet, bir yakınımızın ölümü ya da bir şey kaybettiğimiz bir talihin tersine dönmesi olabilir. Genellikle bu anlarda bizi şaşırtan bir içsel güç buluruz. Korktuğumuz şey o kadar da kötü değildir. Bundan kaçınamayız ve korkumuzun üstesinden gelmenin bir yolunu bulmamız ya da gerçek sonuçlarına katlanmamız gerekir. Böyle anlar tuhaf bir şekilde tedavi edicidir çünkü nihayet gerçek bir şeyle yüzleşiyoruzdur - medya tarafından bize yutturulan hayali bir korku senaryosuyla değil. Bu korkuyu geride bırakabiliriz. Sorun şu ki, bu tür anlar çok uzun sürmez ya da çok sık tekrarlanır. Değerlerini hızla kaybedebilirler ve biz de pasif, kaçınma moduna geri döneriz.

Nispeten rahat koşullarda yaşadığımızda, çevre bize bariz tehlikeler, şiddet ya da hareketimizi kısıtlayan unsurlarla baskı yapmaz. O zaman ana hedefimiz sahip olduğumuz konfor ve güvenliği korumaktır ve bu nedenle statükoya yönelik en ufak bir risk veya tehdide karşı daha duyarlı hale geliriz. Daha belirsiz ve rahatsız edici oldukları için korku duygularına tahammül etmekte zorlanırız ve böylece pasif modda kalırız.

Ancak tarih boyunca, çok daha zor koşullarda yaşayan ve tehlikelerin her gün üzerlerine geldiği insanlar olmuştur. Bu tipler korkularıyla aktif modda tekrar tekrar yüzleşmek zorundadır. Bu, aşırı yoksulluk içinde büyümek; savaş alanında ölümle yüzleşmek veya savaşta bir orduya liderlik etmek; çalkantılı, devrimci dönemler yaşamak; bir kriz zamanında lider olmak; kişisel kayıp veya trajedi yaşamak veya ölümle burun buruna gelmek olabilir.
Sayısız insan bu tür koşullarda ya da bu koşullarla birlikte büyür ve ruhları zorluklarla ezilir. Ancak çok azı bunun üstesinden gelir. Bu onların tek olumlu seçimidir - bu günlük korkularla yüzleşmeli ve üstesinden gelmeli ya da aşağı doğru çekilmeye boyun eğmelidirler. Çelik gibi sertleşir ve katılaşırlar.

Şunu anlayın: kimse bu şekilde doğmaz. Korku hissetmemek doğal değildir. Bu, zorluklar ve testler gerektiren bir süreçtir. Dibe vuranlarla zorlukların üstesinden gelenleri ayıran şey, iradelerinin gücü ve güce duydukları açlıktır.

Bir noktada, korkuların üstesinden gelmeye yönelik bu savunma pozisyonu saldırgan bir pozisyona, yani korkusuz bir tutuma dönüşür. Bu tipler yalnızca korkusuz olmanın değil, aynı zamanda hayata cesaret ve aciliyet duygusuyla ve alışılmadık bir yaklaşımla saldırmanın, eskileri takip etmek yerine yeni modeller yaratmanın değerini öğrenirler. Bunun kendilerine kazandırdığı büyük gücü görürler ve kısa sürede baskın zihniyetleri haline gelir.

Bu tiplere Sokrates ve Stoacılardan Cornelius Vanderbilt ve Abraham Lincoln'e kadar tüm kültürlerde ve tüm zaman dilimlerinde rastlarız.

Napolyon Bonapart klasik bir korkusuz tipi temsil eder. Kariyerine Fransız Devrimi patlak verdiğinde orduda başladı. Hayatının bu kritik anında, tarihin en kaotik ve dehşet verici dönemlerinden birini deneyimlemek zorunda kaldı. Yeni bir savaş türü ortaya çıkarken savaş alanında sonsuz tehlikelerle karşılaştı ve yanlış bir hareketin giyotine yol açabileceği sayısız siyasi entrikanın içinden geçti. Tüm bunlardan korkusuz bir ruhla çıktı, zamanın kaosunu ve sanatta meydana gelen büyük değişiklikleri kucakladı

savaşın. Ve sayısız seferlerinden birinde, tüm korkusuz tipler için motto görevi görebilecek sözleri dile getirdi.

100 yılının ilkbaharında bir orduyu İtalya'ya götürmeye hazırlanıyordu. Mareşalleri yılın o döneminde Alplerin geçit vermediği konusunda onu uyardılar ve beklemesinin başarı şansını azaltacağını söyleyerek beklemesini istediler. General onlara şöyle cevap verdi: "Napolyon'un ordusu için Alpler diye bir şey yoktur." Ve bir katıra binen Napolyon, birliklerini hain araziden ve sayısız engelden bizzat geçirmeye başladı. Onları Alpler'den geçiren, düşmanı tamamen gafil avlayan ve yenilgiye uğratan şey tek bir adamın iradesinin gücüydü. Korkuları olmayan bir insanın önünde durabilecek ne Alpler ne de engeller vardır.

Bu türün bir başka örneği de, Maryland'de köleliğin içinde doğan büyük kölelik karşıtı ve yazar Frederick Douglass olmalıdır.
87. Daha sonra yazdığı gibi, kölelik derin korku seviyeleri yaratmaya dayanan bir sistemdi. Douglass sürekli olarak kendini tam tersi yönde zorladı. Ağır ceza tehdidine rağmen gizlice kendi kendine okuma yazma öğrendi. İsyankar tavrı nedeniyle kırbaçlandığında, karşılık verdi ve daha az kırbaçlandığını gördü. Parası ya da bağlantıları olmadan yirmi yaşında Kuzey'e kaçtı. Önde gelen bir kölelik karşıtı oldu, Kuzey'i gezdi ve dinleyicilere köleliğin kötülüklerini anlattı. Kölelik karşıtları onun konferanslarına devam etmesini ve aynı hikayeleri tekrar tekrar anlatmasını istiyordu ama Douglass çok daha fazlasını yapmak istiyordu ve bir kez daha isyan etti. Kendi kölelik karşıtı gazetesini kurdu ki bu eski bir köle için duyulmamış bir şeydi. Gazete muazzam bir başarı elde etti.

Douglass hayatının her aşamasında karşısındaki güçlü ihtimallerle sınandı. Kırbaçlanma, bilmediği şehirlerin sokaklarında yalnız kalma, kölelik karşıtlarının gazabına uğrama gibi korkulara teslim olmak yerine, cesaret seviyesini yükseltti ve kendini daha da saldırıya itti. Bu güven ona, etrafındakilerin şiddetli direnişlerinin ve düşmanlıklarının üzerine çıkma gücü verdi. Bu, tüm korkusuz tiplerin bir noktada keşfettiği fiziktir - olumsuz ve hatta imkansız koşullarla karşılaşıldığında kendine olan inancın ve enerjinin uygun bir şekilde artırılması.

Korkusuz insanlar yalnızca yoksulluktan ya da zorlu bir fiziksel çevreden ortaya çıkmazlar. Franklin Delano Roosevelt zengin ve ayrıcalıklı bir ailede büyüdü. Otuz dokuz yaşındayken çocuk felci geçirdi ve belden aşağısı felç oldu. Bu onun hayatında bir dönüm noktasıydı, çünkü hareketlerinde ciddi bir kısıtlama ve muhtemelen hayatının sonu ile karşı karşıyaydı.

siyasi kariyeri. Ancak, korkuya ve ruhunu aşağıya doğru çekmeye boyun eğmeyi reddetti. Tam tersi yönde ilerledi, fiziksel durumundan en iyi şekilde yararlanmak için mücadele etti ve onu en korkusuz başkanımıza dönüştürecek yılmaz bir ruh geliştirdi. Bu tür bir insan için, hangi yaşta olursa olsun, her türlü zorluk ya da kısıtlamayla karşılaşmak, bu tutumun oluşması için bir pota görevi görebilir.

Yeni Korkusuz Tip

BU GEÇMIŞ, ZENCININ GEÇMIŞI, IP, ATEŞ, IŞKENCE... ÖLÜM VE AŞAĞILANMA; GECE GÜNDÜZ KORKU, KEMIĞIN ILIĞI KADAR DERIN KORKU... BU GEÇMIŞ, BIR INSAN KIMLIĞINE ULAŞMAK VE ONU DOĞRULAMAK IÇIN VERILEN BU SONSUZ MÜCADELE... YINE DE TÜM DEHŞETINE RAĞMEN ÇOK GÜZEL BIR ŞEY IÇERIYOR.... ACI ÇEKEMEYEN INSANLAR ASLA BÜYÜYEMEZ, KIM OLDUKLARINI ASLA KEŞFEDEMEZ....

-James Baldwin

On dokuzuncu yüzyılın büyük bir bölümünde Amerikalılar her türlü tehlike ve güçlükle karşı karşıya kaldılar - sınırın düşmanca fiziksel ortamı, keskin siyasi bölünmeler, teknoloji ve sosyal hareketlilikteki büyük değişimlerin ortaya çıkardığı kanunsuzluk ve kaos. Bu daraltıcı ortama korkularımızın üstesinden gelerek ve öncü ruhu olarak bilinen şeyi - macera duygumuzu ve sorunları çözme konusundaki meşhur yeteneğimizi - geliştirerek karşılık verdik.

Artan refahımızla birlikte bu durum değişmeye başladı. Ancak yirminci yüzyılda bir ortam her zamanki gibi sertliğini korudu: Amerika'nın şehir içi siyah gettoları. Ve böyle bir potadan James Baldwin, Malcolm X ve Muhammed Ali gibi figürlerle örneklenen yeni bir korkusuz tip ortaya çıktı. Ancak dönemin ırkçılığı, bu ruhu tam anlamıyla ortaya koyma becerilerini kısıtladı.

Son zamanlarda, Amerika'da iktidarın en üst noktalarına yükselmek için daha fazla özgürlüğe sahip olan yeni tipler ortaya çıktı -Eğlence, siyaset ve iş dünyasında. Kendi başlarının çaresine bakmayı ve hırslarını dizginlemeyi öğrendikleri Vahşi Batı benzeri bir ortamdan geliyorlar. Eğitimleri sokaklardan ve kendi zorlu deneyimlerinden geliyor. Bir bakıma, çok az resmi eğitim almış ancak yeni bir iş yapma biçimi yaratmış olan on dokuzuncu yüzyılın başıboş tiplerine geri dönmüşlerdir. Onların ruhu

yirmi birinci yüzyılın bozukluğu. Onları izlemek büyüleyici ve bazı açılardan bize öğretecekleri çok şey var.

50 Cent (diğer adıyla Curtis Jackson) olarak bilinen rapçi, bu fenomenin ve bu türün en dramatik çağdaş örneklerinden biri olarak kabul edilmelidir. Özellikle şiddet dolu ve gergin bir mahallede 1980'lerdeki uyuşturucu salgınının ortasında Queens'in güneyinde büyüdü. Ve hayatının her evresinde onu hem sınayan hem de güçlendiren bir dizi tehlikeyle, yavaş yavaş geliştirdiği korkusuz tavrına kabul ritüelleriyle yüzleşmek zorunda kaldı.

Her çocuğun sahip olduğu en büyük korkulardan biri terk edilmek, korkunç bir dünyada yalnız bırakılmaktır. Bu, en ilkel kabuslarımızın kaynağıdır. Fifty'nin gerçekliği buydu. Babasını hiç tanımadı ve annesi o sekiz yaşındayken öldürüldü. Kendisini korumak ya da kollamak için başkalarına güvenmeme alışkanlığını hızla geliştirdi. Bu, hayatında korku hissettiği sonraki her karşılaşmada sadece kendine dönebileceği anlamına geliyordu. Eğer bu duyguyu hissetmek istemiyorsa, üstesinden gelmeyi kendi başına öğrenmek zorundaydı.

Erken yaşta sokaklarda çalışmaya başladı ve korku hissetmekten kaçınmasının hiçbir yolu yoktu. Her gün şiddet ve saldırganlıkla yüzleşmek zorunda kalıyordu. Ve korkuyu rutin olarak iş başında gördüğünde, bunun ne kadar yıkıcı ve zayıflatıcı bir duygu olabileceğini anladı. Sokaklarda korku göstermek insanların size olan saygısını yitirmesine neden olurdu. Sonunda itilip kakılırdınız ve şiddetten kaçınma arzunuz yüzünden şiddete maruz kalma olasılığınız artardı. Başka seçeneğiniz yoktu - bir dolandırıcı olarak herhangi bir güce sahip olmak istiyorsanız, bu duygunun üstesinden gelmek zorundaydınız. Kimse bunu gözlerinizden okuyamazdı. Bu, kendisini tekrar tekrar kaygı uyandıran durumların içine sokması gerektiği anlamına geliyordu. Silahlı biriyle ilk kez karşılaştığında korkmuştu. İkincisinde daha az. Üçüncüsünde ise hiçbir anlamı yoktu.

Cesaretini bu şekilde sınamak ve kanıtlamak ona muazzam bir güç hissi verdi. Cesaretin değerini, kendine duyduğu üstün güvenle başkalarını nasıl peşinden sürükleyebileceğini çabucak öğrendi. Ancak ne kadar sertleşip katılaşmış olurlarsa olsunlar, üçkâğıtçılar genellikle göz korkutucu bir engelle karşılaşırlar: çok aşina oldukları ve onlara tüm becerilerini öğreten sokakları terk etme korkusu. Bu yaşam tarzına bağımlı hale gelirler ve hapse girme ya da erken yaşta ölme ihtimalleri olsa da üçkağıtçılığı bırakamazlar.

Ancak Fifty'nin sadece başarılı bir dolandırıcı olmaktan daha büyük hedefleri vardı ve bu yüzden kendini bu güçlü korkuyla yüzleşmeye ve üstesinden gelmeye zorladı. Yirmi yaşındayken ve dolandırıcılığının zirvesindeyken

Başarılı olunca oyunla bağlarını koparmaya ve herhangi bir bağlantısı ya da güvenlik ağı olmadan müzik piyasasına dalmaya karar verdi. B planı olmadığı için, ya müzikte başarılı olacak ya da batacaktı, rap dünyasında fark edilmesini sağlayan çılgın ve cesur bir enerjiyle hareket etti.

Terk edilme, şiddet, radikal değişim gibi bir insanı etkileyebilecek en kötü korkulardan bazılarıyla yüzleştiğinde hala çok genç bir adamdı ve daha güçlü ve daha dirençli bir şekilde ortaya çıkmıştı. Ancak yirmi dört yaşında, ilk albümünün çıkışının arifesinde, birçoğumuzun en büyük korku olarak kabul edeceği şeyle, ölümün kendisiyle yüz yüze geldi. 2000 yılının Mayıs ayında, güpegündüz evinin önünde arabasında otururken bir suikastçı ona dokuz kurşun sıktı, kurşunlardan biri çenesinden girip onu öldürmeye bir milimetre kadar yaklaştı.

Silahlı saldırının ardından Columbia Records onu plak şirketinden çıkardı ve ilk albümünün çıkışını iptal etti. Plak yöneticileri onunla ve ilişkilendirildiği şiddetle herhangi bir ilişki kurmaktan korktukları için kısa sürede sektörden dışlandı. Arkadaşlarının çoğu, belki de zayıflığını sezerek ona sırt çevirdi. Artık parası yoktu; sırtını döndükten sonra dolandırıcılığa geri dönemezdi ve müzik kariyeri bitmiş gibi görünüyordu. Bu, kişinin zorluklar karşısındaki tutumunun gücünü ortaya koyan dönüm noktalarından biriydi. Sanki geçit vermez Alpler'le yüzleşiyor gibiydi.

O anda, Frederick Douglass'ın yaptığı gibi yaptı; öfkesini, enerjisini ve korkusuzluğunu artırmaya karar verdi. Ölüme bu kadar yaklaşmışken, hayatın ne kadar kısa olabileceğini anlamıştı. Bir saniyesini bile boşa harcamayacaktı. Başarıya giden olağan yolu reddedecekti - plak endüstrisinde çalışmak, o altın anlaşmayı yakalamak ve satacağını düşündükleri müziği çıkarmak. Kendi yolunu izleyecek, müziğini satacağı ya da sokaklarda bedava dağıtacağı bir karışık kaset kampanyası başlatacaktı. Bu şekilde kendisi için daha doğal olduğunu düşündüğü sert ve çiğ sesleri geliştirebiliyordu. Mahallenin dilini yumuşatmak zorunda kalmadan konuşabiliyordu.

Birdenbire büyük bir özgürlük duygusu hissetti - kendi iş modelini yaratabilir, istediği kadar alışılmadık olabilirdi. Kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi hissediyordu, sanki içinde kalan son korku kırıntıları da 2000 yılında o gün arabada kan kaybından ölmüştü. Karışık kaset kampanyası onu sokaklarda meşhur etti ve Eminem'in dikkatini çekti; Eminem kısa sürede Fifty'yi kendisinin ve Dr. Dre'nin plak şirketiyle imzaladı ve Fifty'nin müzik dünyasının zirvesine meteorik yükselişine ve ardından o zamandan beri kurduğu iş imparatorluğunun yaratılmasına zemin hazırladı.

Tuhaf, devrimci zamanlardan geçiyoruz. Eski düzen gözlerimizin önünde pek çok düzeyde parçalanıyor. Ancak böylesine asi bir dönemde, iş dünyası ve siyaset dünyasındaki liderlerimiz geçmişe ve eski yöntemlere sıkı sıkıya sarılıyorlar. Değişimden ve her türlü düzensizlikten korkuyorlar.

Elli ile temsil edilen yeni korkusuz tipler ise tam tersi yönde hareket ederler. Zamanın kaosunun mizaçlarına uygun olduğunu görürler. Deney yapmaktan, acele etmekten ve yeni çalışma yöntemleri denemekten korkmadan büyümüşlerdir. Başkalarını gizliden gizliye korkutan teknolojideki gelişmeleri kucaklarlar. Geçmişi bir kenara bırakıp kendi iş modellerini yaratırlar. Bu radikal dönemde kurumsal Amerika'ya musallat olan muhafazakâr ruha teslim olmuyorlar. Ve başarılarının özünde, geçmişteki tüm korkusuz ruhlar tarafından bilinen ve kullanılan ve dünyadaki her türlü başarının temeli olan bir öncül, bir Güç Yasası var.

50. Kanun

İNSANLARIN EN BÜYÜK KORKUSU KENDİLERİ OLMAKTIR. 50 CENT YA DA BAŞKA BIRI OLMAK ISTERLER. NEREDE VE KIM OLDUKLARINA UYMASA BILE HERKESIN YAPTIĞINI YAPARLAR. AMA BU ŞEKILDE HIÇBIR YERE VARAMAZSINIZ; ENERJINIZ ZAYIFTIR VE KIMSE SIZE DIKKAT ETMEZ. SAHIP OLDUĞUNUZ TEK ŞEYDEN, SIZI FARKLI KILAN ŞEYDEN KAÇIYORSUNUZ. O KORKUYU KAYBETTIM. VE DÜNYAYA DİĞER İNSANLAR GİBİ OLMAYI UMURSAMADIĞIMI GÖSTEREREK SAHİP OLDUĞUM GÜCÜ BİR KEZ HİSSETTİĞİMDE, BİR DAHA ASLA GERİ DÖNEMEDİM.

-50 Cent

50. Yasa şu önermeye dayanır: Biz insanlar genellikle koşullar üzerinde çok az kontrole sahibiz. İnsanlar hayatlarımızla kesişir, bize doğrudan veya dolaylı olarak bir şeyler yapar ve günlerimizi onların getirdiklerine tepki vererek geçiririz. İyi şeyler başımıza gelir, ardından kötü şeyler gelir.

Biraz kontrol kazanmak için elimizden geldiğince mücadele ederiz, çünkü olaylar karşısında çaresiz kalmak bizi mutsuz eder. Bazen başarılı oluruz, ancak insanlar ve koşullar üzerinde sahip olduğumuz kontrol marjı iç karartıcı derecede dardır.

Ancak 50. Yasa, aslında kontrol edebileceğimiz bir şey olduğunu belirtir: çevremizdeki bu olaylara verdiğimiz zihin tepkisi. Ve eğer kaygılarımızın üstesinden gelebilir ve hayata karşı korkusuz bir tutum geliştirebilirsek, garip ve dikkate değer bir şey gerçekleşebilir - bu marj

koşullar üzerindeki kontrolümüz artar. En uç noktada, koşulları kendimiz bile yaratabiliriz ki bu da tarih boyunca korkusuz tiplerin sahip olduğu muazzam gücün kaynağıdır. Ve hayatlarında 50. Yasayı uygulayan insanların hepsi, onlara durumları şekillendirmek için bu eşsiz yeteneği veren belirli nitelikleri -üstün cesaret, *tartışmasızlık, akışkanlık* ve *aciliyet duygusu*- paylaşırlar.

Cesur bir eylem yüksek derecede güven gerektirir. Cüretkar bir eylemin hedefi olan ya da buna tanık olan insanlar, bu güvenin gerçek ve haklı olduğuna inanmaktan kendilerini alamazlar. İçgüdüsel olarak geri çekilerek, yoldan çekilerek ya da kendine güvenen kişiyi takip ederek karşılık verirler. Cesur bir hareket insanları peşinden sürükleyebilir ve engelleri ortadan kaldırabilir. Bu şekilde kendi elverişli koşullarını yaratır.

Bizler sosyal yaratıklarız ve bu nedenle çevremizdeki insanlara ve grubun normlarına uymak istememiz doğaldır. Ancak bunun altında derin bir korku yatar; insanların hakkımızda ne düşündüğüne bakmaksızın kendi yolumuzu izleme korkusu. Korkusuz tipler bu korkuyu yenmeyi başarırlar. Sıra dışılıklarında ne kadar ileri gittikleriyle bizi büyülerler. Bunun için onlara içten içe hayranlık ve saygı duyarız; keşke biz de onlar gibi davranabilsek deriz. Normalde dikkatimizi çekmek zordur; ilgimizi bir gösteriden diğerine kaydırırız. Ancak farklılıklarını korkusuzca ifade edenler, dikkatimizi daha derin bir düzeyde ve daha uzun bir süre için çekerler; bu da güç ve kontrol anlamına gelir.

Birçoğumuz hayatın değişen koşullarına yakın çevremizdeki her şeyi mikro düzeyde yönetmeye çalışarak yanıt veririz. Beklenmedik bir şey olduğunda, katılaşırız ve geçmişte işe yarayan bir taktiği uygulayarak yanıt veririz. Olaylar hızla değişirse, kolayca bunalır ve kontrolü kaybederiz. 50. Yasayı takip edenler değişimden ya da kaostan korkmazlar; mümkün olduğunca akışkan davranarak kaosu kucaklarlar. Olayların akışıyla birlikte hareket eder ve ardından anı değerlendirerek onları kendi seçtikleri yöne doğru nazikçe kanalize ederler. Zihin yapıları sayesinde bir olumsuzluğu (beklenmedik olaylar) olumluya (bir fırsata) dönüştürürler.

Ölümle burun buruna gelmek ya da hayatımızın kısalığını dramatik bir şekilde hatırlatmak olumlu ve terapötik bir etki yaratabilir. Günlerimiz sayılıdır ve bu nedenle her anı değerlendirmek, yaşam hakkında bir aciliyet duygusuna sahip olmak en iyisidir. Her an sona erebilir. Korkusuz tipler genellikle travmatik bir deneyimle bu farkındalığı kazanırlar.

Her eylemden en iyi şekilde yararlanmak için enerjiktirler ve bunun onlara yaşamda verdiği ivme, bir sonraki adımda ne olacağını

belirlemelerine yardımcı olur.

Her şey oldukça basit: herhangi bir karşılaşmaya olağan korkularınızı getirerek bu temel yasayı ihlal ettiğinizde, seçeneklerinizi ve olayları şekillendirme kapasitenizi daraltırsınız. Korkunuz sizi güçlerinizin tersine döndüğü olumsuz bir alana bile sürükleyebilir. Örneğin muhafazakâr olmak sizi uzun vadede sahip olduklarınızı kaybetme olasılığınızın daha yüksek olduğu bir köşeye sıkıştırabilir çünkü değişime uyum sağlama kapasitenizi de kaybedersiniz. İnsanları memnun etmek için çok uğraşmak aslında onları kendinizden uzaklaştırmanıza neden olabilir - böylesine nankör bir tutuma sahip birine saygı duymak zordur. Hatalarınızdan ders almaktan korkarsanız, büyük olasılıkla onları tekrarlamaya devam edersiniz. Bu yasayı çiğnediğinizde, hiçbir eğitim, bağlantı ya da teknik bilgi sizi kurtaramaz. Korku dolu tutumunuz sizi görünmez bir hapishaneye hapseder ve orada kalırsınız.

50. Yasaya uymak tam tersi bir dinamik yaratır - olasılıkları açar, hareket özgürlüğü getirir ve yaşamda ileri doğru bir ivme yaratmaya yardımcı olur.

Bu yüce güce sahip olmanın anahtarı, korkularınızla başa çıkarken aktif modda olmaktır. Bu, normalde çekindiğiniz alanlara girmek anlamına gelir: Kaçındığınız çok zor kararları vermek, sizinle güç oyunları oynayan insanlarla yüzleşmek, başkalarını memnun etmek yerine kendinizi ve neye ihtiyacınız olduğunu düşünmek, korktuğunuz şey değişim olsa bile hayatınızın yönünü değiştirmek.

Kendinizi kasıtlı olarak zor durumlara sokuyor ve tepkilerinizi inceliyorsunuz. Her durumda, korkularınızın abartılı olduğunu ve onlarla yüzleşmenin sizi gerçeğe yaklaştıran canlandırıcı bir etkisi olduğunu fark edeceksiniz.

Bir noktada *tersine çevirme* gücünü keşfedeceksiniz - belirli bir korkunun olumsuzluğunun üstesinden gelmek olumlu bir niteliğe yol açar - kendine güven, sabır, üstün özgüven ve daha fazlası. (İlerleyen bölümlerin her biri bu tersine bakış açısını vurgulayacaktır.) Ve bir kez bu yola girdiğinizde, geri dönmek zordur. Her şeye karşı cesur ve korkusuz bir yaklaşıma kadar devam edeceksiniz.

Anlayın: Bu tutumu geliştirmek için Southside Queens'te büyümek ya da bir suikastçının hedefi olmak zorunda değilsiniz. Hepimiz zorluklarla, rakiplerle ve aksiliklerle karşılaşırız. Korkumuz yüzünden bunları görmezden gelmeyi ya da bunlardan kaçınmayı seçeriz. Önemli olan çevrenizin fiziksel gerçekliği değil, zihinsel durumunuz, her düzeyde yaşamın bir parçası olan zorluklarla nasıl başa çıktığınızdır. Fifty korkularıyla yüzleşmek zorundaydı; siz de bunu *seçmelisiniz.*

Son olarak, tutumunuz gerçekliği iki zıt yönde şekillendirme gücüne sahiptir - biri sizi daraltan ve korkuyla köşeye sıkıştıran, diğeri ise olasılıkları ve hareket özgürlüğünü açan. Aynı şey, bundan sonraki bölümleri okurken getirdiğiniz zihin seti ve ruh için de geçerlidir. Eğer bu bölümleri egonuz ön plandayken, burada yargılandığınızı ya da saldırı altında olduğunuzu hissederek okursanız - başka bir deyişle, savunma modunda okursanız - o zaman kendinizi bunun size getirebileceği güce gereksiz yere kapatmış olursunuz. Hepimiz insanız; hepimiz korkularımızdan etkileniyoruz; kimse yargılanmıyor. Benzer şekilde, bu sözleri yaşamınız için dar reçeteler olarak okur ve harfiyen uygulamaya çalışırsanız, o zaman değerlerini -gerçekliğinize uygulamalarını- daraltmış olursunuz.

Bunun yerine, bu kelimeleri açık ve korkusuz bir ruhla özümsemeli, fikirlerin derinizin altına girmesine ve dünyayı nasıl gördüğünüzü etkilemesine izin vermelisiniz.

Bunları denemekten korkmayın. Bu şekilde, bu kitabı kendi koşullarınıza göre şekillendirecek ve dünya üzerinde benzer bir güç kazanacaksınız.

BANA GÖRE... ACELECI OLMAK TEMKINLI OLMAKTAN DAHA IYIDIR, ÇÜNKÜ SERVET BIR KADINDIR VE ONA HÜKMETMEK ISTIYORSANIZ ONU YENMELI VE HIRPALAMALISINIZ. AÇIKÇA GÖRÜLÜYOR KI, TEMKINLI ADIM ATANLARDAN ZIYADE ACELECI ERKEKLER TARAFINDAN KAZANILMASINA IZIN VERECEKTIR.

-Niccolò Machiabelli

BÖLÜM 1

Her Şeyi Olduğu Gibi Görün - Yoğun Gerçekçilik

GERÇEKLER OLDUKÇA ACIMASIZ OLABILIR. GÜNLERINIZ SAYILI. BU ACIMASIZ REKABETÇİ DÜNYADA KENDİNİZE BİR YER AÇMAK VE ORADA TUTUNMAK SÜREKLİ ÇABA GEREKTİRİR. İNSANLAR HAIN OLABILIR. HAYATINIZA BITMEK BILMEYEN SAVAŞLAR GETIRIRLER. SİZE DÜŞEN GÖREV, HER ŞEYİN FARKLI OLMASINI DİLEMEKTEN VAZGEÇMEKTİR; BUNUN YERİNE BU KOŞULLARI KORKUSUZCA KABULLENMELİ, HATTA ONLARI KUCAKLAMALISINIZ. DİKKATİNİZİ ETRAFINIZDA OLUP BİTENLERE ODAKLAYARAK, BAZI İNSANLARI İLERLETEN VE DİĞERLERİNİ GERİDE BIRAKAN ŞEYİN NE OLDUĞUNA DAİR KESİN BİR TAKDİR KAZANACAKSINIZ. İNSANLARIN MANIPÜLASYONLARINI GÖREREK, ONLARI TERSINE ÇEVIREBILIRSINIZ. GERÇEKLİĞİ NE KADAR SIKI KAVRARSANIZ, ONU KENDİ AMAÇLARINIZ DOĞRULTUSUNDA DEĞİŞTİRMEK İÇİN O KADAR FAZLA GÜCE SAHİP OLURSUNUZ.

Hustler'ın Gözü

BU HAYAT, YENI VE GARIP; GARIP, ÇÜNKÜ ONDAN KORKUYORUZ; YENI, ÇÜNKÜ GÖZLERIMIZI ONDAN ÇEVIRMIŞIZ.... INSANLAR INSANDIR VE HAYAT HAYATTIR VE ONLARLA OLDUKLARI GIBI ILGILENMELIYIZ; VE EĞER ONLARI DEĞIŞTIRMEK ISTIYORSAK, ONLARLA VAR OLDUKLARI BIÇIMDE ILGILENMELIYIZ.

- Richard Wright

Çocukken Curtis Jackson'ın (nam-ı diğer 50 Cent) baskın bir dürtüsü vardı: hırs. Asla sahip olamayacağını düşündüğü şeyleri, yani para, özgürlük ve gücü her şeyden çok istiyordu.

Curtis, büyüdüğü Güney Queens sokaklarına baktığında, yüzüne bakan acımasız, iç karartıcı bir gerçeklik gördü. Okula gidebilir ve bunu ciddiye alabilirdi ama bunu yapan çocuklar pek ileriye gidemiyordu - düşük ücretli işlerle dolu bir hayat. Suça yönelip hızla para kazanabilirdi ama bunu yapanlar ya genç yaşta ölüyor ya da gençliklerinin çoğunu hapiste geçiriyordu. Uyuşturucu alarak her şeyden kaçabilirdi - bu yola bir kez girdiğinizde geri dönüşü yoktur. Hayalini kurduğu hayatı sürdüren görebildiği tek insanlar üçkağıtçılar, uyuşturucu satıcılarıydı. Arabaları, kıyafetleri, yaşam tarzları ve güçleri onun hırslarıyla örtüşüyordu. Ve böylece on bir yaşına geldiğinde bu yolu takip etme ve hepsinin en büyük dolandırıcısı olma seçimini yaptı.

Ancak işin içine girdikçe, gerçeğin hayal ettiğinden çok daha acımasız ve sert olduğunu fark etti. Uyuşturucu bağımlıları, yani müşteriler dengesiz ve anlaşılması zor kişilerdi. Üçkâğıtçıların hepsi aynı sınırlı sayıdaki köşe için mücadele ediyordu ve sizi anında sırtınızdan bıçaklayabilirlerdi. Mahalleyi yöneten büyük torbacılar şiddet yanlısı ve eli ağır olabiliyordu. Eğer siz de

Birileri sahip olduklarınızı almaya çalışırdı. Polis her yerdeydi. Yanlış bir hareket sizi hapse attırabilirdi. Bu kaosun ortasında nasıl başarılı olabilir ve kaçınılmaz tehlikelerin tümünden nasıl kaçınabilirdi? Bu imkansız görünüyordu.

Bir gün Truth adında yaşlı bir dolandırıcıyla oyunun sıkıntılı yönlerini tartışırken ona asla unutamayacağı bir şey söyledi. Zor koşullardan şikâyet etme, dedi. Aslında, ne yaptığını biliyorsan bu sokaklardaki zor hayat bir nimettir. Çok tehlikeli bir dünya olduğu için, bir dolandırıcı etrafında olup bitenlere yoğun bir şekilde odaklanmak zorundadır. Sokaklarda kimin sorun çıkardığını, nerede yeni bir fırsat olabileceğini hissetmelidir. İnsanların ona attığı tüm saçmalıkları -oyunlarını, berbat fikirlerini- görmelidir. Kendine bakmalı, kendi sınırlarını ve aptallığını görmeli.

Tüm bunlar gözünü jilet gibi keskinleştirir ve onu her şeyin keskin bir gözlemcisi haline getirir. Bu onun gücü.

Curtis'e göre karşı karşıya olduğumuz en büyük tehlike polis ya da kötü bir rakip değil. Zihnin yumuşamasıdır. Bunun birçok dolandırıcının başına geldiğini gördüm, dedi. İşler iyi giderse, sonsuza kadar devam edeceğini düşünmeye başlar ve gözlerini sokaklardan ayırır. İşler kötü giderse, her şeyin farklı olmasını dilemeye başlar ve hızlı, kolay para kazanmak için aptalca bir plan yapar. Her iki durumda da hızla düşer. Bu sokaklarda gerçekliğe tutunmayı kaybederseniz kendinizi öldürebilirsiniz.

İlerleyen aylarda Curtis, Truth'un ona söyledikleri hakkında daha fazla düşündü ve kafasına iyice yerleşmeye başladı. Üçkâğıtçının sözlerini yaşayacağı bir tür koda dönüştürmeye karar verdi: Kimseye güvenmeyecekti; niyetlerini arkadaşlarından ve ortaklarından bile gizleyecekti; ve hayat onu ne kadar yükseğe ya da alçağa çıkarırsa çıkarsın, üçkâğıtçı gözünü keskin ve odaklanmış tutarak en üstün gerçekçi olmaya devam edecekti.

Sonraki birkaç yıl içinde, kendisine iyi para getiren küçük bir çeteyi yöneterek mahallesindeki en becerikli dolandırıcılardan biri haline geldi. Gelecek umut verici görünüyordu, ancak bir anlık dikkatsizlik onu bir polis tuzağına düşürdü ve on altı yaşındayken New York'un taşrasında bir şok rehabilitasyon merkezinde dokuz ay hapis cezasına çarptırıldı. Bu yabancı ortamda ve düşünecek zamanı varken, birdenbire Hakikat'in sözleri aklına geldi. Şimdi depresyona girme ya da hayal kurma zamanı değil, o üçkağıtçı gözünü kendine ve içinde yaşadığı dünyaya dikme zamanıydı. Ne kadar çirkin olursa olsun, onu olduğu gibi görmek.

Dizginlenemez bir hırsı vardı; gerçek bir güç, üzerine inşa edebileceği bir şey istiyordu. Ama hiçbir sokak dolandırıcısı o kadar uzun süre dayanamaz. Bu genç bir adamın oyunu. Dolandırıcılar yirmili

yaşlarına geldiklerinde yavaşlarlar ve

Kötü bir şey olur ya da düşük maaşlı bir işe girerler. Ve onları bu gerçeğe karşı kör eden şey o anki para ve yaşam tarzıdır; bunun sonsuza kadar süreceğini düşünürler. Başka bir şey denemekten çok korkuyorlar. Ne kadar zeki olduğunuzun bir önemi yok; ne kadar yükselebileceğinize dair bir tavan var.

Uyanmalı ve hâlâ gençken ve tutkularını gerçekleştirebilecekken dışarı çıkmalıydı. Korkmayacaktı. Ve bu düşüncelerden yola çıkarak müziğe adım atmaya karar verdi. Bir akıl hocası, ona işin inceliklerini öğretecek birini bulacaktı. Müzik ve iş hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenecekti. B planı yoktu; ya başaracaktı ya da ölecekti.

Bir tür umutsuz enerjiyle hareket ederek müziğe geçiş yaptı, sert ve sokakların gerçeklerini yansıtan bir sound yaratarak kendine bir yer edindi. New York'ta amansız bir karışık kaset kampanyasından sonra Eminem'in dikkatini çekti ve bunu bir plak anlaşması izledi. Artık çocukluk tutkularını gerçekleştirmiş gibi görünüyordu. Parası ve gücü vardı. İnsanlar ona iyi davranıyordu. Gittiği her yerde onu pohpohluyor, başarısının bir parçası olmak istiyorlardı. Bunun gerçekleştiğini hissedebiliyordu - iyi basın, dalkavuk takipçiler - hepsi kafasına girmeye ve vizyonunu köreltmeye başlamıştı. Görünüşte her şey harika görünüyordu ama gerçekte ne vardı? Şimdi tüm bu abartı ve cazibenin ötesini görebilmek için o berrak, delici göze her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

Olaya baktıkça, müzik sektörünün gerçekliğinin sokaklar kadar sert olduğunu daha iyi anladı. Plak şirketlerini yöneten yöneticiler acımasızdı. Çekici sözleriyle dikkatinizi dağıtırlardı ama aslında bir sanatçı olarak geleceğiniz umurlarında bile değildi; sizden alabilecekleri her bir doları kurutmak istiyorlardı. Artık o kadar ateşli olmadığınızda, kendinizi yavaşça kenara itilmiş bulacaktınız; düşüşünüz bir zamanlar başarıyı tattığınız için daha da acı verici olacaktı. Gerçekte siz onların oyununda bir piyondunuz. Bir köşe dolandırıcısı, geleceği üzerinde bir rapçiden daha fazla güce ve kontrole sahipti.

Peki ya işin kendisi? Plak satışları düşüyordu çünkü insanlar müziği korsan olarak ya da farklı şekillerde satın alıyordu. İki gözü olan herkes bunu görebilirdi. Eski iş modelinin gitmesi gerekiyordu. Ancak çok zeki görünen aynı yöneticiler bu gerçekle yüzleşmekten korkuyorlardı. Geçmişe sıkı sıkıya tutunuyorlardı ve herkesi de kendileriyle birlikte dibe çekiyorlardı.

Fifty değil. Farklı bir yönde ilerleyerek bu kaderden kaçınacaktı. Çeşitlendirilmiş bir iş imparatorluğu kuracaktı, müzik sadece oraya ulaşmak için bir araç olacaktı. Aldığı kararlar, yoğun

Müzikte tespit ettiği ama iş dünyasının her kademesine bulaşan değişim ortamının okumasını yaptı. Bırakın diğerleri MBA'lerine, paralarına ve bağlantılarına güvensin. Bunun yerine o, kendisini birkaç yıl içinde Amerika'nın en dibinden en tepesine taşıyan dolandırıcı gözüne güvenecekti.

Korkusuz Yaklaşım

GERÇEKLİK BENİM UYUŞTURUCUM. NE KADAR ÇOK SAHIP OLURSAM, O KADAR ÇOK GÜÇ ELDE EDIYORUM VE KENDIMI O KADAR YÜKSEK HISSEDIYORUM.

- 50 Cent

Fifty'yi şekillendiren sokakların ve kendisi için yarattığı kodun sizin koşullarınızla çok az ilgisi olduğunu düşünebilirsiniz, ancak bu sadece hayal kurmanızın, fantezilere ne kadar derinden bulaştığınızın ve gerçekle yüzleşmekten ne kadar korktuğunuzun bir belirtisidir. Dünya, Southside Queens sokakları kadar kirli ve tehlikeli hale geldi. Truth'un herkesin kendi çıkarını düşünen acımasız bir dolandırıcı olduğu küresel, rekabetçi bir ortam.

Truth'un sözleri Fifty için olduğu kadar sizin için de geçerlidir: Karşı karşıya olduğunuz en büyük tehlike zihninizin yumuşaması ve gözünüzün körelmesidir. İşler zorlaştığında ve eziyetten yorulduğunuzda, zihniniz fantezilere kayma eğilimindedir; her şeyin belirli bir şekilde olmasını dilersiniz ve yavaşça, kurnazca, düşüncelerinize ve arzularınıza dönersiniz. İşler iyi gidiyorsa, şu anda sahip olduğunuz şeyin sonsuza kadar devam edeceğini hayal ederek kayıtsızlaşırsınız. Dikkatinizi vermeyi bırakırsınız. Farkına bile varmadan, etrafınızda olup biten değişikliklerden ve yükselen gençlerin konumunuza meydan okumasından bunalırsınız.

Anlayın: Bu koda Fifty'den bile daha fazla ihtiyacınız var. Onun dünyası o kadar sert ve tehlikeliydi ki bu onu gözlerini gerçekliğe açmaya ve bu bağlantıyı asla kaybetmemeye *zorladı.* Sizin dünyanız daha rahat ve daha az şiddetli, daha az tehlikeli görünüyor. Sizi gezintiye çıkarıyor ve gözleriniz hayallerle buğulanıyor. Rekabet dinamiği (sokaklar, iş dünyası) aslında aynıdır, ancak görünüşte rahat ortamınız bunu görmenizi zorlaştırır. Gerçekliğin kendi gücü vardır - ona sırtınızı dönebilirsiniz, ancak sonunda sizi bulacak ve onunla baş edememeniz mahvınız olacaktır. Şimdi sürüklenmeyi bırakıp uyanma zamanıdır; kendinizi, etrafınızdaki insanları ve gittiğiniz yönü olabildiğince soğuk ve acımasız bir ışık altında değerlendirin. Korkmadan.

Gerçekliği şu şekilde düşünün: Çevrenizdeki insanlar genellikle gizemlidir. Niyetlerinden asla tam olarak emin olamazsınız. Çoğu zaman aldatıcı bir görünüm sergilerler - manipülatif eylemleri yüce sözleri veya vaatleriyle uyuşmaz. Tüm bunlar kafa karıştırıcı olabilir. İnsanları olmaları gerektiğini düşündüğünüz gibi değil, oldukları gibi görmek, onların güdüleri hakkında daha fazla fikir sahibi olmak anlamına gelecektir. Bu, dünyaya sundukları cepheyi delebilmek ve gerçek karakterlerini görebilmek anlamına gelecektir. Bu bilgi sayesinde hayattaki eylemleriniz çok daha etkili olacaktır.

İş kolunuz gerçekliğin başka bir katmanıdır. Şu anda işler yüzeyde sakin görünebilir, ancak bu dünyada dalgalanan değişiklikler var; ufukta tehlikeler beliriyor. Yakında işlerin nasıl yapıldığına dair varsayımlarınız geçerliliğini yitirecek. Bu değişiklikler ve sorunlar hemen fark edilmez. Çok büyümeden önce onları görebilmek size büyük bir güç kazandıracaktır.

Görünenin ardındaki gerçeği görebilme kapasitesi eğitimin ya da zekânın bir fonksiyonu değildir. İnsanlar kitap bilgisiyle dolu ve tıka basa bilgi dolu olabilirler ama etraflarında neler olup bittiğine dair gerçek bir algıya sahip olmayabilirler. Bu aslında karakterin ve korkusuzluğun bir fonksiyonudur. Basitçe söylemek gerekirse, gerçekçiler hayatın sert koşullarına bakmaktan korkmazlar. Ayrıntılara, insanların niyetlerine ve her türlü göz alıcı yüzeyin ardında saklanan karanlık gerçeklere dikkat ederek gözlerini keskinleştirirler.
Çalıştırılan her kas gibi, daha yoğun görme kapasitesi geliştirirler.

Bu sadece yapmanız gereken bir seçimdir. Hayatın herhangi bir anında gerçekçiliğe geçebilirsiniz; bu bir inanç sistemi değil, dünyaya bakışın bir yoludur. Bu, her koşulun, her bireyin farklı olduğu anlamına gelir ve sizin göreviniz bu farkı ölçmek, sonra da uygun eylemi gerçekleştirmektir. Gözleriniz kendinize ya da egonuza değil, dünyaya sabitlenmiştir. Ne gördüğünüz, ne düşündüğünüzü ve nasıl hareket ettiğinizi belirler. Gözleriniz ve kulaklarınız size ne gösterirse göstersin tutunacağınız aziz bir fikre inandığınız an, artık gerçekçi değilsinizdir.

Bu gücü iş başında görmek için, belki de en büyük başkanımız olan Abraham Lincoln gibi bir adama bakın. Çok az resmi eğitim almış ve sert bir sınır ortamında büyümüştü. Genç bir adamken makineleri parçalarına ayırmayı ve tekrar birleştirmeyi severdi. Özünde pratik biriydi. Başkan olarak kendini tarihimizdeki en ağır krizle yüzleşmek zorunda buldu. Etrafı, kendilerini ya da inandıkları katı bir ideolojiyi desteklemek isteyen kabine üyeleri ve danışmanlarla çevriliydi. Duygusal ve hararetliydiler; Lincoln'ü zayıf görüyorlardı. Görünüşe göre

bir karar vermesi uzun zaman alıyordu ve bu genellikle tavsiye ettiklerinin tam tersi oluyordu. Ulysses S. Grant gibi alkolik ve sosyal uyumsuz generallere güvenirdi. Danışmanlarının koridorun diğer tarafında siyasi düşman olarak gördükleri kişilerle çalıştı.

O zamanlar fark etmedikleri şey, Lincoln'ün her duruma önyargısız yaklaştığıydı. Her şeyi olduğu gibi ölçmeye kararlıydı. Seçimleri saf pragmatizmle yapılmıştı. İnsan doğasının keskin bir gözlemcisiydi ve Grant'a bağlı kaldı çünkü onu etkili eylemde bulunabilecek tek general olarak görüyordu. İnsanları dostluklarına ya da siyasi değerlerine göre değil, sonuçlarına göre değerlendirirdi. İnsanları ve olayları dikkatle tartması bir zayıflık değil, gücün zirvesi, korkusuz bir nitelikti. Ve bu şekilde çalışarak ülkeyi sayısız tehlikeden dikkatle geçirdi. Büyük fikirlere ve dramatik jestlere kapılmayı tercih ettiğimizden, bu bizim okumaya alışık olduğumuz bir tarih değildir. Ancak Lincoln'ün dehası, yoğun bir şekilde gerçekliğe odaklanma ve olayları olduğu gibi görme yeteneğiydi. O, gerçekçiliğin gücünün yaşayan bir kanıtıydı.

Bu kadar çok gerçekliği görmek insanı depresyona sokabilir gibi görünebilir, ancak durum bunun tam tersidir. Nereye gittiğiniz, insanların neler yaptığı ve çevrenizdeki dünyada neler olup bittiği hakkında netliğe sahip olmak, güven ve güce, bir hafiflik hissine dönüşecektir. Kendinizi ağındaki bir örümcek gibi çevrenize daha bağlı hissedeceksiniz. Hayatta işler ters gittiğinde kendinizi diğerlerinden daha hızlı düzeltebileceksiniz, çünkü gerçekte neler olup bittiğini ve en kötü anı bile nasıl kullanabileceğinizi çabucak göreceksiniz. Ve bu gücü bir kez tattığınızda, herhangi bir fanteziye dalmaktansa gerçekliğe yoğun bir şekilde dalmaktan daha fazla tatmin bulacaksınız.

Korkusuzluğun Anahtarları

ÖTEKINI TANI, KENDINI TANI, ZAFER RISKE GIRMEYECEKTIR; ZEMINI TANI, DOĞAL KOŞULLARI TANI, ZAFER TAM OLACAKTIR.

- Sun Tzu

Amerika bir zamanlar büyük realistlerin ve pragmatistlerin ülkesiydi. Bu, çevrenin sertliğinden ve sınır yaşamının pek çok tehlikesinden kaynaklanıyordu. Hayatta kalmak için etrafımızda olup biten her şeyin keskin gözlemcileri olmak zorundaydık. On dokuzuncu yüzyılda, dünyaya böyle bir bakış açısı

Sayısız buluşa, servet birikimine ve ülkemizin büyük bir güç olarak ortaya çıkmasına yol açtı. Ancak bu artan güçle birlikte çevre artık üzerimizde o kadar şiddetli bir baskı oluşturmamaya ve karakterimiz değişmeye başladı.

Gerçeklik kaçınılması gereken bir şey olarak görülmeye başlandı. Gizlice ve yavaşça sorunlarımızdan, işten, hayatın acımasızlığından kaçmak için bir tat geliştirdik. Kültürümüz tüketmemiz için sonsuz fanteziler üretmeye başladı. Ve bu tür yanılsamalarla beslendikçe daha kolay kandırılır olduk, çünkü artık gerçeği kurgudan ayırt etmek için zihinsel bir barometreye sahip değildik.

Bu, tarih boyunca kendini tekrar eden bir dinamiktir. Antik Roma küçük bir şehir devleti olarak başladı. Vatandaşları sert ve metanetliydi. Pragmatizmleriyle ünlüydüler. Ancak cumhuriyetten imparatorluğa geçtikçe ve güçleri arttıkça her şey tersine döndü. Vatandaşlarının zihinleri daha yeni ve daha yeni kaçış biçimlerine açlık duydu. Tüm orantı duygusunu kaybettiler - küçük siyasi savaşlar dikkatlerini imparatorluğun eteklerindeki çok daha büyük tehlikelerden daha fazla tüketti. İmparatorluk barbarların istilasından çok önce çöktü. Vatandaşlarının zihinlerinin kolektif yumuşaklığı ve gerçekliğe sırt çevirmeleri yüzünden çöktü.

Şunu anlayın: Bir birey olarak, bir kültürü kasıp kavuran fantezi ve kaçışçılık dalgasını durduramazsınız. Ancak bu eğilime karşı bireysel bir siper olarak durabilir ve kendiniz için güç yaratabilirsiniz. Tüm doğadaki en büyük silahla, rasyonel ve bilinçli zihinle doğdunuz. Bu silah vizyonunuzu alabildiğine genişletme gücüne sahiptir ve size olaylardaki örüntüleri ayırt etme, geçmişten ders çıkarma, geleceğe göz atma ve görünüşlerin ardını görme gibi eşsiz bir kapasite sunar. Koşullar bu silahı köreltmek ve sizi içe döndürerek ve gerçeklikten korkmanızı sağlayarak işe yaramaz hale getirmek için komplo kuruyor.

Bunu bir savaş olarak düşünün. Bu eğilimle elinizden geldiğince savaşmalı ve ters yönde hareket etmelisiniz. Dışa dönmeli ve etrafınızdaki her şeyin keskin bir gözlemcisi olmalısınız. Size fırlatılan tüm fantezilere karşı savaşıyorsunuz. Çevrenizle olan bağlantınızı sıkılaştırıyorsunuz. Kaçış ve kafa karışıklığı değil, netlik istiyorsunuz. Bu yönde ilerlemek size pek çok hayalperest arasında anında güç kazandıracaktır.

Aşağıdakileri zihniniz için egzersizler olarak kabul edin - onu daha az katı, daha nüfuz edici ve geniş, gerçekliğin daha keskin bir ölçüsü haline getirin.

Hepsini mümkün olduğunca sık uygulayın.

Bir gün antik Yunan filozofu Sokrates'in dikkatini Delphi'deki kahinin kendisini dünyanın en bilge insanı ilan ettiği çeker. Bu durum filozofu şaşırttı; kendisini böyle bir karara layık görmüyordu. Bu onu rahatsız etti. Atina'yı dolaşıp kendisinden daha bilge birini bulmaya karar verdi; bu hem kolay olacak hem de kahini çürütecekti.

Politikacılar, şairler, zanaatkârlar ve diğer filozoflarla birçok tartışmaya girdi. Kahinin haklı olduğunu anlamaya başladı. Konuştuğu tüm insanlar bir şeylerden o kadar emindi ki, hiçbir deneyimleri olmayan konularda katı fikirler ileri sürüyorlardı; çok fazla havayla doluydular. Eğer onları sorgularsanız, yıllar önce karar verdikleri bir şeye dayanıyormuş gibi görünen fikirlerini gerçekten savunamıyorlardı. Üstünlüğünün, hiçbir şey bilmediğini bilmesinden kaynaklandığını fark etti. Bu da zihnini, tüm bilginin kaynağı olan şeyleri olduğu gibi deneyimlemeye açık bırakıyordu.

Çocukken sahip olduğunuz şey bu temel cehalet konumuydu. Bu cehaletin üstesinden gelmek için bilgiye ihtiyacınız ve açlığınız vardı, bu yüzden dünyayı olabildiğince yakından gözlemlediniz ve büyük miktarda bilgiyi özümsediniz. Her şey bir merak kaynağıydı. Zamanla zihinlerimiz kapanma eğilimi gösterir. Bir noktada, bilmemiz gereken her şeyi bildiğimizi hissederiz; fikirlerimiz kesin ve sağlamdır. Bunu korkudan dolayı yaparız. Hayat hakkındaki varsayımlarımızın sorgulanmasını istemeyiz. Bu yönde çok ileri gidersek, son derece savunmacı olabilir ve aşırı güven ve kesinlik içinde hareket ederek korkularımızı örtbas edebiliriz.

Hayatta yapmanız gereken şey, çocukken sahip olduğunuz o zihne geri dönmek, onu kapatmak yerine deneyime açmaktır. Bir günlüğüne hiçbir şey bilmediğinizi, inandığınız şeylerin tamamen yanlış olabileceğini hayal edin. Önyargılarınızı ve hatta en değer verdiğiniz inançlarınızı bırakın. Deney yapın. Kendinizi karşıt görüşe sahip olmaya ya da dünyayı düşmanınızın gözünden görmeye zorlayın. Etrafınızdaki insanları daha dikkatli dinleyin. Her şeyi bir eğitim kaynağı olarak görün - en sıradan karşılaşmaları bile. Dünyanın hala gizem dolu olduğunu hayal edin.

Bu şekilde çalıştığınızda, sıklıkla garip bir şey olduğunu fark edeceksiniz. Fırsatlar kucağınıza düşmeye başlayacaktır çünkü aniden onlara daha açık hale gelirsiniz. Bazen şans ya da tesadüf daha çok zihninizin açıklığının bir fonksiyonudur.

TÜM ARAZI GENIŞLEMESINI BILMEK

Savaş belirli bir arazi üzerinde yapılır. Ancak işin içinde bundan daha fazlası vardır. Düşman askerlerinin morali, onları harekete geçiren siyasi liderler, kilit kararları veren rakip generallerin zihinleri ve tüm bunların arkasında duran para ve kaynaklar da vardır. Vasat bir general bilgisini fiziksel araziyle sınırlayacaktır. Daha iyi bir general, bir orduyu etkileyen diğer faktörler hakkında raporlar okuyarak bilgisini genişletmeye çalışacaktır. Üstün bir general ise kendi gözleriyle olabildiğince çok gözlem yaparak ya da birinci elden kaynaklara danışarak bu bilgiyi yoğunlaştırmaya çalışacaktır. Napolyon Bonapart gelmiş geçmiş en büyük generaldir ve onu diğerlerinin üzerine çıkaran şey, savaşın tüm detayları hakkında mümkün olduğunca az süzgeçten geçirerek özümsediği bilgi yığınıydı. Bu ona gerçeklik konusunda üstün bir kavrayış kazandırmıştır.

Amacınız Napolyon'un yolunu takip etmek. Mümkün olduğunca çok şeyi kendi gözlerinizle görmek istiyorsunuz. Kuruluşunuzdaki emir komuta zincirinin üstündeki ve altındaki insanlarla iletişim kuruyorsunuz. Sosyal etkileşimlerinize herhangi bir bariyer çekmiyorsunuz. Farklı fikirlere erişiminizi genişletmek istiyorsunuz. Kendinizi her zamanki çevrenizin dışındaki etkinliklere ve yerlere gitmeye zorlayın. Bir şeyi ilk elden gözlemleyemiyorsanız, daha doğrudan ve daha az filtrelenmiş raporlar almaya çalışın veya kaynakları çeşitlendirin, böylece olayları birkaç yönden görebilirsiniz. Çevrenizde olup biten her şeyi, yani tüm araziyi parmak uçlarınızla hissedin.

KÖKLERE KADAR KAZIN-DERINLIK

Malcolm X gerçekçiydi; sokaklarda ve hapishanede geçirdiği yıllarla bilenmiş bir dünyaya bakış açısı vardı. Hapishaneden sonra hayattaki misyonu Amerika'daki siyahlar için sorunun kaynağını bulmaktı. Otobiyografisinde açıkladığı gibi, "Bu ülke köklü sorunlarıyla gerçekten ilgilenmek yerine yüzeysel parlatmalara, kaçış numaralarına, yüzeylere yöneliyor." Yüzeyin mümkün olduğunca altına inmeye karar verdi. Sonunda temel neden olduğuna inandığı şeye ulaştı: bağımlılık. Bu haliyle Afrikalı Amerikalılar kendi başlarına bir şeyler yapamıyorlardı; hükümete, liberallere, liderlerine, kendileri dışında herkese bağımlıydılar. Bu bağımlılığı sona erdirebilirlerse, her şeyi tersine çevirebilecek güce sahip olacaklardı.

Malcolm X hayatının misyonunda daha ileri gidemeden öldü ancak yöntemi tüm zamanlar için geçerliliğini koruyor. Bir sorunun kökenine inmediğinizde, onu anlamlı bir şekilde çözemezsiniz. İnsanlar yüzeysel bakmayı, duygusallaşmayı ve tepki vermeyi severler.

kısa vadede kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlar, ancak uzun vadede onlar için hiçbir şey yapmaz.

Bir sorunla karşılaştığınızda zihninizin gücü ve yönü bu olmalıdır - temel ve köklü bir şeye ulaşıncaya kadar daha derine inmek. Gözlerinize sunulanla asla tatmin olmayın. Her şeyin altında yatanı görün, özümseyin ve sonra daha derine inin. Her zaman bu özel olayın neden gerçekleştiğini, çeşitli aktörlerin güdülerinin ne olduğunu, kontrolün gerçekten kimde olduğunu, bu eylemden kimin fayda sağladığını sorgulayın. Çoğunlukla olay para ve güç etrafında dönecektir - yüzeyde ne kadar parlak görünürse görünsün, insanlar genellikle bunun için savaşmaktadır. Asıl köke asla ulaşamayabilirsiniz, ancak kazma işlemi sizi daha da yaklaştıracaktır. Ve bu şekilde çalışmak zihninizi güçlü bir analitik araca dönüştürmenize yardımcı olacaktır.

ILERIDEKI ORANA BAKIN

Rasyonel, bilinçli yaratıklar olarak doğamız gereği, geleceği düşünmekten kendimizi alamayız. Ancak çoğu insan korkudan geleceğe bakışını dar bir alanla sınırlar; yarını, birkaç hafta sonrasını, belki de gelecek aylar için belirsiz bir planı düşünür. Genelde o kadar çok anlık mücadeleyle uğraşıyoruz ki, bakışlarımızı anın üzerine çıkarmak bizim için zor oluyor. Bununla birlikte, geleceği ne kadar derinlemesine ve derinlemesine düşünürsek, onu arzularımıza göre şekillendirme kapasitemizin o kadar artacağı bir güç yasasıdır.

Kendiniz için ayrıntılı olarak hayal ettiğiniz uzun vadeli bir hedefiniz varsa, o zaman şu anda doğru kararları daha iyi verebilirsiniz. Hangi savaşlardan veya pozisyonlardan kaçınmanız gerektiğini bilirsiniz çünkü bunlar sizi hedefinize doğru ilerletmez. Bakışlarınızı geleceğe çevirdiğinizde, ufukta beliren tehlikelere odaklanabilir ve bunları önlemek için proaktif önlemler alabilirsiniz. Orantı duygusuna sahipsiniz - bazen şu anda üzerinde durduğumuz şeylerin uzun vadede önemi yoktur. Tüm bunlar size hedeflerinize ulaşma konusunda daha fazla güç verir.

Bu sürecin bir parçası olarak, şu anda sizi veya işletmenizi rahatsız eden daha küçük sorunlara bakın ve büyümeleri halinde nelere yol açabileceklerini hayal ederek geleceğe doğru oklar çizin. Kendinizin ya da başkalarının yaptığı en büyük hataları düşünün. Bunlar nasıl öngörülebilirdi? Genellikle sonradan çok açık görünen işaretler vardır. Şimdi, muhtemelen şu anda görmezden geldiğiniz aynı işaretleri hayal edin.

İNSANLARIN SÖZLERINE DEĞIL, EYLEMLERINE BAKIN - KESKINLIK

Savaşta ya da herhangi bir rekabetçi oyunda, insanların iyi ya da kötü niyetlerine dikkat etmezsiniz. Bunların bir önemi yoktur. Hayat oyununda da aynı şey geçerli olmalıdır. Herkes kazanmak için oynar ve bazı insanlar kendi taraflarını ilerletmek için ahlaki gerekçeler kullanacaktır. Sizin baktığınız tek şey insanların manevralarıdır - geçmişteki eylemleri ve gelecekte neler bekleyebileceğiniz. Bu alanda son derece gerçekçisiniz. Herkesin güç peşinde olduğunu ve bunu elde etmek için hepimizin zaman zaman manipülasyon yaptığını ve hatta aldattığını anlıyorsunuz. Bu insan doğasında var ve bunda utanılacak bir şey yok. İnsanların manevralarını kişisel olarak algılamıyorsunuz; sadece kendinizi savunmaya veya ilerletmeye çalışıyorsunuz.

Bu yaklaşımın bir parçası olarak, insanları daha iyi gözlemlemeniz gerekir. Bu internette yapılamaz. Kişisel etkileşimlerde geliştirilmelidir. İnsanları okumaya, elinizden geldiğince içlerini görmeye çalışıyorsunuz. Örneğin, çok kısa bir süre sonra çok açık bir şekilde arkadaş canlısı olan bir kişinin genellikle iyi niyetli olmadığını anlamaya başlıyorsunuz. Eğer size iltifat ediyorlarsa, bu genellikle kıskançlıktan kaynaklanır. Göze çarpan ve aşırı görünen davranışlar bir işarettir. İnsanların büyük jestlerine, takındıkları kamusal yüze kapılmayın. Ayrıntılara, günlük yaşamlarında ortaya koydukları küçük şeylere daha fazla dikkat edin. Kararları çok şey açığa çıkarır ve yakından bakarsanız genellikle bir model fark edebilirsiniz.

Genel olarak, insanlara duygularınızın merceğinden bakmak gördüklerinizi bulanıklaştıracak ve her şeyi yanlış anlamanıza neden olacaktır. İstediğiniz şey, hemcinslerinize karşı keskin bir gözdür; delici, objektif ve yargılayıcı olmayan bir göz.

KENDINIZI YENIDEN DEĞERLENDIRIN-AYRILMA

Artan gözlem gücünüz zaman zaman kendinizi hedef almalıdır. Bunu birkaç haftada bir yapacağınız bir ritüel olarak düşünün; kim olduğunuzu ve nereye gittiğinizi titizlikle yeniden değerlendirin. En son eylemlerinize sanki başka bir kişinin manevralarıymış gibi bakın. Her şeyi nasıl daha iyi yapabileceğinizi hayal edin - gereksiz savaşlardan kaçındığınızı ya da yolunuza çıkan insanlardan kaçmak yerine onlarla yüzleştiğinizi. Burada amaç kendinizi hırpalamak değil, gerçeğe yaklaşarak davranışlarınızı uyarlama ve değiştirme kapasitesine sahip olmaktır.

Böyle bir alıştırmanın nihai amacı, kendinizden ve yaşamdan uygun bir kopuş duygusu geliştirmektir. Hissetmek istediğiniz bu değildir.

bu mesafeyi her an korumalısınız. Kuşku duymadan ya da kendinize mesafe koymadan, yüreklilik ve cesaretle hareket etmenizi gerektiren zamanlar vardır. Ancak pek çok durumda, egonuz ya da duygularınız algılarınızı renklendirmeden olup bitenleri değerlendirebilmeniz gerekir. Olayları gözlemlemek için sakin, tarafsız bir içsel konuma geçmek bir alışkanlık haline gelecek ve herhangi bir kriz anında güvenebileceğiniz bir şey olacaktır. Hayatta başkalarının dengesini kaybettiği anlarda, siz kendi dengenizi nispeten kolaylıkla bulacaksınız. Olaylardan kolayca etkilenmeyen bir kişi olarak dikkatleri ve gücü üzerinize çekeceksiniz.

Perspektifin Tersine Çevrilmesi

"Gerçekçi" kelimesi genellikle bazı olumsuz çağrışımlarla birlikte gelir. Geleneksel akla göre gerçekçiler hataya düşecek kadar pratik olabilirler; genellikle hayattaki daha ince, daha yüksek şeyleri hissetmekten yoksundurlar. Çok ileri gidildiğinde, bu tipler alaycı, manipülatif ve Makyavelist olabilirler. Hayalperestlerin, idealleriyle bize ilham veren veya fantastik yaratımlarıyla bizi yönlendiren yüksek hayal gücüne sahip insanların karşısında dururlar.

Bu, dünyaya korku merceğinden bakmaktan kaynaklanan bir kavramdır. Bu bakış açısını tersine çevirmenin ve hayalperestler ile gerçekçileri gerçek ışıklarıyla görmenin zamanı geldi. Hayalperestler, gerçek durumu yanlış okuyan ve duygularıyla hareket edenler, genellikle tarihteki en büyük hataların kaynağıdır - düşünülmeyen savaşlar, öngörülemeyen felaketler. Öte yandan gerçekçiler gerçek mucitler ve yenilikçilerdir. Onlar hayal gücü olan kadın ve erkeklerdir, ancak hayal güçleri çevreyle, gerçeklikle yakın temas halindedir - onlar deneysel bilim adamları, insan doğasını keskin bir şekilde anlayan yazarlar veya krizlerde bize düşünceli bir şekilde rehberlik eden liderlerdir. Kendi kişisel yetersizlikleri de dahil olmak üzere dünyayı olduğu gibi görebilecek kadar güçlüdürler.

Bunu daha da ileri götürelim. Yaşamdaki gerçek şiirsellik ve güzellik, tüm yönleriyle gerçeklikle kurulan yoğun bir ilişkiden kaynaklanır. Gerçekçilik aslında hedeflememiz gereken idealdir, insan rasyonalitesinin en yüksek noktasıdır.

SANRILARINA SARILAN INSANLARIN ÖĞRENMEYE DEĞER BIR ŞEY ÖĞRENMELERI IMKANSIZ DEĞILSE BILE ZORDUR: KENDILERINI YARATMA ZORUNLULUĞU ALTINDAKI BIR HALK HER ŞEYI INCELEMELI VE ÖĞRENMEYI BIR AĞACIN KÖKLERININ SUYU EMDIĞI GIBI EMMELIDIR.

-James Baldmin

BÖLÜM 2

Her Şeyi Kendiniz Yapın Kendinize Güvenin

BAŞKALARI İÇİN ÇALIŞTIĞINIZDA, ONLARIN İNSAFINA KALIRSINIZ. İŞINIZE SAHIP OLURLAR; SIZE SAHIP OLURLAR. YARATICI RUHUNUZ EZILIR. SİZİ BU TÜR POZİSYONLARDA TUTAN ŞEY, KENDİ BAŞINIZA BATMAK YA DA YÜZMEK ZORUNDA KALMA KORKUSUDUR. BUNUN YERİNE, GÜÇ İÇİN BAŞKALARINA BAĞIMLI KALMAYA DEVAM EDERSENİZ BAŞINIZA GELECEKLERDEN DAHA ÇOK KORKMALISINIZ. HAYATTAKİ HER MANEVRADA HEDEFİNİZ SAHİP OLMAK, KENDİNİZ İÇİN KÖŞEYİ DÖNMEK OLMALIDIR. KAYBEDECEK OLAN SİZ OLDUĞUNUZDA-DAHA MOTİVE, DAHA YARATICI, DAHA CANLI OLURSUNUZ. HAYATTAKİ EN BÜYÜK GÜÇ TAMAMEN KENDİNİZE GÜVENMEK, TAMAMEN KENDİNİZ OLMAKTIR.

Hustler'ın İmparatorluğu

İNSAN DOĞASI ÖYLE BIR YAPIYA SAHIPTIR KI, ACIZ BIR INSANA ACISA BILE ONU ONURLANDIRAMAZ; VE EĞER GÜCÜN IŞARETLERI ORTAYA ÇIKMAZSA BUNU BILE UZUN SÜRE YAPAMAZ.

-Frederick Douglass

Uyuşturucu satıcısı olarak işlediği ilk suçtan dolayı Brooklyn'deki bir rehabilitasyon programında kısa bir süre hapis yattıktan sonra Curtis Jackson sokaklara geri döndü. Önceki birkaç yıl boyunca köşe dönücü olarak kazandığı paranın hepsi gitmiş ve bir zamanlar sadık olan müşterilerinin hepsi satın alacak başka satıcılar bulmuştu.

Şu anda oldukça büyük bir kokain operasyonu yürüten bir arkadaşı Curtis'e uyuşturucu torbalama işi teklif etti. Günlük ücret alacaktı ve hiç de fena bir ücret değildi. Curtis'in umutsuzca paraya ihtiyacı vardı, bu yüzden teklifi kabul etti. Belki ileride arkadaşı onu da işin bir kısmına ortak edecek ve Curtis de kendi işini yeniden kurabilecekti. Ancak işteki ilk gününden itibaren bunun bir hata olduğunu anladı. Hepsi de eski torbacı olan bir grup başka torbacıyla birlikte çalışıyordu. Onlar artık kiralık yardımcılardı; belirli bir saatte gelmeleri ve işverenlerinin otoritesine boyun eğmeleri gerekiyordu. Curtis sadece parasını değil, özgürlüğünü de kaybetmişti. Bu yeni pozisyon, kısa hayatında o zamana kadar öğrendiği tüm hayatta kalma derslerine aykırıydı.

Curtis babasını hiç tanımamıştı ve annesi o sekiz yaşındayken öldürülmüştü. Onu esasen büyükanne ve büyükbabası büyütmüştü; sevgi dolu ve nazik insanlardı ama bakmaları gereken çok sayıda çocuk vardı ve bireysel ilgi gösterecek fazla zamanları yoktu. Herhangi bir rehberlik ya da tavsiye istediğinde, hayatında başvurabileceği kimse yoktu. Aynı zamanda, kıyafet gibi yeni bir şey istediğinde, büyükanne ve büyükbabasına sorma konusunda kendini rahat hissetmiyordu - fazla paraları yoktu.

Tüm bunların anlamı, bu dünyada esasen yalnız olduğuydu. Kimsenin ona bir şey vereceğine güvenemezdi. Kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Daha sonra 2008'lerin ortasında sokaklarda kokain patladı ve onunki gibi mahallelerde her şey değişti. Geçmişte uyuşturucu işini büyük çeteler kontrol ediyordu ve bu işe dahil olmak için onların yapısına uymak ve yıllarca basamakları tırmanmak gerekiyordu. Ancak crack üretimi o kadar kolaydı ve talep o kadar yüksekti ki, ne kadar genç olursa olsun herkes herhangi bir başlangıç sermayesi olmadan oyuna girebilirdi. Kendi başınıza çalışabilir ve iyi para kazanabilirdiniz. Curtis gibi çok az ebeveyn gözetiminde büyüyen ve otoriteyi küçümseyenler için köşe satıcılığı mükemmel bir işti - politik oyunlar yok, üstünüzde patron yok. Böylece o da hızla Southside Qokaklarında uyuşturucu satan ve sayıları giderek artan üçkağıtçılara katıldı. ueens.

Oyunun içine girdikçe temel bir ders öğrendi.
Sokak serserilerinin karşılaştığı sayısız sorun ve tehlike vardı
-Gizli polisler, zebaniler ve sizi soymak için plan yapan rakip satıcılar. Zayıfsanız, size yardım edecek başkalarını ya da uyuşturucu veya alkol gibi yaslanabileceğiniz bir koltuk değneği arardınız. Bu kıyametin yoluydu. Eninde sonunda arkadaşınız söz verdiği gibi gelmeyecek ya da uyuşturucu yüzünden zihniniz birinin ihanetini göremeyecek kadar bulanık olacaktı. Hayatta kalmanın tek yolu kendi başınıza olduğunuzu kabul etmek, kendi kararlarınızı vermeyi öğrenmek ve muhakemenize güvenmekti. İhtiyacınız olanı istemeyin ama alın.
Sadece aklına güven.

Sanki sefaletin ve daracık mahallelerin ortasında doğan bir dolandırıcı bir imparatorluğa sahipmiş gibiydi. Bu fiziksel bir şey değildi - çalıştığı köşe ya da ele geçirmek istediği mahalle. Bu onun zamanı, enerjisi, yaratıcı planları ve istediği yere gitme özgürlüğüydü. Eğer bu imparatorluğun kontrolünü elinde tutarsa, para kazanacak ve gelişecekti. Yardım ararsa, başkalarının siyasi oyunlarına kapılırsa, tüm bunları elden çıkarmış olacaktı. Böyle bir durumda, mahallenin olumsuz koşulları daha da artacak ve sonunda bir dilenci, başkasının oyununda bir piyon olacaktı.

O ilk gün orada oturup uyuşturucuları torbalarken Curtis bunun hayatında hızlı paraya ihtiyaç duyduğu anlık bir durgunluğun çok ötesinde olduğunu fark etti. Bu bir dönüm noktasıydı. Diğer torbacılara baktı. Hepsinin talihi kötü gitmişti -şiddet, hapis, vs. Korkmuş ve eziyetten bıkmışlardı. Maaş çekinin rahatlığını ve güvenliğini istiyorlardı. Ve bu, hayatlarının geri kalanı için bir model haline gelecekti - hayatın zorluklarından korkarak

Kendilerine yardım etmeleri için başkalarına muhtaçtılar. Belki birkaç yıl böyle devam edebilirlerdi ama hesap günü geldiğinde artık iş kalmamıştı ve kendi başlarının çaresine bakmayı unutmuşlardı.

Curtis'in, şu anda onu torbacılık yapması için çalıştıran adamın bir gün dükkân açmasına yardım edeceğini düşünmesi gülünçtü. Patronlar böyle şeyler yapmazlar, arkadaşınız olsalar bile. Kendilerini düşünürler ve sizi kullanırlar. O imparatorluk elinden kayıp gitmeden ve kendisi de iyiliklere muhtaç eski bir dolandırıcıya dönüşmeden önce bu işten hemen kurtulmalıydı.

Hızla tam bir dolandırıcılık moduna geçti ve tuzaktan kurtulmanın yolunu buldu. İlk günün sonunda torbacılarla bir anlaşma yaptı. İş için kendisine ödenen günlük parayı hepsine dağıtacaktı. Karşılığında onlara her kapsüle nasıl daha az uyuşturucu koyacaklarını ama dolu göstereceklerini öğretecekti (bunu yıllardır sokakta yapıyordu). Daha sonra her kapsülden arta kalan fazla çatlağı Curtis'e vereceklerdi. Bir hafta içinde, kendi şartlarına göre sokaklarda fahişelik yapmaya dönecek kadar uyuşturucu biriktirmişti. Bundan sonra, bir daha asla başka biri için çalışmayacağına dair kendi kendine yemin etti. Ölmeyi tercih etti.

Yıllar sonra Curtis (artık 50 Cent olarak biliniyor) müzik kariyerine adım atmayı başardı ve New York sokaklarında yerel bir şöhret haline geldiği şiddetli bir karışık kaset kampanyasının ardından, Interscope Records bünyesindeki kendi plak şirketinde kazançlı bir anlaşma imzalamasına yardımcı olan Eminem'in dikkatini çekti.

İlk albümü *Get Rich or Die Tryin'* için yapılması gereken çok iş vardı - pazarlama kampanyası, videolar, sanat çalışmaları - ve bu projeler üzerinde Interscope ile çalışmak için Los Angeles'a gitti. Ancak onların rahat ofislerinde geçirdiği zaman arttıkça, hayatının bir başka dönüm noktasında olduğunu hissetti.

Bu müzik yöneticilerinin oynadığı oyun basitti: Müziğinizin ve çok daha fazlasının sahibi onlardı. Sanatçıyı kendi istedikleri şekilde paketlemek istiyorlardı ve bu, müzik videoları ve tanıtımla ilgili tüm önemli kararları belirliyordu. Karşılığında da size para ve ikramiye yağdırıyorlardı. Bir bağımlılık hissi yarattılar - arkanızda devasa makineleri olmadan, acımasızca rekabetçi bir iş karşısında çaresizdiniz. Özünde, parayı özgürlükle takas ediyordunuz. Ve bir kez onların mantığına ve paralarına içsel olarak boyun eğdiğinizde, işiniz bitiyordu. Sen işini yapan yüksek maaşlı bir torbacıydın.

Ve böylece, daha önce olduğu gibi, Fifty imparatorluğunu geri almak için tam bir acelecilik moduna girdi. Kısa vadede, kendi videolarını çekmeyi planladı.

kendi parasını kazanıyor ve kendi pazarlama planlarını yapıyordu. Interscope için bu, onlara zaman ve kaynak kazandırıyormuş gibi görünüyordu ama Fifty için bu, imajı üzerindeki kontrolü yeniden ele geçirmenin ince bir yoluydu. Interscope bünyesinde kendi sanatçıları için bir plak şirketi kurdu ve bu şirketi kendine prodüksiyonun tüm yönlerini öğretmek için kullandı. Müziğini pazarlamak için yeni yollar deneyebileceği kendi web sitesini kurdu. Bağımlılık dinamiğini tersine çevirdi ve Interscope'u işleri kendi başına nasıl yürüteceğini öğretmek için bir okul olarak kullandı.

Tüm bunlar aklındaki oyunun bir parçasıydı: Interscope ile olan sözleşmesi bitecek ve yeni bir sözleşme yapmak yerine bağımsızlığını ilan edecek ve kendi bağımsız plak şirketini kuran ilk sanatçı olacaktı. Böylesine güçlü bir pozisyonda artık memnun etmesi gereken yöneticiler olmayacak ve imparatorluğunu kendi şartlarına göre genişletebilecekti. Bu tıpkı sokaklarda yaşadığı özgürlük gibi olacaktı ama küresel ölçekte.

Korkusuz Yaklaşım

YALNIZ DOĞDUM VE YALNIZ ÖLECEĞİM. BENİM İÇİN DOĞRU OLANI YAPMALIYIM VE HAYATIMI BAŞKALARININ İSTEDİĞİ GİBİ YAŞAMAMALIYIM.

-50 Cent

Bu hayata önemli olan tek gerçek varlığınızla geldiniz - bedeniniz, yaşamak için sahip olduğunuz zaman, enerjiniz, size özgü düşünce ve fikirler ve özerkliğiniz. Ancak yıllar geçtikçe tüm bunları başkalarına verme eğilimine girdiniz. Yıllarınızı başkaları için çalışarak geçirirsiniz - bu süre zarfında onlar size sahip olur. Gereksiz yere insanların oyunlarına ve savaşlarına kapılır, asla geri alamayacağınız enerji ve zamanı boşa harcarsınız. Kendi fikirlerinize giderek daha az saygı duymaya, uzmanları dinlemeye, geleneksel görüşlere uymaya başlarsınız. Farkında olmadan bağımsızlığınızı, sizi yaratıcı bir birey yapan her şeyi heba edersiniz.

Çok geç olmadan, tüm sahiplik kavramınızı yeniden değerlendirmelisiniz. Mesele bir şeylere, paraya ya da unvanlara sahip olmak değildir. Bunların hepsine bolca sahip olabilirsiniz, ancak hala yardım ve rehberlik için başkalarına bakan biriyseniz, paranıza veya kaynaklarınıza güveniyorsanız, insanlar sizi hayal kırıklığına uğrattığında, zorluklar baş gösterdiğinde veya sabırsızlıktan aptalca bir plana el attığınızda sonunda sahip olduklarınızı kaybedersiniz. Gerçek sahiplik yalnızca içeriden gelebilir. Gerçek sahiplik

Hareket kabiliyetinizi engelleyen herhangi bir şeyi veya herhangi birini küçümsemek, kendi kararlarınıza güvenmek ve zamanınızı sürekli eğitim ve gelişim peşinde koşarak kullanmak.

Sadece bu içsel güç ve kendine güven konumundan gerçekten kendiniz için çalışabilecek ve asla geri dönmeyeceksiniz. Ortaklar edinmeniz veya başka bir kuruluşa uyum sağlamanız gereken durumlar ortaya çıkarsa, kendinizi zihinsel olarak bu anlık karışıklıkların ötesine geçeceğiniz ana hazırlarsınız. Önce kendinize sahip çıkmazsanız, sürekli olarak insanların ve koşulların merhametine kalır, kendinize ve aklınıza güvenmek yerine dışarıya bakarsınız.

Şunu anlayın: Elli'lerin mahallesini kasıp kavuran devrimle kıyaslanabilecek bir girişimcilik devriminin içinden geçiyoruz. 1980'lerde, ama küresel ölçekte. Eski güç merkezleri parçalanıyor. Her yerde bireyler kendi kaderleri üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmak istiyor ve liyakate değil salt güce dayalı bir otoriteye daha az saygı duyuyor. Hepimiz doğal olarak birilerinin bizi neden yönetmesi gerektiğini, bilgi kaynağımızın neden ana akım medyaya bağlı olması gerektiğini sorgulamaya başladık. Geçmişte kabul ettiklerimizi artık kabul etmiyoruz.

Tüm bunlarla birlikte doğal olarak yöneldiğimiz yer, bu özgürlüğü deneyimlemek için her ne şekil ve biçimde olursa olsun kendi girişimimizi yürütme hakkı ve kapasitesidir. Hepimiz yeni bir ekonomik ortamın köşe dönücüleriyiz ve bu ortamda başarılı olmak için Elli'nin yol boyunca kendisini tehdit eden tüm tehlikeli bağımlılıkları aşmasına yardımcı olan türden bir özgüven geliştirmeliyiz.

Fifty için durum çok açıktı; büyüdüğü evde ve sokaklarda yalnızdı. Olağan desteklerden yoksundu ve bu yüzden kendi kendine yetmek zorunda kalmıştı. İnsanlara bağımlı olmanın sonuçları onun durumunda çok daha ağırdı - bu sürekli hayal kırıklığı ve karşılanmayan acil ihtiyaçlar anlamına geliyordu. Bu dünyada esasen yalnız olduğumuzu ve Fifty'nin sokaklarda kendi kendine geliştirmek zorunda kaldığı becerilere ihtiyaç duyduğumuzu fark etmek bizim için daha zor. Bizi destekliyor gibi görünen destek katmanlarımız var. Ancak bu destekler sonuçta birer yanılsamadır.

Dünyadaki herkes kişisel çıkarlar tarafından yönetilir. İnsanlar doğal olarak önce kendilerini ve kendi gündemlerini düşünürler. Tanıdığınız insanlardan ara sıra gelen sevecen ya da yardımsever jestler bu gerçeği gölgeleme ve bu destekten daha fazlasını beklemenize neden olma eğilimindedir - ta ki tekrar tekrar hayal kırıklığına uğrayana kadar. Hayal ettiğinizden daha yalnızsınız. Bu bir korku değil, özgürlük kaynağı olmalıdır. Bir şeyleri kendi başınıza başarabileceğinizi kendinize kanıtladığınızda, o zaman bir özgürleşme duygusu yaşarsınız.

Sen

Artık insanların sizin için şunu ya da bunu yapmasını beklemiyorsunuz (sinir bozucu ve çileden çıkarıcı bir deneyim). Her türlü olumsuz durumu kendi başınıza yönetebileceğinize dair güveniniz var.

Rubin "Hurricane" Carter gibi bir adama bakın - başarılı bir orta sıklet boksör, 1966 yılında kariyerinin zirvesindeyken tutuklanmış ve üçlü bir cinayetle suçlanmıştır. Ertesi yıl suçlu bulundu ve art arda üç kez müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Carter tüm bu süreç boyunca masum olduğunu şiddetle savundu ve 1985 yılında nihayet suçlarından aklandı ve serbest bırakıldı. Ancak bu on dokuz yıl boyunca, insanoğlunun bildiği en acımasız ortamlardan birine, özerkliğin son kırıntısını da yok etmek üzere tasarlanmış bir ortama katlanmak zorunda kaldı.

Carter bir noktada serbest bırakılacağını biliyordu. Ancak serbest bırakıldığı gün, hapishanede geçirdiği yılların ezdiği ruhuyla sokaklarda yürüyecek miydi? Artık kendisi için hiçbir şey yapamadığı için sisteme geri dönmeye devam eden eski bir mahkum mu olacaktı?

Sistemi yenmeye karar verdi - hapishanede geçirdiği yılları kendine güvenini geliştirmek için kullanacaktı, böylece serbest bırakıldığında bunun bir anlamı olacaktı. Bu amaçla aşağıdaki stratejiyi tasarladı: Etrafı duvarlarla çevriliyken özgür bir adam gibi davranacaktı. Onların üniformasını giymeyecek ya da kimlik rozeti taşımayacaktı. O bir bireydi, bir numara değil. Diğer mahkumlarla birlikte yemek yemeyecek, verilen görevleri yerine getirmeyecek ya da şartlı tahliye duruşmalarına gitmeyecekti. Bu ihlalleri nedeniyle hücre hapsine konuldu ama ne cezalardan ne de yalnız kalmaktan korkuyordu. Sadece saygınlığını ve sahiplik duygusunu kaybetmekten korkuyordu.

Bu stratejinin bir parçası olarak, hücresinde televizyon, radyo, pornografik dergiler gibi olağan eğlenceler bulundurmayı reddetti. Bu zayıf zevklere bağımlı hale geleceğini ve bunun gardiyanlara kendisinden alabilecekleri bir şey vereceğini biliyordu. Ayrıca, bu tür eğlenceler sadece zaman öldürme girişimleriydi. Bunun yerine zihnini güçlendirmeye yardımcı olacak kitapların doymak bilmez bir okuyucusu oldu. Davasına sempati kazandıran bir otobiyografi yazdı. Mahkumiyetini kendi başına bozdurmaya kararlı bir şekilde kendi kendine hukuk öğretti. Okuyarak öğrendiği fikirleri diğer mahkumlara da öğretti. Bu şekilde hapishanenin ölü zamanlarını kendi amaçları için değerlendirdi.

Sonunda serbest bırakıldığında, devlete karşı hukuk davası açmayı reddetti; bu, hapiste olduğunu ve tazminata ihtiyacı olduğunu kabul etmek anlamına geliyordu. Onun hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Artık dünyada güç sahibi olmak için gerekli becerilere sahip özgür bir adamdı. Hapishaneden

sonra mahkum hakları için başarılı bir savunucu oldu ve birkaç fahri hukuk derecesi aldı.

Şöyle düşünün: bağımlılık edinilmesi çok kolay bir alışkanlıktır. Size her türlü koltuk değneğini sunan bir kültürde yaşıyoruz - başvurabileceğiniz uzmanlar, herhangi bir psikolojik rahatsızlığı tedavi edecek ilaçlar, zaman geçirmenize veya öldürmenize yardımcı olacak hafif zevkler, sizi suyun üzerinde tutacak işler. Karşı koymak zordur. Ancak bir kez teslim olduğunuzda, girdiğiniz ve asla çıkamayacağınız bir hapishane gibidir. Yardım için sürekli dışarıya bakarsınız ve bu da seçeneklerinizi ve manevra kabiliyetinizi ciddi şekilde sınırlar. Kaçınılmaz olarak olduğu gibi, önemli bir karar vermeniz gereken zaman geldiğinde, kendi içinizde güvenebileceğiniz hiçbir şeyiniz kalmaz.

Çok geç olmadan, tam tersi yönde hareket etmelisiniz. Bu gerekli içsel gücü kitaplardan, bir gurudan ya da herhangi bir tür haptan alamazsınız. Sadece kendinizden gelebilir. Bu, günlük olarak uygulamanız gereken bir tür egzersizdir - kendinizi bağımlılıklardan kurtarmak, başkalarının sesine daha az, kendi sesinize daha çok kulak vermek, yeni beceriler geliştirmek. Carter ve Fifty'de olduğu gibi, kendinize güvenmenin bir alışkanlık haline geldiğini ve başkalarına bağımlılık kokan her şeyin sizi dehşete düşüreceğini göreceksiniz.

Korkusuzluğun Anahtarları

BEN GÜCÜMÜN SAHİBİYİM VE KENDİMİ EŞSİZ OLARAK BİLDİĞİMDE ÖYLEYİM.

-Max Stirner

Çocukken hepimiz benzer bir ikilemle karşı karşıya kaldık. Hayata henüz evcilleştirilmemiş inatçı yaratıklar olarak başladık. Kendimiz için bir şeyler istiyor ve talep ediyorduk ve bunları çevremizdeki yetişkinlerden nasıl elde edeceğimizi biliyorduk. Yine de aynı zamanda, pek çok önemli şey için ebeveynlerimize tamamen bağımlıydık - rahatlık, koruma, sevgi, rehberlik. Bu yüzden içten içe bir kararsızlık geliştirdik. Kendi başımıza hareket etme özgürlüğü ve gücü istiyorduk ama aynı zamanda sadece başkalarının bize verebileceği rahatlık ve güvenliği de arzuluyorduk.

Ergenlik döneminde karakterimizin bağımlı kısmına karşı isyan ettik. Kendimizi ebeveynlerimizden farklılaştırmak ve kendi başımızın çaresine bakabileceğimizi göstermek istedik. Kendi kimliğimizi oluşturmak ve sadece ebeveynlerimizin değerlerine uymamak için mücadele ettik. Ancak yaşımız ilerledikçe, çocukluktaki o kararsızlık yüzeye çıkma eğilimine girer. Yetişkin dünyasındaki pek çok zorluk ve

rekabet karşısında, bir parçamız o çocuksu bağımlılık konumuna geri dönmeyi arzular. Sürdürüyoruz

Yetişkin bir yüze sahip olmak ve kendimiz için güç kazanmak için çalışırız, ancak içten içe eşlerimizin, partnerlerimizin, arkadaşlarımızın veya patronlarımızın bizimle ilgilenmesini ve sorunlarımızı çözmesini dileriz.

Neyin tehlikede olduğunu net bir şekilde anlayarak, bu derinlerde gömülü kararsızlığa karşı şiddetli bir savaş yürütmeliyiz. Bir yetişkin olarak görevimiz, doğuştan sahip olduğumuz özerklik ve bireyselliğe tam anlamıyla sahip olmaktır. Sonunda çocukluktaki bağımlı evrenin üstesinden gelmek ve kendi başımıza ayakta durmaktır. Bu evreye geri dönme arzusunu gerici ve tehlikeli olarak görmeliyiz. Bu arzu, başarı ve başarısızlıklarımızdan sorumlu olma, kendi başımıza hareket etme ve zor kararları alma korkusundan kaynaklanır. Bunu genellikle tam tersi bir şekilde paketleyeceğiz - başkaları için çalışarak, itaatkar olarak, uyum sağlayarak veya kişiliğimizi gruba tabi kılarak iyi bir insan olduğumuzu düşüneceğiz. Ancak bu konuşan ve bizi kandıran korkumuzdur. Eğer bu korkuya teslim olursak, yaşamlarımızı kurtuluşu dışarıda arayarak geçirir ve onu asla bulamayız. Sadece bir bağımlılıktan diğerine geçeceğiz.

Çoğumuz için bu savaştaki kritik alan iş dünyasıdır. Çoğumuz yetişkin hayatına kendi girişimlerimizi nasıl başlatacağımıza dair büyük hırslarla giriyoruz, ancak hayatın acımasızlığı bizi yıpratıyor. Bir işe yerleşiriz ve yavaş yavaş patronlarımızın bizi ve geleceğimizi önemsediği, refahımızı düşünerek zaman harcadığı yanılsamasına kapılırız. Tüm insanların kişisel çıkarlar tarafından yönetildiği temel gerçeğini unutuyoruz. Patronlarımız bizi ihtiyaçtan dolayı yanlarında tutarlar, sevgiden dolayı değil. İhtiyaç azaldığı ya da yerimize geçecek daha genç ve daha ucuz birini buldukları anda bizden kurtulacaklardır. Maaş çekinin yanılsamasına ve rahatlığına kapılırsak, kendi kendimize yetme becerilerimizi geliştirmeyi ihmal etmiş ve kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kalacağımız hesaplaşma gününü ertelemiş oluruz.

Yaşamınız, önce zihinsel olarak bağımsızlığınıza, sonra da fiziksel olarak işinize, ürettiklerinize sahip olmaya doğru bir ilerleme olmalıdır. Aşağıdaki adımları bu yönde nasıl ilerleyeceğinize dair bir tür plan olarak düşünün.

BİRİNCİ ADIM: ÖLÜ ZAMANI GERİ KAZANMAK

Cornelius Vanderbilt (1794-1877) on iki yaşındayken babasının küçük nakliye işinde çalışmak zorunda kaldı. Angarya bir işti ve bundan nefret ediyordu. Cornelius inatçı ve hırslı bir çocuktu ve bu yüzden zihninde şu kararı verdi: Birkaç yıl içinde kendi nakliye şirketini kuracaktı. Bu

basit karar her şeyi değiştirdi. Artık bu iş acil bir çıraklıktı.

Gözlerini açık tutmalı, işleri nasıl daha iyi yapabileceği de dahil olmak üzere babasının işi hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeliydi. Sıkıcı bir iş yerine artık heyecan verici bir mücadeleydi.

On altı yaşındayken annesinden 100 dolar borç aldı. Parayı bir tekne satın almak için kullandı ve Manhattan ile Staten Island arasında yolcu taşımaya başladı. Bir yıl içinde borcunu geri ödedi. Yirmi bir yaşına geldiğinde küçük bir servet edinmiş ve zamanının en zengin adamı olma yolunda ilerliyordu. Bu deneyimden sonra hayatı boyunca kullanacağı sloganı belirledi: "Asla bir köle olma, her zaman bir sahip ol."

Zaman hayatımızdaki en kritik faktör, en değerli kaynağımızdır. Başkaları için çalıştığımızda karşılaştığımız sorun, bu zamanın büyük bir kısmının mümkün olduğunca çabuk geçmesini istediğimiz ölü zaman haline gelmesidir, kendimize ait olmayan zaman. Neredeyse hepimiz kariyerimize başkaları için çalışarak başlamak zorundayız, ancak bu zamanı ölü bir şeyden canlı bir şeye dönüştürmek her zaman bizim elimizdedir. Eğer Vanderbilt ile aynı kararlılığı gösterirsek - bir köle değil, bir sahip olmak - o zaman bu zamanı çevremizde neler olup bittiği hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek için kullanırız - siyasi oyunlar, bu özel girişimin temelleri ve cıvataları, iş dünyasında devam eden daha büyük oyun, işleri nasıl daha iyi yapabileceğimiz. Dikkatimizi vermeli ve mümkün olduğunca çok bilgiyi özümsemeliyiz. Bu, pek de ödüllendirici görünmeyen işlere katlanmamıza yardımcı olur. Bu şekilde, bir işe sahip olmadan önce zamanımıza ve fikirlerimize sahip oluruz.

Unutmayın: patronlarınız sizi bağımlı pozisyonlarda tutmayı tercih eder. Kendinize güvenmemeniz onların çıkarınadır ve bu nedenle bilgi biriktirme eğiliminde olacaklardır. Buna karşı gizlice çalışmalı ve bu bilgileri kendiniz için ele geçirmelisiniz.

İKİNCİ ADIM: KÜÇÜK İMPARATORLUKLAR YARATIN

Başkaları için çalışmaya devam ederken, bir noktada hedefiniz, girişimcilik becerilerinizi geliştirerek kendi başınıza faaliyet gösterebileceğiniz küçük alanlar yaratmak olmalıdır. Bu, başkalarının yarım bıraktığı projeleri devralmayı teklif etmek veya kendi yeni bir fikrinizi hayata geçirmeyi önermek anlamına gelebilir, ancak şüphe uyandıracak kadar görkemli olmamalıdır. Yaptığınız şey, kendi kararlarınızı vererek, kendi hatalarınızdan öğrenerek, işleri kendiniz yapma zevkini geliştirmektir. Eğer patronlarınız herhangi bir ölçekte böyle bir hamle yapmanıza izin vermiyorsa, o zaman doğru yerde değilsiniz demektir. Bu girişimde başarısız olursanız, o zaman değerli bir eğitim kazanmış olursunuz. Ancak genellikle bu tür işleri kendi

inisiyatifinizle üstlenirsiniz

sizi daha sıkı ve daha iyi çalışmaya zorlar. Daha yaratıcı ve motive olursunuz çünkü daha fazla risk vardır; zorluğun üstesinden gelirsiniz.

Şunu aklınızdan çıkarmayın: hayatta gerçekten değer verdiğiniz şey para değil, sahipliktir. Eğer daha fazla para ya da daha fazla sorumluluk arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsanız, her zaman ikincisini tercih etmelisiniz. Karar vermek ve küçük imparatorluklar kurmak için daha fazla alan sunan daha düşük maaşlı bir pozisyon, iyi maaş veren ancak hareketlerinizi kısıtlayan bir pozisyona sonsuz derecede tercih edilir.

ÜÇÜNCÜ ADIM: BESİN ZİNCİRİNDE DAHA YUKARI ÇIKIN

1499 yılında Papa Alexander VI, oğlu Cesare Borgia için İtalya'nın Romagna bölgesinde bir prenslik kurmayı başardı. Bu hiç de kolay olmadı. Ülkenin kontrolü için her türlü rakip güç rekabet halindeydi: siyasi sahneye hakim olan aileler, belirli bölgeleri ele geçirmeyi planlayan yabancı krallar, etki alanlarına sahip şehir devletleri ve son olarak kilisenin kendisi. Papa, oğlu için Romagna'yı güvence altına almak için İtalya'daki en güçlü iki aileden birini kazanmak, Fransa Kralı XII. Louis ile ittifak yapmak ve paralı bir ordu kiralamak zorundaydı.

Cesare Borgia kurnaz bir genç adamdı. Amacı Romagna'nın ötesine yayılmak ve sonunda tüm İtalya'yı birleştirerek büyük bir güç haline getirmekti. Ancak artık konumu, kaderini kontrol eden ve her biri diğerinden üstün olan çeşitli dış güçlere bağlıydı: Fransa'nın güçlü ailelerine ve kralına bağlı ordu, sonra da her an ölebilecek ve yerine Borgia'ya düşman biri geçebilecek olan papanın kendisi. Bu ittifaklar değişebilir ve ona karşı dönebilirdi. Bu bağımlılıkları teker teker ortadan kaldırmak zorundaydı, ta ki üstünde kimse olmadan kendi başına ayakta durana kadar.

Rüşvet kullanarak kendisini babasının ittifak kurduğu aile grubunun başına geçirdi ve ardından ana rakibini ortadan kaldırmak için harekete geçti. Paralı askerlerden kurtulmak ve kendi ordusunu kurmak için çalıştı. Kendisini artık bir tehdit olarak gören Fransız kralına karşı güvence altına alacak ittifaklar kurmak için planlar yaptı. Gittikçe daha fazla bölgeyi yuttu. 1504'te aniden ağır bir hastalığa yakalandığında üssünü geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar genişletmenin eşiğindeydi. Kısa bir süre sonra babası öldü ve yerine Cesare Borgia'yı durdurmaya kararlı bir papa geçti. Planları böylesine öngörülemeyen koşullar yüzünden altüst olmasaydı kim bilir ne kadar ilerleyebilirdi.

Borgia kendi zamanından önce bir tür kendine güvenen girişimciydi. İnsanların politik yaratıklar olduğunu anlamıştı.

kendi çıkarlarını güvence altına alırlar. Onlarla ortaklık kurarsanız ya da ilerlemeniz ve korunmanız için onlara güvenirseniz, bela arıyorsunuz demektir. Ya bir noktada size karşı dönecekler ya da istediklerini elde etmek için sizi bir kedi pençesi olarak kullanacaklardır. Hayattaki hedefiniz, girişiminizin yönünü tek başınıza kontrol ettiğiniz ve kimseye bağımlı olmadığınız besin zincirinde daima daha yukarılara tırmanmak olmalıdır. Bu hedef gelecekteki bir ideal olduğundan, şu anda kendinizi gereksiz karışıklıklardan ve ittifaklardan uzak tutmaya çalışmalısınız. Ve eğer ortaklarınızdan kaçınamıyorsanız, onların sizin için hangi işlevi yerine getirdiklerini ve doğru zamanda onlardan nasıl kurtulacağınızı net olarak bildiğinizden emin olun

İnsanlar size bir şeyler verdiğinde ya da iyilik yaptığında bunun her zaman bir karşılığı olduğunu unutmamalısınız. Karşılığında sizden bir şeyler isterler - yardım, sorgusuz sualsiz sadakat ve benzeri. Kendinizi bu yükümlülüklerden mümkün olduğunca uzak tutmak istiyorsunuz, bu nedenle başkalarının size vermesini beklemek yerine ihtiyacınız olanı kendiniz için almayı alışkanlık haline getirin.

DÖRDÜNCÜ ADIM: İŞLETMENİZİ KİŞİLİĞİNİZİN BİR YANSIMASI HALİNE GETİRİN

Tüm yaşamınız, kendi girişiminizi yaratmak, kendi kendinizin patronu olmak için gerekli becerileri ve özgüveni geliştirme konusunda bir eğitim oldu. Ancak bunu başarmanızın önünde son bir engel daha var. Eğiliminiz, başkalarının sizin alanınızda neler yaptığına, onların başarısını nasıl tekrarlayabileceğinize veya taklit edebileceğinize bakmak olacaktır. Böyle bir strateji ile biraz güç kazanabilirsiniz, ancak bu fazla ileri gitmeyecek ve uzun sürmeyecektir.

Anlayın: siz türünüzün tek örneğisiniz. Karakter özellikleriniz tarihte asla tekrarlanmayacak bir tür kimyasal karışımdır. Size özgü fikirler, belirli bir ritim ve bakış açısı vardır ve bunlar sizin zayıf yönleriniz değil, güçlü yönlerinizdir. Benzersizliğinizden korkmamalı ve insanların sizin hakkınızda ne düşündüğünü giderek daha az önemsemelisiniz.

Tarihteki en güçlü insanların izlediği yol bu olmuştur.
Büyük caz müzisyeni Miles Davis, hayatı boyunca her zaman sesini dönemin modasına uydurmaya zorlandı. Bunun yerine çaldığı her şeye kendi damgasını vurmakta ısrar etti. Yaşı ilerledikçe bu durum daha da aşırı bir hal aldı, ta ki sese getirdiği sürekli yeniliklerle caz dünyasında devrim yaratana kadar. Belli bir noktada başkalarını dinlemeyi bıraktı. John F. Kennedy, Franklin Delano Roosevelt ya da geçmişteki diğer Amerikalı politikacılar gibi bir kampanya yürütmeyi reddetti. Kendi taklit edilemez tarzını yarattı,

yaşadığı döneme ve kendi kişiliğine bağlı olarak. Kendi bildiğini okuyarak siyasi kampanyaların gidişatını sonsuza dek değiştirdi.

İfade ettiğiniz bu benzersizlik vahşi ya da çok tuhaf bir şey değil. Bu başlı başına bir duygulanımdır. İnsanlar nadiren bu kadar farklıdır. Aksine siz kendiniz oluyorsunuz, bunu ne kadar ileri götürebilirseniz. Dünya böyle bir özgünlüğe karşılık vermekten başka bir şey yapamaz.

Perspektifin Tersine Çevrilmesi

Bağımsız ve yalnız kalmaya alışkın insanları münzevi, huysuz ve etrafta olması zor kişiler olarak düşünebiliriz. Kültürümüzde, tatlı dilli, daha girişken görünen ve belirli normlara uyarak daha iyi uyum sağlayan kişileri yüceltme eğilimindeyiz. Gülümserler ve daha mutlu görünürler. Bu yüzeysel bir karakter değerlendirmesidir; bakış açımızı tersine çevirir ve olaya korkusuz bakış açısıyla bakarsak tam tersi bir sonuca varırız.

Kendi kendine yetebilen insanlar genellikle kendileriyle daha barışık olan tiplerdir. İhtiyaç duydukları şeyleri başka insanlarda aramazlar. Paradoksal olarak bu onları daha çekici ve baştan çıkarıcı kılar. Daha çok onlar gibi olabilmeyi dileriz ve bağımsızlıklarının bir kısmının bize de geçebileceğini umarak onların etrafında olmak isteriz. Muhtaç, yapışkan tipler -genellikle en sosyal olanları- bilinçsizce bizi kendilerinden uzaklaştırırlar. Onların rahatlık ve onaylanma ihtiyaçlarını hissederiz ve içten içe onlara şöyle demek isteriz: "Kendin için al, bu kadar zayıf ve bağımlı olmayı bırak."

Kendine güvenen kişiler, hoş bir arkadaşlık ya da fikir alışverişi arzusuyla, güçlerinden dolayı insanlara yönelirler. İnsanlar istediklerini ya da beklediklerini yapmazlarsa incinmez ya da hayal kırıklığına uğramazlar. Mutlulukları içlerinden gelir ve bu nedenle çok daha derindir.

Son olarak, kolaylık kültürüne kapılmayın. Kendi kendine yardım kitapları ve uzmanlar sizi birkaç basit adımı izleyerek istediğinize sahip olabileceğinize ikna etmeye çalışacaktır. Kolay ve hızlı gelen şeyler sizi aynı hızla terk edecektir. Özgüven ya da herhangi bir güç kazanmanın tek yolu büyük bir çaba ve pratikten geçer. Ve bu çaba çirkin ya da sıkıcı bir şey olarak görülmemelidir; adım adım kendinizi bağımlı kitlelerin üzerine çıkardığınızı bilmek, en tatmin edici olan kendi üzerinizde güç kazanma sürecidir.

HER INSANIN EĞITIMINDE, TAKLIDIN INTIHAR OLDUĞU INANCINA VARDIĞI BIR ZAMAN VARDIR... GENIŞ EVREN

IYILIKLE DOLU OLSA DA, HIÇBIR

BESLEYICI MISIR TANELERI ONA ANCAK, IŞLEMESI IÇIN KENDISINE VERILEN TOPRAK PARÇASINA VERDIĞI EMEK SAYESINDE ULAŞABILIR. ONDA BULUNAN GÜÇ DOĞADA YENIDIR VE YAPABILECEĞI ŞEYIN NE OLDUĞUNU KENDISINDEN BAŞKA KIMSE BILMEZ VE KENDISI DENEYENE KADAR DA BILEMEZ.

-Ralph Waldo Emerson

BÖLÜM 3

Boku Şeker Fırsatçılığına Dönüştürün

HER OLUMSUZ DURUM İÇİNDE OLUMLU BİR ŞEY, BİR FIRSAT BARINDIRIR. ÖNEMLI OLAN OLAYA NASIL BAKTIĞINIZDIR. KAYNAK EKSİKLİĞİNİZ SİZİ ELİNİZDEKİ AZ ŞEYLE DAHA YARATICI OLMAYA ZORLAYAN BİR AVANTAJ OLABİLİR. BIR SAVAŞI KAYBETMEK, KENDINIZI SEMPATIK BIR MAZLUM OLARAK GÖRMENIZI SAĞLAYABILIR. KORKULARIN SİZİ DAHA İYİ BİR AN İÇİN BEKLETMESİNE YA DA MUHAFAZAKARLAŞTIRMASINA İZİN VERMEYİN. KONTROL EDEMEDİĞİNİZ KOŞULLAR VARSA, BUNLARI EN İYİ ŞEKİLDE DEĞERLENDİRİN. TÜM BU OLUMSUZLUKLARI AVANTAJA VE GÜCE DÖNÜŞTÜRMEK EN BÜYÜK SİMYADIR.

Kaput Simyası

EĞER KIŞI SÜREKLI OLARAK HAYATIN GETIREBILECEĞI EN KÖTÜ ŞEYLERDEN KURTULUYORSA, SONUNDA HAYATIN GETIREBILECEKLERINDEN KORKARAK KONTROL EDILMEYI BIRAKIR.

-James Baldwin

50 Cent bir yıldan uzun bir süredir ilk albümü olacak *Power of the Doll ar* üzerinde çalışıyordu ve nihayet 2000 baharında Columbia Records tarafından piyasaya sürülmeye hazırdı. Bu albüm onun için sokaklarda yaşadığı tüm mücadeleleri temsil ediyordu ve hayatını iyiye doğru değiştireceğine dair umutları vardı. Ancak o yılın Mayıs ayında, piyasaya çıkış tarihinden birkaç hafta önce, bir arabanın arkasında otururken kiralık bir katil ona dokuz kurşun sıktı, kurşunlardan biri çenesinden girip neredeyse onu öldürüyordu.

Bir anda, biriktirdiği tüm ivme kendini tersine çevirdi. Columbia albümün çıkışını iptal etti ve Fifty'nin sözleşmesini feshetti. Onunla ilişkilendirilen çok fazla şiddet vardı; bu iş için kötüydü. Birkaç soruşturma, diğer plak şirketlerinin de aynı şeyi hissettiğini açıkça ortaya koydu

-Sektörden dışlanıyordu. Bir yönetici ona kariyerini yeniden canlandırmayı düşünebilmesi için en az iki yıl beklemesi gerektiğini açıkça söyledi.

Suikast girişimi, satıcı olduğu günlerden kalma eski bir uyuşturucu davasının sonucuydu; katiller onun hayatta kalmasına izin veremezdi ve işi bitirmeye çalışacaklardı. Fifty dikkat çekmemek zorundaydı. Aynı zamanda hiç parası yoktu ve sokak dolandırıcılığına geri dönemezdi. Bir rapçi olarak başarısının bir parçası olmayı uman birçok arkadaşı bile ondan uzak durmaya başladı.

Sadece birkaç hafta içinde şöhret ve servet sahibi olmaya hazırken dibe vurmuştu. Ve bu durumdan kurtulmanın hiçbir yolu yok gibiydi.

kendini içinde bulduğu köşenin. Tüm çabalarının sonu bu olabilir miydi? Bu güçsüzlüğü hissetmektense o gün ölmek daha iyi olurdu. Ama büyükannesi ve büyükbabasının evinde yatağında yatarken, yaraları iyileşirken, radyoyu çok dinledi ve duydukları ona inanılmaz bir iyimserlik verdi: zihninde, vurulmanın aslında kılık değiştirmiş büyük bir lütuf olduğu, bir nedenden dolayı kıl payı hayatta kaldığı fikri şekillenmeye başladı.

Radyodaki müziklerin hepsi paketlenmiş ve üretilmişti. Sert şeyler, gangsta rap bile sahteydi. Sözler onun bildiği sokaklardan hiçbir şeyi yansıtmıyordu. Bunların gerçek ve şehirli gibi gösterilmeye çalışılması onu tahammül edemeyeceği kadar öfkelendiriyordu. Korkup depresyona girmenin ya da oturup birkaç yıl boyunca etrafındaki tüm şiddetin azalmasını beklemenin zamanı değildi. Hiçbir zaman sahte bir stüdyo gangsteri olmamıştı ve şimdi bunu kanıtlayacak dokuz kurşun yarası vardı.

Bu, tüm öfkesini ve karanlık duygularını hip-hop'ın temellerini sarsacak güçlü bir kampanyaya dönüştürme anıydı.

Fifty sokaklarda çalışan bir dolandırıcı olarak temel bir ders almıştı: Mahallede paraya ve kaynaklara erişim son derece kısıtlıdır. Bir dolandırıcı her küçük olayı ve her önemsiz nesneyi para kazanmak için bir hileye dönüştürmelidir. Yeterince zekiyseniz başınıza gelen en kötü şey bile altına dönüştürülebilir. Şu anda karşı karşıya olduğu tüm olumsuz faktörler - az para, bağlantılarının olmaması, başına konan ödül - karşıtlarına, avantajlara ve fırsatlara dönüştürülebilir. Şu anda yoluna çıkan aşılmaz gibi görünen engellerle bu şekilde yüzleşebilirdi.

Birkaç aylığına ortadan kaybolmaya karar verdi ve çeşitli arkadaşlarının evlerine kapanarak kendini ve müzik kariyerini yeniden yaratmaya başladı. Memnun etmesi gereken ya da endişelenmesi gereken yöneticiler olmadığından, şarkı sözlerini ve sert sesleri istediği kadar zorlayabilirdi. Sesi, hala diline saplanmış olan kurşun parçaları nedeniyle değişmişti; artık tıslıyordu. Ağzını hareket ettirmek hâlâ acı veriyordu, bu yüzden daha yavaş rap yapmak zorundaydı. Sesini normalleştirmeye ve yeniden eğitmeye çalışmak yerine, bunu bir erdeme dönüştürmeye karar verdi. Yeni rap tarzı daha kasıtlı ve tehditkâr olacaktı; bu tıslama dinleyicilere çenesinden geçen kurşunu hatırlatacaktı. Tüm bunları kullanacaktı.

2001 yazında, tam da insanlar onu unutmaya başlamışken, Fifty aniden ilk şarkısını sokaklara saldı. Şarkının adı "Fuck You" idi; şarkının adı ve sözleri katilleri ve onun gitmesini isteyen herkes hakkında neler hissettiğini özetliyordu. Sadece şarkıyı yayınlamak bile yeterli bir mesajdı; katillerine açık ve aleni bir şekilde meydan okuyordu.

Fifty geri dönmüştü ve onu susturmak için işi bitirmeleri gerekecekti. Sesindeki hissedilir öfke ve şarkının sert tınısı sokaklarda sansasyon yarattı. Ayrıca, daha fazla şiddete davetiye çıkarıyor gibi göründüğünden, halk öldürülmeden önce ürettiği her şeyi kapmak zorundaydı. Ölüm kalım meselesi ilgi çekici bir gösteri oluşturdu.

Artık içinden şarkılar dökülmeye başlamıştı. Hissettiği tüm öfkeyi ve insanların onun hakkındaki şüphelerini besledi. Aynı zamanda bir aciliyet duygusuyla doluydu - bu başarmak için son şansıydı ve bu yüzden gece gündüz çalıştı. Fifty'nin karışık kasetleri büyük bir hızla sokaklara düşmeye başladı.

Çok geçmeden bu kampanyada sahip olduğu en büyük avantajı fark etti: çoktan dibe vurduğunu ve kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını hissetti. Plak endüstrisine saldırabilir ve onun çekingenliğiyle dalga geçebilirdi. Radyodaki en popüler şarkıları korsan olarak çalabilir ve üzerlerine kendi sözlerini yazarak hınzır parodiler yaratabilirdi. Sonuçları umurunda değildi. Ve bunu ne kadar ileri götürürse dinleyicileri de o kadar karşılık veriyordu. Sınırları aşmasını sevdiler. Radyodaki tüm sahte saçmalıklara karşı bir haçlı seferi gibiydi ve Fifty'yi dinlemek davaya katılmak demekti.

Akla gelebilecek her türlü olumsuzluğu olumluya dönüştürmeye devam etti. Karışık kasetlerini geniş bir alana dağıtacak parasının olmamasını telafi etmek için, korsanları parçalarını korsan olarak çalmaya ve müziğini bir virüs gibi etrafa yaymaya teşvik etmeye karar verdi. Başına konan ödül nedeniyle konser veremiyor ya da herhangi bir tanıtım yapamıyordu; ama bir şekilde bunu bile bir pazarlama aracına dönüştürdü. Müziğini her yerde duymak ama onu görememek sadece gizemini ve insanların ona gösterdiği ilgiyi artırdı. Söylentiler ve kulaktan kulağa yayılan bilgiler bir tür Elli mitolojisinin oluşmasına yardımcı oldu. Bu süreci beslemek için kendini daha da az bulunur hale getirdi.

Bu ivme artık yıkıcıydı; New York'ta bir köşede onun müziğinin bangır bangır çalındığını duymadan uzağa gidemezdiniz. Kısa süre sonra karışık kasetlerinden biri Eminem'in kulağına ulaştı ve hip-hop'ın geleceğinin bu olduğuna karar vererek 2000'lerin başlarında Fifty ile Dr. Dre'nin plak şirketi Shady Aftermath, modern zamanların en hızlı ve dikkat çekici servet dönüşümlerinden birini tamamladı.

Korkusuz Yaklaşım

HER OLUMSUZLUK BIR OLUMLULUKTUR. BAŞIMA GELEN KÖTÜ ŞEYLERI, BIR ŞEKILDE IYI HALE GETIRIYORUM. YANI BENI INCITECEK HIÇBIR ŞEY YAPAMAZSIN.

-50 Cent

Yaşamdaki olaylar negatif ya da pozitif değildir. Tamamen nötrdürler. Evren kaderinizle ilgilenmez; sizi vurabilecek şiddete ya da ölümün kendisine karşı kayıtsızdır. Olaylar yalnızca sizin başınıza gelir. Onları negatif ya da pozitif olarak yorumlamayı seçen sizin zihninizdir. Ve içinizde derinlerde yaşayan korku katmanlarına sahip olduğunuz için, doğal eğiliminiz yolunuzdaki geçici engelleri daha büyük bir şey olarak yorumlamaktır - gerilemeler ve krizler.

Böyle bir ruh hali içindeyken tehlikeleri abartırsınız. Biri size saldırır ve bir şekilde zarar verirse, savaşta kaybettiğiniz paraya veya mevkiye, olumsuz reklama veya çalkalanan sert duygulara odaklanırsınız. Bu da temkinli davranmanıza, geri çekilmenize ve bu olumsuzluklardan daha fazla etkilenmemeyi ummanıza neden olur. Kendi kendinize bu zamanın ortalıkta görünmemeniz ve işlerin düzelmesini beklemeniz gereken bir zaman olduğunu söylüyorsunuz; sakinliğe ve güvenliğe ihtiyacınız var.

Farkında olmadığınız şey, durumu istemeden daha da kötüleştirdiğinizdir. Siz arkanıza yaslandıkça rakibiniz daha da güçlenir; olumsuz tanıtım sizinle sıkı sıkıya ilişkilendirilir. Tutucu olmak, daha az zor anlara taşınan bir alışkanlığa dönüşür. Saldırıya geçmek giderek zorlaşır. Özünde, hayatın kaçınılmaz cilvelerini zorluk olarak görmeyi seçtiniz ve onlara hak etmedikleri bir ağırlık ve dayanıklılık verdiniz.

Fifty'nin keşfettiği gibi, yapmanız gereken şey tam tersi bir yaklaşım benimsemektir. Her türlü gerileme karşısında cesaretiniz kırılıp depresyona girmek yerine, bunu bir uyandırma çağrısı, güç için bir fırsata dönüştüreceğiniz bir meydan okuma olarak görmelisiniz. Enerji seviyeniz yükselir. Düşmanlarınızı cesaretle şaşırtarak saldırıya geçersiniz. İnsanların hakkınızda ne düşündüğünü daha az önemsersiniz ve bu paradoksal olarak size hayranlık duymalarına neden olur - olumsuz tanıtım tersine çevrilir. İşlerin düzelmesini beklemezsiniz, kendinizi kanıtlamak için bu şansı değerlendirirsiniz. Olumsuz bir olayı zihinsel olarak kılık değiştirmiş bir nimet olarak çerçevelemek ilerlemenizi kolaylaştırır. Bu bir tür zihinsel simyadır, boku şekere dönüştürür.

Anlayın: göreceli bir refah toplumunda yaşıyoruz, ancak bu birçok yönden ruhumuza zarar veriyor. Doğal olarak iyi şeyleri hak ettiğimizi, sahip olduğumuz bazı ayrıcalıklar nedeniyle

Biz. Aksilikler yaşandığında, bu neredeyse kişisel bir hakaret ya da ceza gibi algılanır. "Bu nasıl olabilir?" diye sorarız. Ya başkalarını ya da kendimizi suçlarız. Her iki durumda da değerli zamanımızı kaybeder ve gereksiz yere duygusallaşırız.

Mahalle gibi yerlerde ya da maddi olarak yoksullaşmış herhangi bir ortamda, zorluklara verilen tepki çok daha farklıdır. Orada, yaşanan kötü şeyler bir tür normallik kazanır. Bunlar günlük yaşamın bir parçasıdır. Üçkağıtçı şöyle düşünür: "Sahip olduklarımdan en iyi şekilde yararlanmalıyım, kötü şeylerden bile, çünkü işler kendiliğinden düzelmeyecek. Beklemek aptallıktır; yarın daha da kötü şeyler olabilir." Eğer Fifty kendisine öğütlendiği gibi bekleseydi, bir anlık başarı yakaladıktan sonra hızla kaybolan bir başka rapçi olacaktı. Başlık onu tüketmiş olacaktı.

Bu aceleci zihniyet daha gerçekçi ve etkilidir. Gerçek şu ki hayat doğası gereği sert ve rekabetçidir. Ne kadar para ya da kaynak biriktirmiş olursanız olun, birileri bunları sizden almaya çalışacak ya da dünyadaki beklenmedik değişiklikler sizi geriye itecektir. Bunlar olumsuz koşullar değil, yalnızca hayatın ta kendisidir. Korku ve depresyonla kaybedecek zamanınız yok ve bekleme lüksünüz de yok.

Tarihteki en güçlü insanların hepsi bir şekilde zorluklara karşı bu korkusuz tavrı sergilemiştir. George Washington'a bakın. Zengin bir toprak sahibiydi ama hayata karşı tutumu, Amerika'nın sınırlarının zorlu ortamında, Fransız ve Kızılderili Savaşı'nda İngilizler için savaştığı yıllarla şekillenmişti. Washington 1776 yılında Amerikan Devrim ordusunun başkomutanlığına getirildi. İlk bakışta bu pozisyon daha çok bir lanet gibi görünüyordu. Ordu yarı organize bir kalabalıktı. Eğitimi yoktu, maaşı ve teçhizatı yetersizdi ve morali düşüktü - askerlerin çoğu, her şeye gücü yeten İngilizleri yenmeyi başarabileceklerine gerçekten inanmıyordu.

1777 yılı boyunca İngiliz kuvvetleri bu zayıf Amerikan ordusunu Boston'dan New York'a kadar itip kaktı ve yıl sonunda Washington New Jersey'e çekilmek zorunda kaldı. Bu onun kariyerinin ve bağımsızlık savaşının en karanlık anıydı.
Washington'un ordusu birkaç bin kişiye düşmüştü; hafızalardaki en sert kışlardan birinde çok az yiyecekleri vardı ve kötü giyinmişlerdi. Amerikan Kıta Kongresi, yaklaşan felaketten korkarak Philadelphia'dan Baltimore'a kaçtı.

Bu durumu değerlendiren ihtiyatlı bir lider kışı beklemeyi, daha fazla asker toplamayı ve talihin değişmesini umut etmeyi seçerdi.

Ancak Washington farklı bir düşünce yapısına sahipti. Ona göre, ordusu İngilizler tarafından herhangi bir tehdit oluşturamayacak kadar zayıf olarak değerlendirilecekti. Ordusu küçük olduğu için düşmanın haberi olmadan hareket edebilir ve birdenbire ortaya çıktığı için daha da şaşırtıcı olan bir saldırı başlatabilirdi.
Saldırıya geçmek birlikleri heyecanlandıracak ve çok ihtiyaç duyulan olumlu bir tanıtım sağlayacaktı. Bu şekilde düşünerek Trenton'daki düşman garnizonuna bir baskın düzenlemeye karar verdi ve bu büyük bir başarı oldu. Bunu Princeton'daki İngiliz malzemelerine yaptığı bir saldırıyla takip etti. Bu cesur zaferler Amerikan halkını büyüledi.
Bir lider olarak Washington'a ve meşru bir güç olarak Amerikan ordusuna güven yeniden tesis edilmişti.

O andan itibaren Washington gerilla tarzı bir savaş yürüttü ve kat etmeleri gereken büyük mesafelerle İngilizleri yıprattı. Her şey tersine döndü; para ve deneyim eksikliği daha yaratıcı bir savaş yöntemine yol açtı. Kuvvetlerinin küçüklüğü, engebeli arazide akıcı manevralarla düşmana eziyet etmesini sağladı. Hiçbir noktada daha fazla asker, daha fazla para ya da daha iyi koşullar için beklemeye karar vermedi; elindekilerle sürekli saldırıya geçti. Bu, tüm olumsuzlukların avantaja dönüştürüldüğü, son derece korkusuz bir harekâttı.

Bu tarihte sık rastlanan bir durumdur: neredeyse tüm büyük askeri ve siyasi zaferlerin öncesinde bir tür kriz yaşanmıştır. Çünkü önemli bir zafer ancak bir tehlike ve saldırı anından sonra ortaya çıkabilir. Bu anlar olmadan liderlere asla meydan okunmaz, asla kendilerini kanıtlayamazlar. Eğer yol çok düzgünse, kibirlenirler ve ölümcül bir hata yaparlar. Korkusuz tipler kendilerini ölçebilecekleri bir tür sıkıntıya ihtiyaç duyarlar. Bu tür karanlık anların gerginliği, yaratıcılıklarını ve aciliyetlerini ortaya çıkarır, duruma ayak uydurmalarını ve talihin akışını yenilgiden büyük bir zafere dönüştürmelerini sağlar.

Çoğu insanın düşünme ve çalışma şeklinin tam tersi bir tutum benimsemelisiniz. İşler iyi gittiğinde, tam da o zaman endişeli ve tetikte olmalısınız. Bunun uzun sürmeyeceğini bilirsiniz ve hazırlıksız yakalanmazsınız. İşler kötü gittiğinde, işte o zaman en cesaretli ve korkusuz olduğunuz zamandır. Sonunda elinizde güçlü bir geri dönüş için malzeme, kendinizi kanıtlamak için bir şans vardır. Sadece tehlike ve zorlukların içinden yükselebilirsiniz. Anı olumlu ve gerekli bir şey olarak kucaklayarak onu zaten altına dönüştürmüş olursunuz.

Korkusuzluğun Anahtarları

[DÜNYANIN DÖRT BİR YANINDA KUYTULARDA BEKLEYEN İNSANLAR OTURUR, NE ŞEKİLDE BEKLEDİKLERİNİ BİLMEZLER, BOŞUNA BEKLEDİKLERİNİ DE. BAZEN UYANDIRAN CAL - 'HAREKETE GEÇME IZNI" VEREN O KAZA- ÇOK GEÇ GELIR, HAREKETE GEÇMEK IÇIN EN IYI GENÇLIK VE GÜÇ HAREKETSIZ OTURMAKLA ÇOKTAN TÜKETILMIŞTIR; VE BIRÇOKLARI 'SIÇRADIKLARINDA" DEHŞETE DÜŞMÜŞLERDIR KI UZUVLARI UYKUYA DALMIŞ VE RUHLARI ÇOK AĞIRLAŞMIŞTIR. 'ARTIK ÇOK GEÇ" DEDILER KENDI KENDILERINE, KENDILERINE OLAN INANÇLARINI KAYBETMIŞLERDI VE BUNDAN BÖYLE SONSUZA DEK IŞE YARAMAYACAKLARDI.

-Friedrich Nietzsche

Zihinlerimiz henüz kullanmaya bile başlamadığımız güçlere sahiptir. Bu güçler, engeller karşısında yüksek konsantrasyon, enerji ve yaratıcılığın bir karışımından gelir. Her birimiz bu güçleri geliştirme kapasitesine sahibiz, ancak önce onların varlığının farkında olmalıyız. Ancak, her şeyin cevabı olarak maddi araçları - teknoloji, para, bağlantılar - vurgulayan bir kültürde bu zordur. Zihnin başarabileceklerine gereksiz sınırlar koyuyoruz ve bu da bizim gerçekliğimiz haline geliyor. Fırsat kavramımıza baktığınızda bunu en açık haliyle göreceksiniz.

Geleneksel akla göre fırsat, dünyada var olan bir şeydir; eğer karşımıza çıkar ve biz de onu yakalarsak, bize para ve güç getirir. Bu, bizim için mükemmel olan belirli bir iş olabilir; yeni bir girişim yaratma veya yeni bir girişime katılma şansı olabilir. Uygun kişiyle tanışmak da olabilir. Her durumda, doğru zamanda doğru yerde olmaya ve bu elverişli andan yararlanmak için uygun becerilere sahip olmaya bağlıdır. Genelde hayatta bu tür altın şansların sadece birkaç tane olduğuna inanırız ve çoğumuz bunların yolumuza çıkmasını bekleriz.

Bu kavramın kapsamı son derece sınırlıdır. Bizi dış güçlere bağımlı hale getirir. Hayata karşı korkulu, pasif ve verimsiz bir tutumdan kaynaklanır. Zihnimizi küçük bir olasılık çemberiyle sınırlandırır. Gerçek şu ki, insan zihni için yolunun kesiştiği her şey güç ve genişleme için potansiyel bir araç olabilir.

Birçoğumuz şöyle bir deneyim yaşamışızdır: kendimizi acil ve zor bir durumda buluruz. Belki de inanılmaz kısa bir süre içinde bir işi halletmemiz gerekiyordur, ya da yardımına güvendiğimiz biri gelmemiştir, ya da yabancı bir ülkedeyizdir ve aniden kendi başımızın çaresine bakmak zorundayızdır. Bu gibi durumlarda, zorunluluklar üstümüze üstümüze gelir. İşi bitirmek ve sorunları hızla çözmek zorundayız yoksa

hemen sonuçlarına katlanmak. Genellikle olan şey zihnimizin dikkat kesilmesidir. Gerekli enerjiyi buluruz çünkü bunu yapmak zorundayızdır. Normalde gözümüzden kaçan ayrıntılara dikkat ederiz, çünkü bunlar başarı ile başarısızlık, yaşam ile ölüm arasındaki farkı belirleyebilir. Ne kadar yaratıcı olabildiğimize şaşırırız. İşte böyle anlarda, içimizde genellikle kullanılmayan o potansiyel zihinsel güce bir göz atarız. Keşke günlük yaşamda da böyle bir ruha ve tutuma sahip olabilsek.

Bu tutuma "oportünizm" adını vereceğiz. Gerçek oportünistler uyanık ve yaratıcı olmak için acil, stresli koşullara ihtiyaç duymazlar. Bu şekilde günlük olarak çalışırlar. Saldırgan enerjilerini en sıradan ve önemsiz olaylarda bile genişleme olanaklarının peşine düşmeye kanalize ederler. Her şey onların elinde bir araçtır ve bu genişlemiş fırsat kavramıyla yaşamlarında daha fazlasını yaratır ve büyük bir güç kazanırlar.

Belki de tarihteki en büyük oportünist Napolyon Bonapart'tır. Hiçbir şey onun dikkatinden kaçmadı. Tüm ayrıntılara üstün bir yoğunlukla odaklandı, savaşın en önemsiz yönlerini bile - nasıl yürüneceği ve erzak taşınacağı, birliklerin tümenler halinde nasıl organize edileceği - güç araçlarına dönüştürmenin yollarını buldu. Rakiplerinin en ufak bir hatasından acımasızca yararlandı. Savaşın en kötü anlarını yıkıcı bir karşı saldırı için malzemeye dönüştürmekte ustaydı.

Tüm bunlar Napolyon'un etrafındaki her şeyi bir fırsat olarak görme kararlılığından kaynaklanıyordu. Bu fırsatları arayarak onları buldu. Bu, onun bir sanat haline getirdiği zihinsel bir beceri haline geldi. Sanatın aşağıdaki dört ilkesini uygulamaya koyarsak, bu güç her birimize açıktır.

SAHIP OLDUKLARINIZDAN EN IYI ŞEKILDE YARARLANIN

1704 yılında Alexander Selkirk adında bir İskoç denizci kendini Şili kıyılarından yaklaşık dört yüz mil açıkta ıssız bir adada mahsur kalmış olarak buldu. Yanında sadece bir tüfek, biraz barut, bir bıçak ve birkaç marangoz aleti vardı. Adanın içini keşfederken bir grup keçi, kedi, sıçan ve geceleri garip sesler çıkaran bazı yabancı hayvanlardan başka bir şey görmedi. Barınaksız bir ortamdı. Kıyı şeridinde kalmaya karar verdi, bir mağarada uyudu, balık yakalayarak yeterince yiyecek buldu ve yavaş yavaş derin bir depresyona yol açtı. Barutunun biteceğini, bıçağının paslanacağını ve giysilerinin sırtında çürüyeceğini biliyordu. Sadece balıkla hayatta kalamazdı. Yeterli erzağı yoktu.

ve yalnızlık eziyordu. Keşke gemisinden daha fazla malzeme getirseydi.

Sonra birdenbire kıyı şeridi deniz aslanlarının istilasına uğradı; onların çiftleşme mevsimiydi. Artık iç kesimlere taşınmak zorundaydı. Orada öylece zıpkınla balık avlayamaz ve bir mağarada oturup kara kara düşünemezdi. Bu karanlık ormanın ihtiyacı olan her şeyi barındırdığını çabucak keşfetti. Yerli ağaçlardan bir dizi kulübe inşa etti. Çeşitli meyve ağaçları yetiştirdi. Kendisine keçi avlamayı öğretti. Düzinelerce yabani kediyi evcilleştirdi - onu farelere karşı korudular ve ona çok ihtiyaç duyduğu arkadaşlığı sağladılar. İşe yaramaz tüfeğini parçalara ayırdı ve ondan aletler yaptı. Ayakkabıcı olan babasından öğrendiklerini hatırlayarak hayvan derilerinden kendi giysilerini yaptı. Sanki aniden hayata dönmüş ve depresyonu ortadan kalkmış gibiydi. Sonunda adadan kurtarıldı ama bu deneyim onun düşünce tarzını tamamen değiştirdi. Yıllar sonra orada geçirdiği zamanı hayatının en mutlu dönemi olarak hatırlayacaktı.

Çoğumuz Selkirk'in karaya ilk çıktığında yaşadığı gibi maddi kaynaklarımıza bakar ve daha fazlasına sahip olmayı dileriz. Ancak bizim için farklı bir olasılık da mevcuttur: daha fazla kaynağın mutlaka dışarıdan gelmeyeceğinin ve elimizdekileri daha iyi bir etki yaratmak için kullanmamız gerektiğinin farkına varmak. Elimizdeki kaynak, belirli bir kitap için araştırma materyali ya da kuruluşumuzda çalışan insanlar olabilir. Eğer daha fazlasını ararsak -bilgi, bize yardım edecek dışarıdan insanlar- bu bizi daha iyi bir şeye götürmeyecektir; aslında beklemek ve bağımlı olmak bizi daha az yaratıcı yapar. Var olanla çalışmaya başladığımızda, bu malzemeyi kullanmanın yeni yollarını buluruz. Sorunları çözer, tekrar tekrar kullanabileceğimiz beceriler geliştirir ve kendimize güvenimizi artırırız.
Eğer zenginleşir, para ve teknolojiye bağımlı hale gelirsek, zihinlerimiz körelir ve bu zenginlik kalıcı olmaz.

TÜM ENGELLERI AÇIKLIKLARA DÖNÜŞTÜRÜN

Büyük boksör Joe Louis, 1920'lı yılların ırkçılığında muazzam bir engelle karşılaştı. Jack Johnson, zamanının en ünlü siyah boksörü olarak Louis'den önce gelmişti. Johnson son derece yetenekliydi ve beyaz rakiplerini kolaylıkla yeniyordu, ancak duygusal bir dövüşçüydü - "Zenciyi öldür" sloganları atan düşmanca kalabalıklarla karşılaşmak onu sadece daha ateşli ve öfkeli hale getirdi. Kendini sürekli belanın içinde buldu ve tüm bu nefret yüzünden hızla tükendi.

Louis de aynı derecede yetenekliydi ama onun algıladığı gibi, ringde böbürlenemez ya da duygularını gösteremezdi; bu beyaz seyircileri kışkırtır ve

kontrolden çıkmış kara boksör klişesini besler. Oysa bir boksör duygularıyla, dövüş ruhuyla büyür ve bunu rakibini alt etmek için kullanır. Louis bu duruma isyan etmek ya da pes etmek yerine, bunu kendi avantajına kullanmaya karar verdi. Ringde hiçbir duygu göstermezdi. Birini nakavt ettikten sonra sakince köşesine dönerdi. Rakipleri ve seyirciler onu duygusal bir tepki vermeye zorluyorlardı ama o direniyordu. Tüm ruhu ve öfkesi bu soğuk ve korkutucu maskeyi oluşturmaya gitti. Irkçılar buna karşı çıkamazdı. "Mumyalayıcı" olarak tanınmaya başladı ve ringe girdiğinizde bacaklarınızın güçsüzleştiğini hissetmek için onun acımasız yüz ifadesini görmeniz yeterliydi. Özünde Louis bu engeli en büyük gücüne dönüştürdü.

Hayatta bir oportünist tüm engelleri güç için bir araç olarak görür. Nedeni basit: Bir şekilde üzerinize gelen negatif enerji, rakibinizi yenmek ve sizi ayağa kaldırmak için tersine çevrilebilecek bir enerjidir. Böyle bir enerji olmadığında, tepki gösterecek ya da karşı koyacak hiçbir şey yoktur; kendinizi motive etmek daha zordur. Size vuran düşmanlar, zamanlamasını ve dinamiğini sizin kontrol edeceğiniz bir karşı saldırıya kendilerini açmış olurlar. Kötü bir tanıtımla karşılaşırsanız, bunu amaçlarınız doğrultusunda kolayca yeniden çerçeveleyebileceğiniz bir tür olumsuz ilgi olarak düşünün. Pişman ya da isyankar görünebilirsiniz, tabanınızı harekete geçirecek her neyse. Eğer görmezden gelirseniz, suçlu görünürsünüz. Karşı koyarsanız, savunmacı görünürsünüz. Onunla birlikte gider ve kendi yönünüze kanalize ederseniz, onu olumlu ilgi için bir fırsata dönüştürmüş olursunuz. Genel olarak, engeller zihninizi odaklanmaya ve etraflarından dolaşmaya zorlar. Zihinsel gücünüzü artırırlar ve memnuniyetle karşılanmalıdırlar.

DÖNÜM NOKTALARINI ARAYIN

Fırsatlar her türlü gerilim alanında mevcuttur - hararetli rekabet, endişe, kaotik durumlar. Önemli bir şeyler oluyor ve altta yatan nedeni belirleyebilirseniz, kendiniz için güçlü bir fırsat yaratabilirsiniz.

İş dünyasında insanların açıklamakta zorlandığı ani başarıları veya başarısızlıkları araştırın. Bunlar genellikle yüzeyin altında devam eden değişimlerin göstergeleridir; belki de birisi istemeden işleri yapmak için yeni bir model bulmuştur ve bunu analiz etmeniz gerekir. Herhangi bir iş ya da sektörün içinde yer alanların en büyük endişelerini inceleyin. Yaşanan derin değişimler, nasıl olduğunu bilmeyenler tarafından genellikle korku olarak algılanır.

onlarla başa çıkmak için. Bu tür değişikliklerden olumlu amaçlarla ilk yararlanan siz olabilirsiniz.

Zevkler veya değerlerdeki her türlü değişime dikkat edin. Medyadaki ya da müesses nizamdaki insanlar genellikle bu değişimlere karşı çıkacak, bunları ahlaki çöküşün ve kaosun işaretleri olarak göreceklerdir. İnsanlar yeni olandan korkarlar.
Görünürdeki bu düzensizliğe bir anlam yükleyen ilk kişi olarak bunu bir fırsata dönüştürebilir, olumlu bir değer olarak kabul ettirebilirsiniz. Aradığınız hevesler değil, insanların zevklerinde köklü değişimlerdir. Her zaman güvenebileceğiniz bir fırsat, genç neslin eski neslin kutsal ineklerine karşı tepki göstermesidir. Eğer eski kuşak spontanlığa ve zevke değer veriyorsa, genç kuşağın düzen ve ortodoksluk için can atacağından emin olabilirsiniz. Herkesten önce eski neslin değerlerine saldırarak, güçlü bir ilgi kazanabilirsiniz.

HAZIR OLMADAN TAŞINMAK

Çoğu insan harekete geçmek için genellikle korkudan dolayı çok uzun süre bekler. Daha fazla para ya da daha iyi koşullar isterler. Tam tersi yönde hareket etmeli ve hazır olduğunuzu düşünmeden önce harekete geçmelisiniz. Sanki bunu kendiniz için biraz daha zorlaştırıyor, yolunuzda kasıtlı olarak engeller yaratıyor gibisinizdir. Ancak enerjinizin her zaman uygun seviyeye yükseleceği bir güç yasasıdır. Tam olarak hazır olmadığınız için hedefinize ulaşmak için daha çok çalışmanız gerektiğini hissettiğinizde, daha uyanık ve yaratıcı olursunuz. Bu girişim başarılı olmak *zorundadır* ve öyle de olacaktır.

Antik çağlardan modern zamanlara kadar güçlü insanların yolu bu olmuştur. Julius Caesar hayatının en önemli kararıyla karşı karşıya kaldığında
-Pompey'e karşı harekete geçip bir iç savaş mı başlatacaktı yoksa daha uygun bir anı mı bekleyecekti; Galya'yı İtalya'dan ayıran Rubicon Nehri'nde sadece küçük bir kuvvetle duruyordu. Teğmenlerine delilik gibi gelse de, o anın doğru olduğuna karar verdi. Birliklerinin küçüklüğünü onların yüksek morali ve kendi stratejik zekâsıyla telafi edecekti. Rubicon'u geçti, düşmanı şaşırttı ve asla arkasına bakmadı.

Barack Obama 2006 yılında başkanlık için aday olmayı düşündüğünde, neredeyse herkes ona sırasını beklemesini tavsiye etti. Çok gençti, çok fazla tanınmıyordu. Hillary Clinton sahnede beliriyordu. O, tüm geleneksel bilgeliği bir kenara bıraktı ve yarışa girdi. Her şey ve herkes ona karşı olduğu için, bunu enerji, üstün strateji ve organizasyonla telafi etmek zorundaydı. O da bu duruma

tüm olumsuzlukları erdeme dönüştüren ustaca bir kampanya - deneyimsizliği değişimi temsil ediyordu, vb.

Unutmayın: Napolyon'un dediği gibi, moral fiziksel olana oranla üçte birdir; yani sizin ya da ordunuzun karşılaşmaya getirdiği motivasyon ve enerji düzeyleri fiziksel kaynaklarınızın üç katı ağırlığa sahiptir. Enerji ve yüksek moralle bir insan neredeyse her türlü engelin üstesinden gelebilir ve yoktan bir fırsat yaratabilir.

Perspektifin Tersine Çevrilmesi

Modern kullanımda "oportünist" genellikle kendileri için her şeyi yapabilecek insanları ifade eden aşağılayıcı bir terimdir. Kendi ihtiyaçlarını karşılamanın ötesinde hiçbir temel değerleri yoktur. Topluma hiçbir katkıda bulunmazlar.
Ancak bu, olgunun yanlış okunmasıdır ve fırsatların güçlü bir azınlık için ayrıcalık olarak kalmasını isteyen eski bir elitizmden kaynaklanmaktadır. Kendilerini herhangi bir şekilde tanıtmaya cesaret eden en alttakiler Makyavelist olarak görülürken, aynı stratejileri uygulayan en üsttekiler yalnızca zeki ve beceriklidir. Bu tür yargılar korkunun bir yansımasıdır.

Fırsatçılık aslında birçok eski kültür tarafından incelenmiş ve uygulanmış büyük bir sanattır. Antik Yunan kahramanlarının en büyüğü olan Odysseus, üstün bir oportünistti. Hayatının her tehlikeli anında, düşmanlarının açık bıraktığı bir zayıflıktan yararlanarak onları kandırmış ve durumu tersine çevirmiştir. Yunanlılar ona hayatın değişken koşullarında ustalaşmış biri olarak saygı duyuyorlardı. Onların değer sisteminde, uyum sağlayamayan, tüm fırsatları kaçıran katı, ideolojik insanlar küçümsenmeyi hak eden kişilerdir; ilerlemeyi engellerler.

Fırsatçılık, son derece olumlu ve güçlü bir inanç sistemiyle birlikte gelir - antik Roma'nın Stoacı filozofları tarafından *amor fati ya* da kader sevgisi olarak bilinen bir inanç sistemi. Bu felsefede her olayın gerçekleşmesi kader olarak görülür. Koşullardan şikayet ettiğinizde ve onlara karşı çıktığınızda, şeylerin doğal durumuyla dengeyi bozarsınız; her şeyin farklı olmasını dilersiniz. Bunun yerine yapmanız gereken şey, tüm olayların bir nedeni olduğunu ve bu nedeni olumlu olarak görmenin sizin kapasiteniz dahilinde olduğunu kabul etmektir. Marcus Aurelius bunu önüne çıkan her şeyi tüketen bir ateşe benzetir - tüm koşullar zihinsel ısınızla tüketilir ve fırsatlara dönüşür. Buna inanan bir erkek ya da kadın hiçbir şey ya da hiç kimse tarafından incitilemez.

ŞÜPHESİZ PRENSLER, ÖNLERİNE ÇIKAN ZORLUKLARIN VE ENGELLERİN ÜSTESİNDEN GELDİKLERİNDE BÜYÜK OLURLAR. TALIH YENİ BİR PRENSİ İLERLETMEK İSTEDİĞİNDE... ONUN İÇİN DÜŞMANLAR YARATIR, ONLARIN KENDİSİNE KARŞI SEFERLER BAŞLATMASINI SAĞLAR Kİ O DA ONLARIN ÜSTESİNDEN GELMEYE VE KENDİSİNE GETİRDİKLERİ MERDİVENDE DAHA YÜKSEĞE TIRMANMAYA MECBUR KALSIN. BU NEDENLE BİRÇOK KİŞİ, BİLGE BİR PRENSİN FIRSAT BULDUĞUNDA DÜŞMANLIKLARI USTACA KÖRÜKLEMESİ GEREKTİĞİNİ, BÖYLECE DÜŞMANLIKLARI EZEREK KENDİ KONUMUNU YÜKSELTECEĞİNİ DÜŞÜNMEKTEDİR.

-Niccolò Machiavelli

BÖLÜM 4

Harekete Devam - Hesaplanmış Momentum

ŞU ANDA SÜREKLİ DEĞİŞİM VAR VE KONTROL EDEMEDİĞİMİZ ÇOK ŞEY VAR. HER ŞEYİ KONTROL ALTINA ALMAYA ÇALIŞIRSANIZ, UZUN VADEDE KONTROLÜ DAHA DA KAYBEDERSİNİZ. CEVAP, KENDİNİZE BIRAKMAK VE SİZE SUNULAN KAOS İLE HAREKET ETMEKTİR - KAOSUN İÇİNDE, ÇOĞU İNSANIN ELİNDEN KAÇAN SONSUZ FIRSATLAR BULACAKSINIZ. BAŞKALARININ SİZİ HAPSETMESİNE FIRSAT VERMEYİN; HAREKET ETMEYE VE GÖRÜNÜŞÜNÜZÜ ORTAMA UYACAK ŞEKİLDE DEĞİŞTİRMEYE DEVAM EDİN. DUVARLAR YA DA SINIRLARLA KARŞILAŞIRSANIZ, ETRAFLARINDAN DOLAŞIN. HİÇBİR ŞEYİN AKIŞINIZI BOZMASINA İZİN VERMEYİN.

Hustler'ın Akışı

ESKI MÜZISYENLER OLDUKLARI YERDE KALIRLAR VE CAMIN ALTINDAKI MÜZE PARÇALARI GIBI OLURLAR, GÜVENLI, ANLAŞILMASI KOLAY, O ESKI YORGUN ŞEYLERI TEKRAR TEKRAR ÇALARLAR....
BEBOP DEĞIŞIMLE, EVRIMLE ILGILIYDI. SABIT DURMAK VE GÜVENLI OLMAK DEĞILDI. EĞER BIRILERI YARATMAYA DEVAM ETMEK ISTIYORSA, DEĞIŞIMLE ILGILI OLMALILAR.

-Miles Davis

Curtis Jackson 1980'li yılların sonunda fahişeliğe ilk başladığında kaotik bir dünyaya adım atmıştı. Crack kokain sokakları vurmuş ve her şeyi alt üst etmişti. Artık köşe dönücüler serbest kalmıştı. Para kazanılabilecek her yere taşınan bu yeni tür uyuşturucu satıcısı, yüzlerce entrikacı rakiple, dengesiz uyuşturucu bağımlılarıyla, işe geri dönmeye çalışan eski tip çete liderleriyle ve bölgeye üşüşen polisle mücadele etmek zorundaydı. Dışarısı Vahşi Batı gibiydi; herkes kendi kurallarını kendisi koyuyordu.

Bazıları buna dayanamadı. Bir yapı istiyorlardı, ne zaman kalkıp işe koyulacaklarını söyleyecek birini. Bu yeni düzende çok uzun süre dayanamadılar. Diğerleri ise anarşi ve özgürlükle büyüdü. Curtis ikinci türdendi.

Sonra bir gün her şey değişti. "Godfather" lakaplı eski tarz bir gangster, Southside Queens'in uyuşturucu trafiğini kontrol etmek için bir oyun oynadı ve başarılı oldu. Oğlu Jermaine'i Curtis'in mahallesine yerleştirdi ve oğlu hemen kanunları koydu - aile işe düzen getirmek için oradaydı. Jermaine bu mor kapsülleri ucuz bir fiyata satacaktı. Ya onun kapsülleri herkese uyacaktı ya da hiçbir şey. Kimse onun fiyatlarıyla rekabet edemezdi,

ve ona karşı gelmeye çalışan her dolandırıcı korkutularak boyun eğdirilecekti. Artık hepsi Jermaine için çalışıyordu.

Curtis bunu kabul etmekte zorlandı. Otoritenin hiçbir türünden hoşlanmazdı.

Jermaine'in bölgedeki sıkı kontrolünü kendi mallarını gizlice satarak aşmaya çalışıyordu ama Jermaine ve infazcı ekibi onu yakalamaya devam ediyordu. Sonunda ona iyi bir dayak attılar ve o da şimdilik teslim olmanın akıllıca olacağına karar verdi.

Jermaine Curtis'in bağımsız ruhunu sevdi ve genç adamı kanatları altına almaya karar verdi, ona neler yapabileceği konusunda eğitim verdi. Bir süre hapishanede yatmış ve orada işletme ve ekonomi eğitimi almıştı. Kokain işini Amerika'daki bazı başarılı şirketlerden esinlenen bir modele göre yürütecekti. Ucuz fiyatlar ve trafikte tam bir tekel yoluyla yerel uyuşturucu ticaretini kontrol etmeyi amaçlıyordu - Microsoft gibi yeniler de dahil olmak üzere tüm başarılı girişimlerin evrimi buydu. Kişisel olarak sokaklardaki düzensizlikten nefret ediyordu; bu durum iş için kötüydü ve onu huzursuz ediyordu.

Bir gün kırmızı Ferrari'siyle yanından geçti ve Curtis'i gezintiye davet etti. Arabayı yakındaki Baisley Projeleri'ne götürdü; burası o zamanlar uyuşturucu ticaretine büyük yatırım yapan ve şiddet yöntemleriyle ün salmış bir çete olan Firavunlar tarafından kontrol ediliyordu. Curtis, Jermaine'in liderlerine mahalleyle ilgili planını açıklamasını giderek artan bir rahatsızlıkla izledi. İmparatorluğunun sınırlarında serbest çalışanlara ve çetelere izin veremezdi; Firavunların da hizaya girmesi gerekecekti ama bunu onlar için kârlı hale getirmenin bir yolunu bulacaktı.

Adamın küstahlığı gün geçtikçe artıyordu. Belki de Firavunlara söylediklerinde ciddi olduğunu göstermek için bu ziyareti şiddet içeren bir eylemle takip edecekti ama Curtis o öğleden sonra gerçekten kötü bir hisse kapılmıştı. Sonraki birkaç gün boyunca Jermaine'le karşılaşmamak için elinden geleni yaptı. Elbette bir hafta sonra Jermaine mahallenin arka sokaklarından birinde başından vurularak öldürüldü. Herkes bunu kimin ve neden yaptığını biliyordu.

İlerleyen aylarda Curtis olanlar hakkında uzun uzun düşündü. Bir parçası Jermaine ile özdeşleşmişti. Onun da büyük hırsları vardı ve mahallede bir tür imparatorluk kurmak istiyordu.

Sokaklardaki tüm rekabet göz önüne alındığında, bu asla kolay bir iş olamazdı. O halde Jermaine gibi birinin bu imparatorluğu kurmanın tek yolunun güç kullanmak ve bir tekel oluşturmak olduğuna karar vermesi doğaldı.

Ancak böyle bir çaba boşunaydı. Daha uzun süre dayanabilseydi bile, kenarlarda onun yönetimi ele geçirmesine içerleyen çok fazla insan vardı

ve

onu sabote etmek için ellerinden geleni yaparlardı. Zebaniler onun herkese uyan tek beden yaklaşımından bıkmış olacaklardı; kapsüllerin renginde bile olsa çeşitliliği seviyorlardı. Polis onun büyük operasyonunu fark edecek ve dağıtmaya çalışacaktı. Jermaine geçmişte, 1970'lerde hapishanede uydurduğu fikirlerle, uyuşturucu baronlarının büyük çağında yaşıyordu. Zaman onu geçip gitmişti ve mahallenin acımasız dinamiğinde bunu hayatıyla ödedi.

İhtiyaç duyulan şey yeni bir beceri seti, kaosla başa çıkmak için farklı bir zihniyetti. Curtis de bu becerileri en üst düzeyde geliştirecek aceleci kişi olacaktı. Bu amaçla, tek bir büyük operasyonla bir bölgeye hakim olma arzusunu bir kenara bıraktı. Bunun yerine aynı anda dört ya da beş dolandırıcılığı denemeye başladı; kaçınılmaz olarak açılardan biri işe yarayacak ve diğerlerinin parasını ödeyecekti. Her zaman seçenekleri olduğundan emin oldu, polisin içeri girmesi ve erişim yollarından birini kesmesi durumunda hareket edecek yeri vardı. Zebanilerle etkileşim halindeydi, onların zevklerindeki değişiklikleri ve yeni bir pazarlama planıyla onlara hitap etmenin yollarını arıyordu. Kendisi için çalışanlara, sonuç verdikleri sürece kendi zamanlarında bir şeyler yapmalarına izin veriyordu; mümkün olduğunca az sürtüşme istiyordu. Hiçbir zaman tek bir girişime, tek bir ortağa ya da tek bir iş yapma yöntemine çok uzun süre bağlı kalmadı. Sürekli hareket halindeydi.

Sokaklardaki kaos onun akışının bir parçasıydı ve bu kaosun içinden çalışarak bundan faydalanmayı öğrenmişti. Bu şekilde çalışarak yavaş yavaş Jermaine'in bile teşebbüs ettiklerini aşabilecek türden bir dolandırıcılık imparatorluğu kurdu.

[illegible] yılında Curtis (artık 50 Cent olarak biliniyor) kendini kurumsal Amerika'nın içinde buldu, Interscope Records bünyesinde çalışıyor ve kendisiyle işbirliği yapmak isteyen ve sayıları giderek artan şirketlerle uğraşıyordu. Sokaklardan gelen ve resmi bir iş geçmişi olmayan Curtis'in bu yeni ortamda gözünün korkması doğaldı. Ancak birkaç ay içinde her şeyi farklı gördü; mahallede geliştirdiği yeni beceriler fazlasıyla yeterliydi.

Muhatap olduğu şirket yöneticileri hakkında fark ettiği şey oldukça şok ediciydi: iş ortamında meydana gelen inanılmaz değişikliklerle pek ilgisi yokmuş gibi görünen bu geleneklere göre hareket ediyorlardı. Örneğin plak endüstrisi dijital korsanlık tarafından yok ediliyordu, ancak yöneticiler sadece sahiplik ve dağıtım üzerindeki tekellerini bir şekilde sürdürmeyi düşünebiliyorlardı; değişikliklere uyum sağlamaktan acizdiler. Sadece şu kişilerle etkileşim halindeydiler

Kendileri - müşteri tabanıyla değil - bu yüzden fikirleri asla gelişmedi. Tüm iş modellerinin basit olduğu ve kontrolün kolayca elde edilebildiği geçmişte yaşıyorlardı. Baştan aşağı Jermaine zihniyetine sahiptiler ve Fifty'ye göre bir gün onlar da benzer bir kaderi paylaşacaklardı.

Fifty sokak stratejilerine sadık kalacaktı - akışkan pozisyonları ve hareket alanını tercih edecekti. Bu, bir rapçi için hiç de geleneksel olmayan girişimlere dalmak anlamına geliyordu-V itamin Water, bir kitap serisi, General Motors ve Pontiac ile bir ittifak. Bu birliktelikler düzensiz ve rastgele görünüyordu, ancak hepsi şekillendirmeye devam ettiği zorlayıcı imajına bağlıydı. Aynı anda beş farklı açıdan çalıştı; bir girişim başarısız olursa, öğrendi ve yoluna devam etti. İş dünyası, sürekli deney ve keşif için kullanacağı bir laboratuvar gibiydi. Çalışanlarıyla, yukarı ve aşağı hatlarıyla ve izleyicileriyle karışıp kaynaşarak fikirlerini değiştirmelerine izin verirdi. Bu akış stratejisinin merkezinde, kendisi gibi bir hustler için sonsuz fırsatlara sahip kaotik bir alan olan İnternet yer alacaktı.

İşin nereye varacağını tam olarak bilmeden kendi web sitesini kurmaya başladı. İlk başta yeni videolarını sergilediği ve halktan geri bildirim aldığı bir yerdi. Kısa süre içinde dünyanın her yerinden hayranlarını bir araya getiren bir sosyal ağa dönüşmeye başladı. Bu ona markasını pazarlamak ve izleyicilerinin değişen ruh hallerini takip etmek için sonsuz bir alan sağladı. Web sitesi yaşayan bir organizma gibi gelişmeye devam edecekti - ne olabileceği konusunda hiçbir sınır koymadı.

Yıllar sonra, müziğin ötesine geçip olabildiğince farklı alanlara yönelen Fifty, geride bıraktığı tüm insanlara dönüp bakabildi -Yüzyılın başındaki tüm hızlı dalgalanmaların ortasında yoldan çıkan plak yöneticileri, rapçi dostları ve iş liderleri, hiçbir akışı olmayan Jermaine tiplerinden oluşan bir galeri. Yaşanacak değişiklikler ne olursa olsun, tıpkı sokaklarda olduğu gibi bu yeni Vahşi Batı ortamında da başarılı olmaya devam edecekti.

Korkusuz Yaklaşım

50 CENT BENIM YARATTIĞIM BIR INSAN. YAKINDA ONU YOK ETME VE BAŞKA BIRI OLMA ZAMANI GELECEK.

-50 Cent

Bebekken etrafımız bilmediğimiz ve öngöremediğimiz pek çok şeyle çevriliydi - anlam veremediğimiz şekilde davranan insanlar, çözülmesi zor olaylar. Bu büyük bir kaygı kaynağıydı. Etrafımızdaki dünyanın daha tanıdık olmasını istedik. Öngörülebilir olmayan şeyler zihinlerimizde karanlık ve kaosla, korkulacak bir şeyle ilişkilendirilir oldu. Bu korkudan dolayı, içimizde, elimizden kaçan insanlar ve olaylar üzerinde bir şekilde daha fazla kontrol sahibi olma arzusu doğdu. Bunu nasıl yapacağımızı bilmemizin tek yolu, tutup tutmak, itmek ve çekmek, insanlara istediğimizi yaptırmak için irademizi mümkün olduğunca doğrudan bir şekilde uygulamaktı. Yıllar geçtikçe bu, yaşam boyu sürecek bir davranış kalıbı haline gelebilir - bir yetişkin olarak daha incelikli, ancak özünde çocukça.

Hayatta karşılaştığımız her birey kendine has enerjisi, arzuları ve geçmişiyle benzersizdir. Ancak insanlar üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmak istediğimizde, ilk dürtümüz genellikle onları ruh halimize ve fikirlerimize uymaya, bize tanıdık ve rahat gelen şekillerde davranmaya zorlamak olur. Hayattaki her durum farklıdır, ancak bu o eski kaos ve bilinmezlik korkusunu ortaya çıkarır. Olayları fiziksel olarak daha öngörülebilir hale getiremeyiz, ancak bize tutarlılık ve düzen hissi veren belirli fikir ve inançlara tutunarak içsel olarak daha fazla kontrol hissi yaratabiliriz.

Hepimizde ortak olan bu kontrol açlığı, hayattaki pek çok sorunun kaynağıdır. Aynı fikirlere ve işleri yapma yöntemlerine sadık kalmak, yaşamdaki kaçınılmaz değişikliklere uyum sağlamamızı çok daha zor hale getirir. Eğer bir duruma bir tür agresif eylemle hakim olmaya çalışırsak, bu bizim tek seçeneğimiz haline gelir. Pes edemeyiz, uyum sağlayamayız ya da zaman bekleyemeyiz; bu, hakimiyetimizi bırakmak anlamına gelir ve bundan korkarız.

Bu kadar dar seçeneklere sahip olmak sorunları çözmeyi zorlaştırır. İnsanları bizim istediklerimizi yapmaya zorlamak onları gücendirir; kaçınılmaz olarak bizi sabote ederler ya da bizim isteğimiz dışında kendilerini ortaya koyarlar. Çevremizdeki dünyayı mikro düzeyde yönetme arzumuzun paradoksal bir etkisi olduğunu görüyoruz - yakın çevremizdeki şeyleri kontrol etmeye ne kadar çok çalışırsak, uzun vadede kontrolü kaybetme olasılığımız o kadar artıyor.

Çoğu insan bu doğrudan kontrol biçimlerini gücün kendisi olarak düşünme eğilimindedir - gücü, tutarlılığı veya karakteri gösteren bir şey. Ancak aslında durum tam tersidir. Bunlar çocuksu ve zayıf güç biçimleridir ve köklü değişim ve kaos korkusundan kaynaklanırlar. Çok geç olmadan daha sofistike, korkusuz ve akışkanlığı vurgulayan bir güç kavramına geçmeniz gerekiyor.

Hayatın belirli bir hızı ve ritmi, yavaş veya hızlı hareket edebilen

sonsuz bir değişim akışı vardır. Bu akışı zihinsel olarak durdurmaya çalıştığınızda

ya da fiziksel olarak bir şeylere ya da insanlara tutunarak geride kalırsınız. Eylemleriniz garipleşir çünkü mevcut koşullarla ilişki içinde değildirler. Bu, sizi ilerletmek için kullanmak yerine bir akıntıya karşı hareket etmek gibidir.

İlk ve en önemli adım, bu kadar doğrudan bir şekilde kontrol etme ihtiyacından vazgeçmektir. Bu, hayattaki değişim ve kaotik anları artık korkulacak bir şey olarak değil, aksine bir heyecan ve fırsat kaynağı olarak görmeniz anlamına gelir. İnsanları etkilemek istediğiniz sosyal bir durumda, ilk hareketiniz onların farklı enerjilerine boyun eğmek olur. Onların ne getirdiğini görür ve buna uyum sağlarsınız, sonra da enerjilerini kendi yönünüze çevirmenin bir yolunu bulursunuz. İşleri yapmanın geçmişteki yolunu bırakır ve stratejilerinizi sürekli akan şimdiye uyarlarsınız.

Çoğu zaman bize kaos gibi görünen şey, sadece yeni ve anlaşılması zor bir dizi olaydır. Eğer tepkisel ve korku dolu olursanız, her şeyi yalnızca zihninizde var olan kalıplara uydurmaya çalışırsanız, bu görünür düzensizliği anlamlandıramazsınız. Bu kaotik anları açık bir ruhla daha fazla özümseyerek, bir model, neden meydana geldiklerine dair bir neden ve bunlardan nasıl yararlanabileceğinizi görebilirsiniz.

Bu yeni konseptin bir parçası olarak, eski yiğit güç sembollerini - kaya, meşe ağacı, vb - tüm doğadaki en büyük potansiyel güce sahip element olan suyla değiştiriyorsunuz. Su, önüne çıkan her şeye uyum sağlayabilir, her engelin etrafından dolaşabilir veya üzerinden geçebilir. Zaman içinde kayaları aşındırır. Bu güç biçimi, hayatın size getirdiklerine boyun eğip sürükleneceğiniz anlamına gelmez. Bu, olayların akışını kendi yönünüze kanalize ettiğiniz, bunun eylemlerinizin gücüne güç katmasına ve size güçlü bir ivme kazandırmasına izin verdiğiniz anlamına gelir.

Mahalle gibi yerlerde akış kavramı diğer yerlere göre daha gelişmiştir. Böyle bir ortamda engeller her yerdedir. Orada yaşayanlar hareket edemez ve mahallenin sınırlarının ötesinde iyi bir yaşam süremezler. Çok fazla şeyi kontrol etmeye çalışır ve saldırganlaşırlarsa, hayatlarını zorlaştırma ve kısaltma eğiliminde olurlar. Başlattıkları şiddet sadece onlara eşit güçle geri döner.

Bu kadar çok fiziksel kısıtlama varken, dolandırıcılar zihinsel özgürlük geliştirmeyi öğrenmişlerdir. Zihinlerinin tüm bu engeller tarafından rahatsız edilmesine izin veremezler. Düşünceleri hareket etmeye devam etmeli - yeni girişimler, yeni koşuşturmalar, müzikte ve kıyafetlerde yeni yönler yaratmalılar. İşte bu yüzden mahallede trendler bu kadar hızlı değişir ve bu da genellikle genel kültürdeki yeni tarzlar için bir motor görevi görür. İnsanlar söz konusu olduğunda, üçkağıtçılar tüm farklılıklarına uyum sağlamak, her duruma uygun maskeyi takmak ve

insanların şüphelerini dağıtmak zorundadır. (Dolandırıcılar mükemmel bukalemunlardır.)

Bu zihinsel ve sosyal akışkanlığı sürdürebilirlerse, kaputun tüm fiziksel sınırlamalarının ötesinde bir dereceye kadar özgürlük hissedebilirler.

Siz de engeller ve sınırlamalarla dolu bir dünyayla, rekabetin her zamankinden daha küresel, karmaşık ve yoğun olduğu yeni bir ortamla karşı karşıyasınız. Tıpkı hustler gibi, düşüncelerinizin akışkanlığı ve sürekli yaratıcılığınız sayesinde özgürlüğünüzü bulmalısınız. Bu, denemeye daha istekli olmak, orada ya da burada başarısız olma korkusu olmadan çeşitli girişimleri denemek anlamına gelir. Bu aynı zamanda sürekli olarak yeni tarzlar, yeni yönler geliştirmeye çalışmak ve kendinizi yaşla birlikte gelen ataletten kurtarmak anlamına gelir. Düşüncelerinde fazla geleneksel olan, geçmişe çok fazla saygı duyan insanlarla dolu bir dünyada, böyle bir akış kaçınılmaz olarak güce ve hareket etmek için daha fazla alana dönüşecektir.

Tarihteki korkusuz tiplerin hepsi kaosla başa çıkma ve onu kendi amaçları doğrultusunda kullanma konusunda daha büyük bir kapasiteye sahiptir. Bunun Mao Zedong'dan daha iyi bir örneği bulunamaz. 1920'lerde Çin radikal bir değişimin eşiğinde olan bir ülkeydi. Yüzyıllardır Çin'i boğan eski imparatorluk düzeni nihayet dağılmıştı. Ancak böylesine geniş bir ülkede ortaya çıkabilecek kargaşadan korkan iki parti -Milliyetçiler ve Komünistler- durumu ellerinden geldiğince kontrol altında tutmaya çalıştılar.

Milliyetçiler eski tarz imparatorluk düzenini yeni bir yüzle sundular. Komünistler Çin'e Lenin modelini dayatmaya karar verdiler; kentsel bölgelerde yoğunlaşan, ülkenin kilit şehirlerini kontrol eden ve taraftarları arasında parti dogmasına sıkı sıkıya bağlılığı zorunlu kılan bir proletarya devrimi yürütmek. Bu strateji Sovyetler Birliği'nde işe yaramış, kısa sürede düzen yaratmıştı ama Çin'le hiçbir ilgisi yoktu; on yılın sonunda bu strateji fena halde başarısız olmuştu. Yok olmanın eşiğinde olan Komünistler, ne yapılması gerektiği konusunda tamamen farklı bir konsepte sahip olan Mao'ya döndüler.

Mao küçük bir köyde, ülkenin kalabalık köylü nüfusu arasında büyümüştü. Yetiştirilme tarzının bir parçası olarak, değişimi doğanın özü olarak gören ve bu değişimlere uyum sağlamayı tüm gücün kaynağı olarak gören Taoizm'in eski inanç sistemlerine dalmıştı. Sonuçta Taoizm'e göre, eğilmenize ve uyum sağlamanıza izin veren bir yumuşaklığa sahip olduğunuzda daha güçlü olursunuz. Mao, Çin'in devasa büyüklüğünden ve nüfusundan korkmuyordu. Bu durumun yaratabileceği kaos onun stratejisinin bir parçası olacaktı. Onun fikri köylülerin yardımını almaktı, böylece Komünist askerler kırsal kesime sudaki balık gibi karışabileceklerdi.

Şehir merkezlerine saldırmaz ya da ülkede tek bir mevziyi işgal etmeye çalışmazdı. Bunun yerine orduyu buharlaşan bir güç gibi hareket ettirecek, saldıracak ve sonra ortadan kaybolacak, düşman nereden geldiğini ya da neyin peşinde olduğunu asla bilemeyecekti. Bu gerilla gücü sürekli hareket halinde olacak, düşmana nefes alacak alan bırakmayacak ve *onlara* kaos hissi verecekti.

Milliyetçiler, özüne kadar geleneksel olan karşıt savaş ekolünü temsil ediyorlardı. Mao sonunda yeni savaş tarzını onların üzerine saldığında, buna uyum sağlayamadılar. Komünistler onları Çin'in geniş alanlarında kuşatırken onlar kilit mevzilerde kaldılar. Milliyetçilerin kontrolü birkaç şehre kadar daraldı ve kısa süre sonra askeri tarihteki en dikkat çekici hızlı geri dönüşlerden biriyle tamamen çöktüler.

Şunu anlayın: sadece ne yaptığınız değil, aynı zamanda nasıl yaptığınız da akıcı olmalıdır. Stratejileriniz, sorunlara saldırma yöntemleriniz, sürekli olarak koşullara uyarlanmalıdır. Strateji, insan eyleminin özüdür; bir fikir ile onun dünyada hayata geçirilmesi arasındaki köprüdür. İnsanlar daha önce işe yarayan şeyleri akılsızca taklit ettikçe, bu stratejiler çoğu zaman geleneklerin içinde donup kalır. Stratejilerinizi ana uyumlu tutarak, bu ölü hareket tarzlarını kıran ve bu süreçte muazzam bir güç kazanan bir değişim ajanı olabilirsiniz. Hayatta çoğu insan katı ve öngörülebilirdir; bu da onları kolay hedef haline getirir. Sizin akıcı, öngörülemez stratejileriniz onları çılgına çevirecektir. Bir sonraki hamlenizi öngöremez ya da sizi çözemezler. Bu da çoğu zaman pes etmeleri ya da dağılmaları için yeterli olur.

Korkusuzluğun Anahtarları

BU NEDENLE KIŞININ SAVAŞTA KAZANDIĞI ZAFERLER TEKRARLANAMAZ; BU ZAFERLER BITMEK TÜKENMEK BILMEYEN BIR ŞEKILDE DEĞIŞEN KOŞULLARA GÖRE ŞEKIL ALIR.... SUYA BENZETILEBILIR, ÇÜNKÜ SU AKIŞINI TOPRAĞIN DÜŞÜŞÜNE GÖRE DEĞIŞTIRIR.

-Sun Tzu

Hepimiz hayatımızın bir noktasında bir ivme hissi yaşamışızdır. Belki de ses getiren bir şey yaparız ve bunun için tanınırız. Bu olumlu ilgi bizi alışılmadık bir güvenle doldurur ve bu da insanları bize çeker. Şimdi kendimize olan inancımızla dolup taşarken, bir başka iyi eylemi daha gerçekleştirebiliriz. Çok mükemmel olmasa bile,

İnsanlar artık zorlu dönemleri görmezden gelme eğiliminde olacaklar. Üzerimizde bir başarı havası var. Hayatta pek çok kez, iyi bir şey diğerini takip ediyor gibi görünür.

Bu, kaçınılmaz olarak akışı bozana kadar devam edecektir. Belki de büyüyü bozan bir eylemle aşırıya kaçarız ya da aynı şeyleri tekrarlayıp dururuz ve insanlar bizden bıkıp başka birine geçerler. Aynı hızla tersi bir ivme de bizi etkileyebilir. Kendi güvensizliklerimiz yolumuza çıkmaya başlar; insanların daha önce görmezden geldiği küçük kusurlar artık göze batar hale gelir. Şansımız kötü gider ve depresyon duyguları bizi giderek daha hareketsiz hale getirir.

Spektrumun her iki ucunda da olguyu tanırız ancak ona sanki bilinçli kontrol ve açıklamanın ötesinde, mistik bir şeymiş gibi davranırız. Ancak düşündüğümüz kadar gizemli değildir. Herhangi bir ivmenin ortasında, genellikle daha açık hissederiz; kendimizi kaptırırız. İşler yolunda gittiğinde sahip olduğumuz güven, insanların yolumuzdan çekilmesini ya da bizim tarafımıza geçmesini sağlayarak eylemlerimize güç katar. Bazen bir aciliyet hissi -bir şeyi halletmemiz gerekir- bizi özellikle enerjik bir şekilde hareket etmeye iter ve bu iyi bir koşuyu başlatır. Buna genellikle cesur bir şey denemekle kaybedecek çok az şeyimiz olduğu hissi eşlik eder. Belki de biraz çaresiz hissederek gevşer ve deneyler yaparız.

Tüm bunları birbirine bağlayan şey, içimizdeki bir şeyin açılması ve daha geniş bir hareket alanına izin vermemizdir. Tarzımız daha özgür ve cesur hale gelir ve akıntıyla birlikte hareket ederiz. Öte yandan, bir ivme sona erdiğinde, bu genellikle yaptığımız bir şeyden, bir tür bilinçsiz kendi kendini sabote etmemizden kaynaklanır. Bizi nereye götürebileceği korkusuyla bu gevşemeye karşı tepki veririz. Tutucu oluruz ve enerji akışı durur, yavaş yavaş durağanlığa ve depresyona dönüşür. Birçok yönden bu olguyu kontrol eden bizlerizdir, ancak bu olgu yeterince bilinçli bir düzeyde işlememektedir.

Anlayın: yaşamdaki ivme artan akışkanlıktan, daha fazlasını denemeye, daha az kısıtlı bir şekilde hareket etmeye istekli olmaktan gelir. Birçok düzeyde kelimelere dökülmesi zor bir şey olmaya devam ediyor, ancak süreci anlayarak, ilgili unsurların daha fazla bilincine vararak, zihninizi hazır bir konuma getirebilir, hayatınızdaki herhangi bir olumlu hareketten daha iyi yararlanabilirsiniz. Buna hesaplanmış momentum diyebilirsiniz. Bu amaçla aşağıdaki dört akış türünde pratik yapmalı ve ustalaşmalısınız.

ZİHİNSEL AKIŞ

Leonardo da Vinci'nin gençlik yıllarında (on beşinci yüzyılın ortaları) bilgi katı kompartımanlara ayrılmıştı. Bir bölmede felsefe ve skolastisizm; diğerinde daha çok basit zanaat olarak görülen sanatlar; bir diğerinde ise henüz deneysel olmayan bilim vardı. En kenarda ise her türlü karanlık bilgi, yani okült sanatlar yer alıyordu.

Da Vinci bir noterin gayrimeşru oğluydu ve bu karanlık sosyal konumu nedeniyle, olağan resmi eğitimden mahrum bırakıldı, ancak tüm bunlar kılık değiştirmiş büyük bir nimet oldu. Zihni, o dönemde hakim olan tüm önyargılardan ve katı düşünce kategorilerinden kurtulmuştu. Büyük sanatçının atölyesinde çıraklık yapmaya gitti. Verrocchio. Ve orada çizim ve boyama zanaatını öğrenmeye başladığında, insanlık tarihinin en özgün zihinlerinden birinin oluşmasına yol açan bir süreç harekete geçti.

Bir alandaki bilgi, da Vinci'de ilgili bir alanda başka bir şey öğrenmek için doyumsuz bir açlık yarattı. Resim çalışmaları genel olarak tasarım çalışmalarına, bu da mimariye ilgi duymasına yol açtı; oradan mühendislik çalışmalarına; savaş makineleri ve strateji yapımına; hayvanları ve teknolojiye uygulanabilecek hareket mekaniklerini gözlemlemeye; kuşları ve aerodinamiği, hayvanların ve insanların anatomisini, duygular ve fizyoloji arasındaki ilişkiyi incelemeye ve bu böyle sürüp gitti. Bu inanılmaz fikir akışı okült alanlara bile taştı. Zihni hiçbir sınır tanımıyordu; tüm doğal fenomenler arasındaki bağlantıları arıyordu. Bu anlamda zamanının ötesindeydi ve ilk gerçek Rönesans adamıydı. Çeşitli alanlardaki keşifleri bir ivmeye sahipti - biri diğerine yol açan bir yoğunluk. Pek çok kişi onu anlayamadı ve eksantrik, hatta dengesiz olduğunu düşündü. Ancak Fransa Kralı I. François ve hatta Cesare Borgia gibi büyük hamiler onun dehasını fark etti ve ondan faydalanmaya çalıştı.

Bugün Rönesans öncesini andıran bir noktaya gerilemiş durumdayız. Bilgi bir kez daha katı kategoriler haline geldi ve entelektüeller çeşitli gettolara kapatıldı. Zeki insanlar, kendilerini bir çalışma alanına ne kadar derinlemesine kaptırdıklarına göre ciddi kabul ediliyor ve bakış açıları giderek daha miyop hale geliyor.

Bu katı sınırları aşan biri kaçınılmaz olarak amatör olarak kabul edilir. Üniversiteden sonra hepimiz uzmanlaşmaya, tek bir şeyi iyi öğrenmeye ve ona bağlı kalmaya teşvik ediliriz. Sonunda kendimizi ilgi alanlarımızın darlığı içinde boğarız. Tüm bu kısıtlamalar nedeniyle bilginin akışı olmaz. Hayatta bu kategoriler yoktur; bunlar sadece akılsızca uyduğumuz kurallardır.

Da Vinci yeni bir bilgi biçiminin simgesi ve ilham kaynağı olmaya devam etmektedir. Bu formda, önemli olan şeyler arasındaki bağlantılardır, onları ayıran şeyler değil. Zihnin kendine özgü bir ivmesi vardır; ısınıp yeni bir şey keşfettiğinde, üzerinde çalışacak ve aydınlatacak başka öğeler bulma eğilimindedir. Tarihteki en büyük yeniliklerin tümü keşfe açık olmaktan, bir fikrin diğerine yol açmasından, bazen de birbiriyle ilgisiz alanlardan gelmesinden kaynaklanır. Siz de bu ruhu ve aynı doymak bilmez bilgi açlığını geliştirmelisiniz. Bu, çalışma ve gözlem alanlarınızı genişletmekten, keşfettiklerinizin sizi sürüklemesine izin vermekten geçer. Yeni uygulamalara veya yeni fırsatlara yol açacak türden beklenmedik fikirler bulacağınızı göreceksiniz. Belirli bir iş kolunuzda işler yolunda gitmezse, zihninizi artık kullanabileceğiniz başka hatlarda geliştirmişsiniz demektir. Bu tür bir zihinsel akışa sahip olmak, herhangi bir engelin etrafında sürekli düşünmenize ve kariyerinizin ivmesini korumanıza olanak tanıyacaktır.

DUYGUSAL AKIŞ

Doğamız gereği duygusal yaratıklarız. Olaylara öncelikle bu şekilde tepki veririz; ancak daha sonra bu tür duygusal tepkilerin yıkıcı olabileceğini ve dizginlenmesi gerektiğini görebiliriz. İnsan doğasının bu kısmını bastıramazsınız ve asla da bastırmaya çalışmamalısınız. Bu tıpkı bir sel gibidir ve onu bastırmaya çalıştığınız için sizi daha da fazla boğacaktır. İstediğiniz şey, gün boyunca size saldıran bu sonsuz duyguların üzerinizden akıp gitmesi, tek bir duyguya asla uzun süre tutunamamaktır. Her türlü saplantılı duygudan kurtulabilirsiniz. Biri sizi rahatsız eden bir şey söylerse, bu duyguyu hızla geçiştirmenin bir yolunu bulursunuz - ya söylediği şeyi mazur görür, daha az önemli hale getirir ya da unutursunuz.

Unutmak, duygusal akışa sahip olmak için geliştirmeniz gereken bir beceridir. O anda öfke ya da tiksinti hissetmekten kendinizi alamıyorsanız, ertesi gün bu duyguların devam etmesine izin vermemeye özen gösterin. Bu tür duygulara tutunduğunuzda, sanki gözlerinize at gözlüğü takmış gibi olursunuz. O süre boyunca sadece bu duygunun dikte ettiklerini görür ve hissedersiniz, olayların gerisinde kalırsınız. Zihniniz başarısızlık, hayal kırıklığı ve güvensizlik duyguları üzerinde durur ve size anla uyumsuz birinin garipliğini verir. Farkında olmadan, tüm stratejileriniz bu duygulardan etkilenir ve sizi rotanızdan saptırır.

Bununla mücadele etmek için denge sanatını öğrenmelisiniz. Korktuğunuzda, kendinizi normalden daha cesur bir şekilde hareket

etmeye zorlayın. Ne zaman

Aşırı nefret hissettiğinizde, yoğun bir şekilde odaklanabileceğiniz bir sevgi veya hayranlık nesnesi bulun. Güçlü duygulardan biri diğerini yok etme ve onu aşmanıza yardımcı olma eğilimindedir.

Yoğun sevgi, nefret veya öfke duyguları sizi bir projede ilerletmek için kullanılabilir gibi görünebilir, ancak bu bir yanılsamadır. Bu tür duygular size hızla düşen ve sizi yüksekte olduğunuz kadar düşükte bırakan bir enerji patlaması verir. Bunun yerine, daha az iniş ve çıkışların olduğu, daha dengeli bir duygusal yaşam istersiniz. Bu sadece hareket etmenize ve küçük engellerin üstesinden gelmenize yardımcı olmakla kalmaz, aynı zamanda insanların size ilişkin algılarını da etkiler. Sizi baskı altında zarafet sahibi, eli sağlam biri olarak görmeye başlarlar ve size bir lider olarak yönelirler. Böyle bir kararlılığı sürdürmek, bu olumlu akışı hareket halinde tutacaktır.

SOSYAL AKIŞ

Herhangi bir düzeyde insanlarla çalışmak düzensiz bir iş olabilir. Projeye kendi gündemlerinin yanı sıra farklılıklarını ve kendi enerjilerini de getirirler. Bir liderin doğal eğilimi bu farklılıkları bastırmaya ve herkesi aynı noktada buluşturmaya çalışmaktır. Bu yapılması gereken güçlü bir şey gibi görünse de aslında öngörülemez olana karşı duyulan o çocuksu korkudan kaynaklanır. Ve sonunda, sizin için çalışanlar göreve giderek daha az enerji getirdikçe, ters etki yaratır. Girişiminizdeki ilk coşku patlamasından sonra, sizin için çalışanların hoşnutsuzluğu, geliştirdiğiniz her türlü ivmeyi hızla bastırabilir.

Büyük İsveçli yönetmen Ingmar Bergman, kariyerinin başlarında oyuncularıyla ilişkilerinde bu daha zalim yaklaşımı kullandı, ancak sonuçlarından memnun olmamaya başladı ve bu yüzden farklı bir şey denemeye karar verdi. Bir filmin senaryosunun taslağını çizer, diyalogları çoğunlukla açık bırakırdı. Daha sonra oyuncularını kendi enerjilerini ve deneyimlerini katmaya davet eder, diyaloğu onların duygusal tepkilerine göre şekillendirirdi. Bu, senaryonun içten içe canlanmasını sağlar ve bazen olay örgüsünün bazı kısımlarının yeniden yazılmasını gerektirirdi. Bergman oyuncularla bu düzeyde çalışırken, onların ruhuna girer, rahatlamalarını ve açılmalarını sağlamanın bir yolu olarak enerjilerini yansıtırdı. Kariyeri geliştikçe buna daha fazla izin verdi ve sonuçlar şaşırtıcıydı.

Oyuncular bunu sevmeye başladılar, kendilerini daha ilgili ve bağlı hissettiler; onunla çalışmak istediler ve coşkuları performanslarına yansıdı, her biri bir öncekinden daha iyi oldu. Filmleri, etrafında yapılandırılmış olanlardan çok daha gerçekçi ve ilgi çekici bir havaya sahipti.

bazı katı senaryolar. Bu işbirlikçi süreci ilerlettikçe çalışmaları giderek daha popüler hale geldi.

İnsan gruplarını içeren her türlü girişimde modeliniz bu olmalıdır. Bilgi ve uzmanlığınıza dayanarak çerçeveyi sağlarsınız, ancak bu projenin projeye dahil olanlar tarafından şekillendirilmesine izin verirsiniz. Onlar motive ve yaratıcıdır, projeye daha fazla akış ve güç kazandırmaya yardımcı olurlar. Bu süreçte çok ileri gitmiyorsunuz; genel yönü ve tonu siz belirliyorsunuz. Sadece insanlara tam olarak arzu ettiğiniz şeyi yaptırma korkusunu bir kenara bırakıyorsunuz. Uzun vadede, insanların enerjisini nazikçe kendi yönünüze çevirme becerinizin, projenin şekli ve sonucu üzerinde size daha geniş bir kontrol alanı sağladığını göreceksiniz.

KÜLTÜREL AKIŞ

1940'larda büyük saksafoncu Charlie Parker, bebop olarak bilinen tarzı icat ederek caz dünyasında tek başına bir devrim yarattı. Ancak kısa sürede cazda bir gelenek haline gelmesini izledi ve birkaç yıl içinde artık hipsterların taptığı devrimci figür değildi. Onun icatlarını başka seviyelere taşıyan daha genç sanatçılar ortaya çıktı. Bu durum onu son derece rahatsız etti ve düşüşe geçerek erken yaşta öldü.

Trompetçi Miles Davis Parker'ın grubunun bir parçasıydı ve bu düşüşe bizzat tanık olmuştu. Davis durumun özünü anlamıştı; caz, kısa süreler içinde muazzam tarz değişikliklerine uğrayan, inanılmaz derecede akışkan bir müzik türüydü. Amerika siyahi müzisyenlerini onurlandırmadığı ya da onlara sahip çıkmadığı için, kendilerini yeni bir akımın önünde bulanlar Parker gibi korkunç bir kaderi paylaşmak zorunda kalıyordu. Davis bu dinamiğin üstesinden gelmeye yemin etti. Onun çözümü asla tek bir stile bağlı kalmamaktı. Her dört yılda bir sound'unu radikal bir şekilde yeniden keşfedecekti. Dinleyicileri bu değişikliklere ayak uydurmak zorundaydı ve çoğu zaman da uydurdular.

Bu kısa sürede kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet haline geldi, çünkü en son trende parmak basan biri olarak görülüyordu ve yeni sesi inceleniyor ve taklit ediliyordu. Bu stratejinin bir parçası olarak, gençliğin getirdiği yaratıcılıktan yararlanarak, kendisiyle birlikte çalışmaları için her zaman en genç nesil sanatçıları işe aldı. Bu şekilde, kendisini bir caz müzisyeninin kariyerindeki olağan düşüşün ötesine taşıyan bir tür istikrarlı ivme geliştirdi. Bu yaratıcılığını otuz yılı aşkın bir süre boyunca sürdürdü ki bu türde pek rastlanmayan bir şeydi.

Anlayın: kendi akışı ve tarzı olan belirli bir kültürel anda varsınız. Gençken zevklerdeki bu dalgalanmalara karşı daha duyarlısınızdır ve bu nedenle genellikle günümüze ayak uydurursunuz. Ancak yaşlandıkça, gençliğinizle ve onun heyecanıyla ilişkilendirdiğiniz ölü bir tarza kilitlenme eğilimi gösterirsiniz. Yeterince zaman geçerse, stil kilidiniz oldukça gülünç hale gelebilir; bir müze parçası gibi görünürsünüz. İnsanlar sizi dar bir zaman diliminde kategorize etmeye başladıkça ivmeniz durma noktasına gelecektir.

Bunun yerine kendinizi periyodik olarak yeniden keşfetmenin bir yolunu bulmalısınız. En son trendi taklit etmeye çalışmıyorsunuz - bu sizi aynı derecede gülünç gösterecektir. Sadece çevrenizde olup bitenlere karşı o genç dikkatinizi yeniden keşfediyor ve sevdiğiniz şeyleri daha yeni bir ruhla birleştiriyorsunuz. Yeni bir maske takarak kişiliğinizi şekillendirmekten zevk alıyorsunuz. Gerçekten korkmanız gereken tek şey sosyal ve kültürel bir kalıntı haline gelmek.

Perspektifin Tersine Çevrilmesi

Batı kültüründe, karakterin gücünü tutarlılıkla ilişkilendirme eğilimindeyiz. Fikirleri ve imajlarıyla çok fazla yer değiştiren insanlar güvenilmez ve hatta şeytani olarak değerlendirilebilir. Geçmişe ve bazı ebedi değerlere sadık olanları onurlandırırız. Öte yandan, hakim geleneklere meydan okuyan ve onları değiştiren insanlar, en azından hayatta oldukları sürece, genellikle yıkıcı figürler olarak görülürler.

Floransalı büyük yazar NiccolòMachiavelli bu tutarlılık ve düzen değerlerini korku dolu bir kültürün ürünü ve tersine çevrilmesi gereken bir şey olarak görmüştür. Ona göre, insan sefaletinin ve beceriksizliğinin kaynağı tam da bizim sabit doğamız, tek bir eylem ya da düşünce çizgisine bağlı kalma eğilimimizdir. Bir lider cesur eylemlerle iktidara gelebilir, ancak zaman değiştiğinde ve daha temkinli bir şey gerektirdiğinde, genellikle cesur yaklaşımına devam edecektir. Uyum sağlayacak kadar güçlü değildir; sabit doğasının tutsağıdır. Onu diğerlerinden üstün kılan şey daha sonra düşüşünün kaynağı haline gelir.

Machiavelli'ye göre gerçek güç sahipleri, kendi karakterlerini şekillendirebilen, o an için gerekli olan nitelikleri ortaya çıkarabilen ve koşullara nasıl boyun eğeceklerini bilen insanlar olmalıydı. Kendilerini sorgulamadan bir fikre ya da değere sadık kalanlar genellikle hayattaki en kötü tiranlar olurlar. Başkalarının ölü bir karaktere uymasını sağlarlar.

kavramlardır. Bunlar olumsuz güçlerdir ve herhangi bir kültürün evrimleşmesi ve gelişmesi için gerekli olan değişimi engellerler.

Bu şekilde çalışmalısınız: Bu sabit doğanın üstesinden gelmek için aktif olarak çalışır, farklı bir olasılık hissi elde etmek için her zamanki yaklaşımınızdan ve tarzınızdan farklı bir yaklaşımı ve tarzı kasıtlı olarak denersiniz. İstikrar ve düzen dönemlerine güvensizlikle bakmaya başlarsınız. Hayatınızda ve zihninizde bir şeyler hareket etmiyor. Öte yandan, değişim ve görünürdeki kaos anları sizin geliştiğiniz şeylerdir - zihninizi ve ruhunuzu hayata zıplatırlar. Eğer böyle bir noktaya ulaşırsanız, muazzam bir güce sahip olursunuz. Geçiş anlarından korkacak hiçbir şeyiniz yoktur. Onları hoş karşılar, hatta yaratırsınız. Kendinizi ne zaman kök salmış ve yerleşik hissederseniz, işte o zaman gerçekten korkmalısınız.

İNSANLAR YERLEŞIK OLMAK ISTERLER; ANCAK YERLEŞIK OLMADIKLARI SÜRECE ONLAR IÇIN HERHANGI BIR UMUT VARDIR.

-Ralph Waldo Emerson

BÖLÜM 5

Ne Zaman Kötü Davranacağınızı Bilin

KENDİNİZİ HER ZAMAN SİZE BİR ŞEKİLDE ZARAR VERMEK İSTEYEN SALDIRGAN VE PASİF SALDIRGAN KİŞİLERİN ARASINDA BULACAKSINIZ. İNSANLARLA YÜZLEŞMEKTEN DUYDUĞUNUZ GENEL KORKULARI AŞMALISINIZ YOKSA DAHA KURNAZ VE ACIMASIZ OLANLAR KARŞISINDA KENDİNİZİ SAVUNMAKTA SON DERECE ZORLANIRSINIZ. ÇOK GEÇ OLMADAN NE ZAMAN VE NASIL KÖTÜ OLACAĞINIZI BİLME SANATINDA USTALAŞMALISINIZ - UYGUN ANLARDA ALDATMA, MANİPÜLASYON VE DOĞRUDAN GÜÇ KULLANMA. HERKES KENDİ ÇIKARLARI SÖZ KONUSU OLDUĞUNDA ESNEK BİR AHLAK ANLAYIŞIYLA HAREKET EDER-SİZ SADECE BUNU DAHA BİLİNÇLİ VE ETKİLİ HALE GETİRİYORSUNUZ.

Hustler'ın Kurulumu

[DOLANDIRICININ UYANIK OLDUĞU HER SAAT, EĞER GEVŞERSE, EĞER YAVAŞLARSA, ONUNLA BIRLIKTE DIŞARIDAKI DIĞER AÇ, HUZURSUZ TILKILERIN, GELINCIKLERIN, KURTLARIN VE AKBABALARIN ONU AVLARI HALINE GETIRMEKTE TEREDDÜT ETMEYECEKLERININ HEM PRATIK HEM DE BILINÇALTI BILGISIYLE YAŞANIR.

-Malcolm X

1994 yazında Curtis Jackson Southside'a geri döndü. Uyuşturucu suçlularına yönelik bir rehabilitasyon programında bir süre hizmet verdikten sonra. Ve onu şaşırtan şey, uzak kaldığı bir yıl içinde dolandırıcılık oyununun dramatik bir şekilde değişmiş olmasıydı. Sokaklar artık kokain ticaretinden para kazanmaya çalışan satıcılarla her zamankinden daha kalabalıktı. Son sekiz yılın hararetli rekabetlerinden ve şiddetinden bıkmış olan üçkâğıtçılar, her birinin kendi köşesine sahip olduğu bir sisteme yerleşmişti; uyuşturucu bağımlıları hızlı işlemler için onlara geliyordu. Bu herkes için kolay ve öngörülebilir bir durumdu. Kavga etmeye ya da insanları yoldan itmeye, hatta hareket etmeye bile gerek yoktu.

Curtis eski ekibini bir araya getirmek ve rehabilitasyondan önce bıraktığı yerden yeniden başlamak istediğini söylediğinde şüpheyle ve düpedüz düşmanlıkla karşılandı. Hırslı dolandırıcılık planlarıyla kurdukları iyi sistemi mahvedebilirdi. Sırf bu yeni düzeni korumak için bir şey yapamadan onu öldüreceklerini hissediyordu.

Gelecek birdenbire iç karartıcı ve acımasız görünmeye başladı. Aylar önce uyuşturucu satıcılığından kurtulmanın bir yolunu bulmaya karar vermişti ama planları iyi para kazanıp biriktirmesine ve böylece müzik kariyerine geçiş yapabilmesine bağlıydı. Bu tek köşeli sisteme uyum sağlamak

asla yeterince kazanamayacağı anlamına geliyordu. Birkaç yıl geçecek ve dışarı çıkmanın giderek zorlaştığını görecekti. Ancak daha fazla alan kapmak ve biraz hızlı para kazanmak için bir oyun oynarsa, dolandırıcı arkadaşları arasında çok az müttefik ve çok sayıda düşman bulacaktı. İşini büyütmesine izin verilmesi onların çıkarına değildi.

Curtis durumu düşündükçe daha da öfkeleniyordu. Ona öyle geliyordu ki, nereye dönse insanlar yoluna çıkmaya, hırslarını dizginlemeye ya da ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışıyordu. Düzeni korumaya çalışıyormuş gibi davranıyorlardı, oysa aslında tek amaçları kendileri için güç elde etmek ve bunu ellerinde tutmaktı. Onun deneyimine göre, hayatta bir şey istediğinde, nazik ve itaatkâr olmayı göze alamazdı; aktif ve güçlü olmak zorundaydı. Hapisten yeni çıktığı ve eski hayatını toparlamaya çalıştığı için biraz ürkek hissetmesi doğaldı ama asıl korkması gereken sıkışıp kalmak ve köşe dönücü hayatına razı olmaktı. Şimdi saldırganlaşmanın, kötü olmanın ve sadece kendisi gibi insanları aşağıda tutmak için tasarlanmış bu sistemi bozmanın tam zamanıydı.

Mahallede tanıdığı büyük dolandırıcıları düşündü. En başarılı stratejilerinden biri "tuzak "tı; eski dolandırıcılık oyunu olan yemle ve değiştir'in bir varyasyonuydu. İnsanların dikkatini dramatik ve duygusal bir şeyle dağıtırsınız ve onlar size dikkat etmezken siz istediğinizi alırsınız. Bunun düzinelerce kez uygulandığını görmüştü ve bu konu üzerinde düşünürken, mükemmel bir dikkat dağıtma için gerekli malzemeye sahip olduğunu fark etti.

Rehabilitasyondayken Brooklynli soyguncular dan oluşan bir çetenin elebaşıyla arkadaş olmuştu. Etkinlikleri ve göz korkutucu varlıklarıyla ün salmışlardı. Curtis tuzak için birkaç hafta ortalıkta görünmeyecek, herkes gibi bir köşede çalışacak ve yeni sisteme uyuyormuş gibi görünecekti. Daha sonra bu soyguncuları, Curtis'in kendisi de dahil olmak üzere mahalledeki tüm dolandırıcıların mücevherlerini, paralarını ve uyuşturucularını soymaları için gizlice kiralayacaktı. Birkaç hafta boyunca bölgede birkaç tarama yapacaklardı. Anlaşmanın bir parçası olarak, soygunlardan elde edilen para ve mücevherler kendilerinde kalacak; Curtis ise uyuşturucuları alacaktı.
Kimse onun bu işe karıştığından şüphelenmezdi.

İlerleyen haftalarda, soyguncuların mahallesinde aniden ortaya çıkışının, bazıları arkadaşı olan dolandırıcılar arasında paniğe neden olmasını eğlenerek izledi. Onların sıkıntısını paylaşıyormuş gibi yaptı. Bu Brooklyn gangsterlerine bulaşılmaması gerekiyordu. Neredeyse bir gecede, satıcıların tüm yaşam biçimleri altüst oldu: artık korunmak için silah taşımak zorundaydılar, ancak bu yeni bir

bir dizi sorun vardı. Polis her yerdeydi, rastgele kontroller yapıyordu ve silahla dolaşırken yakalanmak ağır hapis cezası anlamına geliyordu. Dolandırıcılar artık sokağın köşesinde öylece durup uyuşturucu tacirlerinin kendilerine gelmesini bekleyemiyordu. Polisten kaçmak için sürekli hareket halinde olmak zorundaydılar; bazıları için çağrı cihazlarından aranmak bir anlaşma ayarlamanın tek yoluydu. Her şey daha karmaşık hale geldi ve işler yavaşladı.

Sıkı ve durağan olan eski model patlamıştı ve şimdi Curtis yeni renkli kapsülleri paketleyip zebanilere satarak bu boşluğu dolduruyordu. Bazen satışlara, soygunlardan biriktirdiği uyuşturuculardan oluşan bazı bedava kapsüller de ekliyordu. Zebaniler ona akın etmeye başlarken, diğer dolandırıcılar oynanan oyunu fark edemeyecek kadar üzgündü. Anladıklarında ise artık çok geçti. Curtis işini büyütmüş ve özgürlüğünü satın alma yolunda ilerliyordu.

Birkaç yıl sonra Curtis (artık 50 Cent olarak biliniyor) rapçi olarak kariyerine doğru bir yol çizmişti. Columbia Records ile bir anlaşma yapmıştı ve geleceği oldukça parlak görünüyordu. Ancak Fifty alışılagelmiş hayallerle kandırılacak biri değildi. Bu sektörde sağlam bir kariyere sahip olabilecek en iyi performansçılar için sadece çok fazla yer olduğunu çabucak gördü. Diğer herkesle birlikte o da ilgi kırıntıları için savaşıyordu; sanatçılar orada burada bir hitle geçici bir başarı elde edebilirlerdi ama bu uzun sürmezdi ve dinamiği değiştirecek güçleri yoktu. Daha da kötüsü, Fifty iş dünyasında bazı düşmanlar edinmişti - yetenekli ve hırslı bir dolandırıcıydı. Ona güvenmeyen ve ondan korkan insanlar vardı. Onun sektörde fazla ilerleyemeyeceğinden emin olmak için perde arkasında çalışıyorlardı.

Fifty'nin öğrendiği gibi, yetenek ve iyi niyet bu dünyada asla yeterli değildir; korkusuz ve stratejik olmanız gerekir. İnsanların kayıtsızlığı ya da düpedüz düşmanlığıyla karşılaştığınızda agresif olmalı ve ne pahasına olursa olsun onları yolunuzdan çekmeli ve bazı insanların sizi sevmemesinden endişe etmemelisiniz. Bu durumda, böyle cesur bir hamle yapmak için her fırsatı kolladı ve bir akşam tesadüfi bir karşılaşma ona bunu sağladı.

Manhattan'daki bir kulüpte, Fifty mahalleden bir arkadaşıyla konuşurken rapçi Ja Rule'un kendisine doğru baktığını gördü. Birkaç hafta önce Fifty'nin arkadaşı Ja Rule'un mücevherlerini güpegündüz çalmıştı; Fifty Ja'nın gelip sorun çıkarmasını bekliyordu. Bunun yerine gözlerini kaçırdı ve onları görmezden gelmeye karar verdi. Bu olay

oldukça şok ediciydi. Ja Rule o zamanlar sektörün en gözde rapçilerinden biriydi; ününü Southside Queens'li bir gangster olmak üzerine inşa etmişti ve şarkı sözleri sert adam imajını yansıtıyordu. Kendisi ve plak şirketi Murder Inc. 1980'lerde acımasız taktikleriyle New York uyuşturucu piyasasına hakim olan Supreme Team adlı çetenin eski lideri Kenneth "Supreme " McGriff ile ittifak kurmuştu.

Supreme onlara sokakta güvenilirlik kazandırdı ve Murder Inc. de Supreme'e müzik piyasasına girme fırsatı verdi, karanlık geçmişinden uzaklaşmak için meşru bir şey.

Hiçbir gerçek dolandırıcı ya da gangster kendisini böylesine küstahça soyan bir adamı görmezden gelmezdi. Fifty için bunun anlamı Ja'nın sahte olduğu, sözlerinin ve imajının para kazanmak için bir gösteri olduğuydu. Kibirli ama kendine güvensizdi. Bunu düşünürken zihninde ustaca bir tuzak fikri şekillendi; dikkat çekecek ve yoluna çıkan herkesi geçmesine yardımcı olacak bir tuzak.

İlerleyen haftalarda Fifty, Ja Rule'u hedef alan diss parçalar yayınlamaya başladı ve onu hiç yaşamadığı şeyler hakkında rap yapan bir stüdyo gangsteri olarak resmetti. Ja sinirlenmiş olmalıydı ama Fifty'nin sataşmalarına yanıt vermedi. Belli ki ufak tefek şeylerle ilgilenmeyecek kadar büyük biriydi. Ancak Fifty'nin bir sonraki hamlesi görmezden gelinemezdi. 1980'lerde Southside Queens'teki en kötü şöhretli çete liderlerinin (Supreme dahil) faaliyetlerini detaylandıran bir şarkı yayınladı. Şarkı sokaklarda popüler hale geldikçe, Supreme'e artık yasal bir iş yaptığı için kaçınmaya çalıştığı türden bir dikkat çekti. Bu onu kızdırdı ve kuşkulandırdı - Elli bundan sonra ne yapabilirdi? Ja Rule'a bu yeni yetmenin peşine düşmesi ve çok ileri gitmeden onu yok etmesi için baskı yaptı.

Ja artık onun peşinden gitmek zorunda kalmıştı. Fifty'nin sesini kesmek için elinden geleni yaptı: Fifty'nin geçmişi hakkında kötü söylentiler yaydı ve sahip olabileceği herhangi bir plak anlaşmasını engellemeye çalıştı; bir noktada Fifty'yi kendisiyle aynı kayıt stüdyosunda bulan Ja ve yandaşları bir arbede başlattı. Ja, Fifty'nin gözünü kas gücü ve şöhretiyle korkutmak istedi, ancak bu sadece Fifty'nin yayınladığı diss parçalarının hızını artırmasına neden oldu. Ja'nın tüm düğmelerine basmak istiyordu; onu kızdırmak, güvensizleştirmek ve intikam için yanıp tutuşmasını sağlamak. Ja kontrolünü kaybederken o soğukkanlı ve stratejik kalacaktı. Bu amaçla Ja'ya "wanksta", yani gangsta özentisi dedi. Onun şarkı söyleme tarzını, şarkı sözlerini, sözde sert adam imajıyla ilgili her şeyi parodileştirdi. Şarkılar sert, ısırıcı ve espriliydi.

Yavaş ama emin adımlarla, bu şarkılar radyolara çıktıkça ve

gazeteciler ona Fifty ile ilgili sorular yönelttikçe Ja daha da öfkelenmeye başladı. Sertliğini, otuzbirci olmadığını kanıtlamak zorundaydı, bu yüzden

kendi diss parçalarını yayınladı. Ancak bu şarkılar esprili değil, sadece şiddetli ve hırçındı. Farkında olmadan savunmacı ve pek de eğlenceli olmayan bir hale gelmişti.

Fifty'nin ilk albümü Ja'nınkiyle hemen hemen aynı zamanda çıktı ve satışları rakibininkini gölgede bıraktı. Artık o bir yıldızdı ve Ja sahneden çekilmeye başlamıştı. Fifty yeni rolüne uygun olarak, neredeyse eski rakibine acıdığı için saldırıları durdurdu. Ja amacına hizmet etmişti ve onu unutulmaya terk etmek daha iyiydi.

Korkusuz Yaklaşım

ÖĞRENDİĞİM KADARIYLA, OKUL BAHÇESİNDE KAVGA ETMEK İSTEMEYEN ÇOCUK HER ZAMAN MORARMIŞ BİR GÖZLE AYRILIR. BELADAN KAÇINMAK IÇIN HER ŞEYI YAPACAĞINIZI BELIRTIRSENIZ, IŞTE O ZAMAN BAŞINIZ BELAYA GIRER.

-50 Cent

Hayat sürekli bir savaş ve yüzleşmeyi içerir. Bu iki düzeyde gerçekleşir. Bir düzeyde, arzularımız ve ihtiyaçlarımız, ilerletmek istediğimiz kendi çıkarlarımız vardır. Son derece rekabetçi bir dünyada bu, kendimizi ortaya koymamız ve hatta zaman zaman istediğimizi elde etmek için insanları konumlarının dışına itmemiz gerektiği anlamına gelir. Diğer düzeyde ise, her zaman bizden daha agresif insanlar vardır. Bir noktada yolumuzu keserler ve bizi engellemeye ya da zarar vermeye çalışırlar. Her iki düzeyde de, hem hücum hem de savunma yaparken, insanların direnç ve düşmanlıklarını yönetmek zorundayız. Tarihin başlangıcından bu yana insanlığın dramı budur ve hiçbir ilerleme bu dinamiği değiştirmeyecektir. Değişen tek şey, yaşamlarımızdaki bu kaçınılmaz sürtüşme anlarını nasıl ele aldığımızdır.

Geçmişte insanlar savaştan daha fazla zevk alırlardı. Bunun işaretlerini her türlü sosyal davranışta okuyabiliriz. Örneğin tiyatroda, on dokuzuncu yüzyılda Avrupa ve Amerika'daki seyircilerin oyunculara ya da oyuna yönelik hoşnutsuzluklarını bağırarak, tıslayarak ya da sahneye bir şeyler fırlatarak sözlü olarak ifade etmeleri yaygın bir uygulamaydı. Tiyatroda fikir ayrılıkları yüzünden sık sık kavgalar çıkardı; bu endişe kaynağı değil, cazibenin bir parçasıydı. Siyasi kampanyalarda, çeşitli partilerin taraftarlarının farklı çıkarları nedeniyle sokaklarda karşı karşıya gelmesi normal kabul edilirdi. Demokrasi, insan saldırganlığı için bir tür emniyet supabı olan bu tür kamusal anlaşmazlıklara izin vererek canlı kabul ediliyordu.

Şimdi ise tam tersini bulma eğilimindeyiz. Yüzleşme söz konusu olduğunda genellikle çok daha ürkek davranıyoruz. Birisi bizimle açıkça aynı fikirde değilse veya bizimkine aykırı bir görüş ifade ediyorsa bunu genellikle kişisel olarak algılıyoruz. Ayrıca, sanki egoları çok kırılganmış gibi, çevremizdekileri gücendirebilecek bir şey söylemekten daha çok korkuyoruz. Kültür, ideal olarak bir işbirliği ruhunu yüceltme eğilimindedir; demokratik ve adil olmak, başkalarıyla iyi geçinmek, uyum sağlamak ve tüyleri diken diken etmemek anlamına gelir. Çatışma ve sürtüşme neredeyse kötüdür; hürmetkar ve uyumlu olmaya teşvik ediliriz. Bununla birlikte, insan hayvanı saldırgan dürtülerini korur ve olan tek şey, birçok insanın bu enerjiyi pasif-agresif davranışa yönlendirmesidir, bu da her şeyi daha karmaşık hale getirir.

Böyle bir ortamda hepimiz bir bedel öderiz. Çıkarlarımızı ilerletmek için güçlü ve gerekli eylemlerde bulunmamız gereken gücün saldırgan yönü söz konusu olduğunda, genellikle tereddütlü ve kararsız oluruz. Çevremizdeki saldırganlar ve pasif saldırganlarla uğraşırken oldukça saf olabiliriz; insanların temelde barışçıl olduğuna ve kendimizle aynı şeyleri arzuladığına inanmak isteriz. Durumun böyle olmadığını çoğu zaman çok geç öğreniriz. Hayatta kaçınılmaz olanla başa çıkma konusundaki bu yetersizlik pek çok sorunun nedenidir. Çatışmaları ertelemeye ya da onlardan kaçınmaya çalışırız ve çatışmalar artık böyle pasif bir oyun oynayamayacağımız bir noktaya ulaştığında, onlarla doğrudan yüzleşme deneyiminden ve alışkanlığından yoksun kalırız.

Bunun üstesinden gelmenin ilk adımı, çatışmayla başa çıkma becerisinin korkuya karşı içsel gücün bir işlevi olduğunu ve bunun iyilik veya kötülükle hiçbir ilgisi olmadığını anlamaktır. Kendinizi zayıf ve korkmuş hissettiğinizde, her türlü yüzleşmeyle başa çıkamayacağınız hissine kapılırsınız.
Dağılabilir, kontrolünüzü kaybedebilir ya da yaralanabilirsiniz. Her şeyi düzgün ve eşit tutmak daha iyidir. O zaman ana hedefiniz beğenilmek olur ki bu da bir tür savunma kalkanı haline gelir. (İyi ve hoş davranış olarak görülen pek çok şey aslında derin korkuların bir yansımasıdır).

Bunun yerine kendinizi güvende ve güçlü hissetmek istiyorsunuz. İnsanları zaman zaman hoşnutsuz etmeye isteklisiniz ve çıkarlarınıza karşı duranlarla mücadele etmekte rahatsınız. Böyle güçlü bir konumdan, sürtüşmeleri etkili bir şekilde ele alabilir, uygun olduğunda kötü olabilirsiniz.

Ancak bu içsel güç doğal olarak ortaya çıkmaz. Gerekli olan şey biraz deneyimdir. Bu, günlük yaşamınızda kendinizi her zamankinden daha fazla ortaya koymanız gerektiği anlamına gelir - bir saldırgandan kaçmak yerine onunla mücadele edersiniz; istediğiniz bir şey için strateji geliştirir ve onu zorlarsınız.

Birinin size vermesini beklemek. Genellikle korkularınızın bu tür davranışların sonuçlarını abarttığını fark edeceksiniz. Başkalarına geçemeyecekleri sınırlarınız olduğuna, savunmak ya da ilerletmek istediğiniz çıkarlarınız olduğuna dair sinyaller gönderiyorsunuz. Kendinizi insanlarla karşı karşıya gelme konusundaki bu sürekli kaygıdan kurtulmuş bulacaksınız.
Artık sinirlerinizi yıpratan bu sahte nezakete bağlı değilsiniz. Bir sonraki mücadele daha kolay olacak. Bu tür sürtüşme anlarıyla başa çıkma konusundaki güveniniz her karşılaşmada artacaktır.

Mahallede, insanların kendilerini sevip sevmedikleri konusunda endişelenme lüksü yoktur. Kaynaklar sınırlıdır; herkes güç peşinde koşar ve elde edebileceklerini elde etmeye çalışır. Bu zor bir oyundur ve saf olmaya ya da iyi şeylerin olmasını beklemeye yer yoktur. İhtiyacınız olanı almayı ve bu konuda suçluluk hissetmemeyi öğrenirsiniz. Hayalleriniz ve hırslarınız varsa, bunları gerçekleştirmek için aktif olmanız, biraz gürültü çıkarmanız, yolunuza çıkan birkaç kişiyi yaralamanız gerektiğini bilirsiniz. Ve başkalarının da size aynı şeyi yapmasını beklersiniz. Bu insan doğasıdır ve şikayet etmek yerine kendinizi koruma konusunda daha iyi olmalısınız.

Hepimiz benzer bir rekabet dinamiğiyle karşı karşıyayız - etrafımızdaki insanlar kendi çıkarlarını ilerletmek için mücadele ediyor. Ancak bizim mücadelelerimiz daha incelikli ve örtülü olduğu için, oyunun sert yönlerini gözden kaçırma eğilimindeyiz. Genellikle başkalarına, iyi şeyler getirecek bir geleceğe fazla güveniyoruz. Baskı altındaki ortamlarda büyüyen insanların sahip olduğu sertlik ve gerçekçiliğin bir kısmını kullanabiliriz. Basit bir çizgi çizilebilir -Hepimizin kendimiz için hırsları ve büyük hedefleri var. Bunları gerçekleştirmek için ya mükemmel bir anı bekleriz ya da şu anda harekete geçeriz. Bu eylem, akıllı bir şekilde yönlendirilmiş agresif bir enerji ve yolumuza çıkan bir ya da iki kişiyi hoşnutsuz etmeye istekli olmayı gerektirir. Bekliyor ve sahip olduklarımızla yetiniyorsak, bunun nedeni iyi ve nazik olmamız değil, korkuyor olmamızdır. Kendimizi ortaya koyduğumuz için duyabileceğimiz korku ve suçluluk duygusundan kurtulmamız gerekir. Bizi aşağıda tutmaktan başka bir amaca hizmet etmez.

Tarihteki korkusuz tipler genellikle hayatlarında pek çok düşmanlıkla yüzleşmek zorunda kalmışlardır ve bunu yaparken de her zaman bir kişinin tutumunun insanların saldırganlığını engellemede oynadığı kritik rolü keşfetmişlerdir. ABD tarihinde en çok satan ilk Afro-Amerikan yazar olan Richard Wright'a bakın. Babası, Wright'ın 1908'deki doğumundan kısa bir süre sonra annesini terk etmiş ve Wright çocukken sadece yoksulluk ve açlıkla tanışmıştır. Birlikte

yaşadıkları amcası beyaz bir çete tarafından linç edildi ve ailesi (Wright, annesi ve erkek kardeşi) Arkansas'tan kaçıp Güney'de dolaşmak zorunda kaldı. Annesi hastalandığında ve

Geçersiz olarak aileden aileye savruldu, hatta bir yetimhanede bile kaldı. Onu yanlarına alan, kendileri de yoksul ve hayal kırıklığına uğramış aile üyeleri onu durmadan dövdü. Okuldaki sınıf arkadaşları onun farklı olduğunu hissederek (kitap okumayı severdi ve utangaçtı) onunla alay ettiler ve dışladılar. İş yerinde, beyaz işverenleri onu dayak ve sebepsiz yere işten çıkarma gibi sayısız hakarete maruz bıraktı.

Bu deneyimler onda karmaşık korku katmanları yarattı. Ancak daha geniş bir dünya hakkında daha fazla kitap okudukça ve daha derin düşündükçe, içinde farklı bir ruh yükseldi - isyan etme ve statükoyu kabul etmeme ihtiyacı. Bir amcası onu önemsiz bir şey yüzünden dövmekle tehdit ettiğinde, artık canına tak ettiğine karar verdi. Henüz bir çocuk olmasına rağmen, ellerine iki jilet aldı ve amcasına savaşarak ölmeye hazır olduğunu söyledi. O amca tarafından bir daha asla rahatsız edilmedi. Böyle bir tavırla sahip olduğu gücü görünce, artık bunu daha hesaplı ve kontrollü bir şey haline getirdi. İşyerindeki koşullar imkânsız hale geldiğinde işi terk ediyordu; bu, kasabada bu haberi yayan beyaz işverenler için bir küstahlık işaretiydi. İnsanların onun farklı olduğunu düşünmesi umurunda değildi, bundan gurur duyuyordu. Hayatının geri kalanında Jackson, Mississippi'de kapana kısılmış gibi hissederek ve Kuzey'e kaçma arzusuyla, hayatında ilk ve son kez bir suçlu oldu ve kasabadan çıkışını ödeyecek kadar çaldı. Bunu yaparken kendini fazlasıyla haklı hissediyordu.

Bu ruh onun hayatına sonuna kadar nüfuz etti. Artık Chicago'da yaşayan başarılı bir yazar olarak, romanlarının beyaz halk tarafından yanlış okunduğunu hissediyordu - her zaman ırkçı önyargılarla ilgili mesajını yumuşatmanın, eserinde görmek istediklerini görmenin bir yolunu buluyorlardı. Kendini tuttuğunu, sözlerini onlara hitap edecek şekilde düzenlediğini fark etti. Başkalarını memnun etme korkusunu yeniden aşmalı ve yanlış okunamayacak, bildiği hayat kadar kasvetli bir kitap yazmalıydı.

Bu, onun en ünlü ve başarılı romanı olan *Nativ e Son oldu.*

Wright'ın keşfettiği şey basitti: Saldırganlara ya da adaletsiz ve imkansız bir duruma ruhen boyun eğdiğinizde, kendinize gerçek bir huzur satın almazsınız. İnsanları daha ileri gitmeye, sizden daha fazlasını almaya, sizi kendi amaçları için kullanmaya teşvik edersiniz. Onlar sizin eksikliğinizi hissederler.

Kendilerine saygı duyarlar ve size kötü davranmakta kendilerini haklı hissederler. Alçakgönüllü olduğunuzda, alçakgönüllülüğün meyvelerini toplarsınız. Bunun tam tersini geliştirmelisiniz

-Derinlerden gelen ve sarsılamayan bir mücadele duruşu. Biraz saygı göstermeye zorluyorsun.

Hayatta herkes için bu böyledir: insanlar sizden alabileceklerini

alırlar. Eğer sizin kabul eden bir insan olduğunuzu hissederlerse

itaat ederse, sizinle sömürüye dayalı bir ilişki kurana kadar zorlayacak ve zorlayacaktır. Bazıları bunu açıkça yapar; diğerleri ise daha kaypak ve pasif agresiftir. Onlara aşılamayacak sınırlar olduğunu göstermelisiniz; sizi itip kakmaya çalıştıkları için bir bedel ödeyeceklerdir. Bu sizin tavrınızdan kaynaklanır - korkusuz ve her zaman savaşmaya hazır. Dışarıya doğru yayılır ve siz tek bir kelime bile konuşmak zorunda kalmadan tavırlarınızdan okunabilir. İnsan doğasının paradoksal bir yasası gereği, insanları daha az memnun etmeye çalışmak, uzun vadede size daha fazla saygı duymalarını ve daha iyi davranmalarını sağlayacaktır.

Korkusuzluğun Anahtarları

[YA DA NASIL YAŞADIĞIMIZ, NASIL YAŞAMAMIZ GEREKTIĞINDEN O KADAR UZAKTIR KI, YAPILMASI GEREKEN IÇIN YAPILANI TERK EDEN KIŞI, KORUNMAKTANSA KENDI MAHVINA NEDEN OLMAYI ÖĞRENECEKTIR. HER ŞEYDE İYİLİĞİ MESLEK EDİNMEK İSTEYEN BİR ADAM, İYİ OLMAYAN BU KADAR ÇOK KİŞİ ARASINDA MUTLAKA KEDERLENMELİDİR. BU NEDENLE, KENDİNİ KORUMAK İSTEYEN BİR PRENS İÇİN, NASIL İYİ OLUNMAYACAĞINI ÖĞRENMEK VE DURUMUN GEREKLERİNE GÖRE BU BİLGİYİ KULLANMAK YA DA KULLANMAMAK GEREKLİDİR.

-Niccolò Machiavelli

Ahlak söz konusu olduğunda, neredeyse hepimiz bilincimizde bir bölünme yaşarız. Bir yandan, yüzyıllardır yürürlükte olan bazı temel davranış kurallarına uymamız gerektiğini anlıyoruz. Bunlara göre yaşamak için elimizden geleni yaparız. Öte yandan, dünyanın ebeveynlerimizin ya da büyükanne ve büyükbabalarımızın bildiklerinden çok daha rekabetçi bir hale geldiğini de hissediyoruz. Bu dünyada ilerlemek için zaman zaman bu ahlaki kuralları esnetmeye, görünüşle oynamaya, gerçeği gizlemeye ve kendimizi daha iyi göstermeye, konumumuzu güvence altına almak için bir ya da iki kişiyi manipüle etmeye istekli olmalıyız. Kültürün geneli bu bölünmeyi yansıtmaktadır. İşbirliği ve dürüstlük değerlerini vurgularken, medyada sürekli olarak kötü ve acımasız davranarak zirveye çıkanların bitmek bilmeyen hikayeleriyle içimizi gıdıklıyor. Bu hikayeler bizi hem cezbediyor hem de tiksindiriyor.

Bu bölünme eylemlerimizde bir kararsızlık ve gariplik yaratır. İyi ya da kötü olma konusunda çok iyi değiliz. Gerekli olan manipülatif eylemleri yaptığımızda, bu yarım bir kalp ve biraz da

Suçluluk duygusu. Bu şekilde nasıl hareket edeceğimizi, ne zaman daha agresif bir rol oynayacağımızı ya da ne kadar ileri gideceğimizi bilmiyoruz.

On altıncı yüzyılın büyük Floransalı yazarı Niccolò Machiavelli kendi zamanında farklı bir düzeyde benzer bir olguyu fark etmişti. İtalya, sürekli güç mücadelesi veren birkaç şehir devletine bölünmüştü. Bu bir lider için tehlikeli ve karmaşık bir ortamdı. Rakip bir devletle karşılaşan bir prens son derece dikkatli olmak zorundaydı. Bu rakiplerin, kendisini izole etmek ya da yok etmek için başkalarıyla anlaşmalar yapmak da dahil olmak üzere, çıkarlarını ilerletmek için her şeyi yapabileceklerini biliyordu. Devletini korumak için her türlü manevrayı yapmaya hazır olmalıydı. Aynı zamanda Hıristiyan değerlerine de bağlıydı. Biri özel hayat, diğeri iktidar oyunu için olmak üzere iki davranış kodunu dengelemek zorundaydı. Bu da garipliklere yol açıyordu. Devletini nasıl savunacağı ve ilerleteceğine dair ahlaki parametreleri kimse gerçekten tanımlamamıştı. Eğer çok saldırgan olursa, dünya sahnesinde kötü görünecek ve bunun için acı çekecekti. Çok iyi ve nazik olursa, devleti bir rakip tarafından istila edilebilir ve vatandaşlarına sefalet getirebilirdi.

Machiavelli'ye göre sorun, bir liderin ahlakını koşullara göre ayarlaması değildi - bunu herkes yapar. Sorun bunu iyi yapamamasıydı. Çoğu zaman kurnaz olması gerekirken saldırgan oluyor ya da tam tersini yapıyordu. Bir zamanlar dost olan devletin şimdi kendisine karşı komplo kurduğunu zamanında fark edemiyor ve tepkisi çok çaresiz oluyordu. Bir girişim başarılı olduğunda, insanlar kullanmak zorunda kaldığınız bazı kötü taktikleri görmezden gelme eğilimindedir; bir girişim başarısız olduğunda, aynı taktikler incelenir ve kınanır.

Bir prens ya da lider her şeyden önce eylemlerinde etkili olmalı ve bunu yapabilmek için de ne zaman ve nasıl kötü olacağını bilme sanatında ustalaşmalıdır. Bu biraz korkusuzluk ve esneklik gerektirir. Durum bunu gerektirdiğinde, aslan gibi saldırgan ve doğrudan devletini korumalı ya da çıkarlarını güvence altına almak için bir şeylere el koymalıdır. Diğer zamanlarda ise tilki olmalı - saldırganlığını gizleyen kurnaz manevralarla istediğini elde etmelidir. Çoğu zaman da kuzuyu oynaması gerekir - uysal, hürmetkar ve kültürde yüceltilen iyi bir yaratık. Doğru şekilde kötüdür, duruma göre ayarlanmıştır ve eylemlerini halka haklı göstermeye dikkat eder, daha çirkin taktiklerini perde arkasına saklar. Kötü olma sanatında ustalaşırsa, bunu idareli kullanır ve vatandaşları için çok iyi olmaya çalışan beceriksiz prensten daha fazla huzur ve güç yaratır.

Bu bizim için de bir model olmalı. Artık hepimiz binlerce rakip "devletle" rekabet eden prensleriz. Saldırgan dürtülerimiz, güç arzularımız

var. Bu dürtüler tehlikelidir. Eğer harekete geçersek

bilinçsizce veya beceriksizce davranırsak, kendimiz için sonu gelmez sorunlar yaratabiliriz. İddialı (ancak kontrollü) eylemler gerektiren durumları ve hangi saldırı tarzının (tilki veya aslan) uygun olduğunu fark etmeyi öğrenmeliyiz.

Aşağıdakiler, kendinizi savunmak veya ilerlemek için bir tür kötülüğün gerekli olduğu en yaygın düşmanlar ve karşılaşacağınız senaryolardır.

AGRESİFLER

1935 yılına gelindiğinde, Amerika Birleşik Devletleri'nde sol kesimde Başkan Franklin Delano Roosevelt'in Yeni Düzen olarak bilinen reformlarından hoşnut olmayanlar vardı. Bu reformların yeterince hızlı işlemediğine inanıyorlardı. Bu hoşnutsuzluğu harekete geçirmek için, daha sonra Birlik Partisi olarak bilinecek olan partiyi kurmak üzere bir araya gelmeye karar verdiler. 1936'da FDR'ye karşı yarışacaklardı ve seçimi Cumhuriyetçilere kaptıracak kadar destek kazanacakları tehdidi çok gerçekti. Bu grubun içinde Louisiana'nın büyük popülist senatörü Huey Long ve popüler bir radyo programı olan Katolik rahip Peder Charles Coughlin de vardı. Fikirleri belli belirsiz sosyalistti ve Büyük Buhran sırasında haklarından mahrum bırakılmış hisseden birçok kişiye hitap ediyordu. FDR'ye yaptıkları saldırılar etkisini göstermeye başladı; anketlerdeki oy oranı düştü. Kendilerini cesaretlenmiş hissederek kampanyalarında daha da agresif ve acımasız oldular.

Tüm bunlar olurken FDR çoğunlukla sessiz kalarak onların suçlamaları ve tehditleriyle havayı doldurmalarına izin verdi. Danışmanları paniğe kapıldı; onun çok pasif davrandığını düşünüyorlardı. Ancak Roosevelt için bu bir planın parçasıydı - aylar geçtikçe halkın onların tiz saldırılarından bıkacağından emindi; seçim yaklaştıkça Birlik Partisi içindeki hiziplerin kendi aralarında kavga etmeye başlayacağını hissetti. Vekillerine bu adamlara saldırmamalarını emretti.

Aynı zamanda perde arkasında da çalışmaya başladı. Louisiana'da hükümet için çalışan mümkün olduğunca çok Long destekçisini kovdu ve yerlerine kendi tarafındakileri getirdi. Senatörün şüpheli mali işleriyle ilgili ayrıntılı soruşturmalar başlattı. Coughlin'e gelince, onu diğer önemli Katolik rahiplerden izole etmek için çalıştı ve onu uç bir radikal gibi gösterdi. Coughlin'i programlarını yayınlamak için faaliyet izni almaya zorlayan yasalar çıkardı; hükümet taleplerini reddetmek için nedenler buldu ve onu geçici olarak susturdu. Tüm bunlar FDR'nin düşmanlarının kafasını karıştırmaya ve onları korkutmaya yaradı. Tahmin ettiği gibi, parti

parçalanmaya başladı ve halk ilgisini kaybetti. Roosevelt 1936 seçimlerini görülmemiş bir farkla kazandı.

FDR, doğrudan ve acımasız saldırganlara karşı mücadele etmenin temel prensibini anlamıştı. Eğer onlarla kafa kafaya çarpışırsanız, onların şartlarına göre savaşmak zorunda kalırsınız. Saldırgan bir tip değilseniz, basit fikirlere ve şiddetli enerjiye sahip olanlara karşı genellikle dezavantajlı durumdasınızdır. Onlarla dolaylı bir şekilde mücadele etmek, niyetlerinizi gizlemek ve engeller yaratmak ve kafa karışıklığı yaratmak için perde arkasında - halktan gizli - elinizden geleni yapmak en iyisidir. Tepki vermek yerine, saldırganlara saldırılarında daha ileri gitmeleri için biraz alan tanımalı, bu süreçte kendilerini ifşa etmelerini sağlamalı ve size vurmanız için bol miktarda cazip hedef sunmalısınız. Karşılık olarak çok aktif ve güçlü olursanız, savunmacı görünürsünüz. Onların aslanına karşı tilkiyi oynuyorsunuz demektir - soğukkanlı ve hesaplı kalarak onları daha duygusal hale getirmek için elinizden geleni yapar ve kendi pervasız enerjileriyle dağılmaları için yem atarsınız.

PASIF SALDIRGANLAR

Bu tipler kılık değiştirme konusunda ustadır. Kendilerini zayıf ve çaresiz ya da son derece ahlaklı ve dürüst veya arkadaş canlısı ve nankör olarak sunarlar. Bu da ilk bakışta fark edilmelerini zorlaştırır. Dostça, soğukkanlı ve düşmanca arasında gidip gelen her türlü karışık sinyal göndererek kafa karışıklığı ve çelişkili duygular yaratırlar. Davranışları konusunda onları uyarmaya çalışırsanız, bu kafa karışıklığını sanki sorunun kaynağı sizmişsiniz gibi kendinizi suçlu hissetmeniz için kullanırlar. Bir kez onların dramalarının içine çekildiğinizde, duygularınız devreye girdiğinde, kendinizi ayırmak çok zor olabilir. Önemli olan, uygun önlemleri almak için onları zamanında tanımaktır.

Büyük Düşes Catherine (Rusya'nın gelecekteki imparatoriçesi Büyük Catherine) müstakbel kocası Peter ile tanıştığında, onun özünde masum bir çocuk olduğunu hissetti. Peter oyuncak askerlerle oynamaya devam ediyordu ve huysuz, karamsar bir mizacı vardı. Ancak 1745'teki evliliklerinden kısa bir süre sonra onun karakterinde farklı bir yön sezmeye başladı. Özel hayatlarında yeterince iyi geçiniyorlardı. Ama sonra ikinci el kaynaklardan, adamın evliliklerinden nasıl pişman olduğu ve oda hizmetçisini nasıl tercih ettiği hakkında her türlü kötü hikayeyi duyuyordu. Neye inanacaktı, bu hikâyelere mi yoksa birlikte oldukları zamanki güler yüzlülüğüne mi? Çar Üçüncü Petro olduktan sonra, sabahları Katerina'yı nezaketle ziyarete davet ediyor, ama sonra onu görmezden geliyordu. Kraliyet bahçıvanı çiçek getirmeyi bıraktığında

en sevdiği meyveleri yerken, bunun onun emriyle olduğunu öğrendi. Peter onun hayatını zindan etmek ve ince yollarla onu aşağılamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Neyse ki Catherine onun usta bir manipülatör olduğunu erkenden anlamıştı. Çocuksu dış görünüşünün, dikkatleri küçük ve kindar özünden uzaklaştırmak için olduğu açıktı. Catherine onun amacının, kendisini yalnızlaştırmak ya da ondan kurtulmak için bir bahane oluşturacak düşüncesizce bir şey yapması için onu yemlemek olduğuna inanıyordu. Zamanını beklemeye, mümkün olduğunca nazik davranmaya ve sarayda ve orduda, birçoğu çarı küçümsemeye başlamış olan bazı önemli müttefiklerini kazanmaya karar verdi.

Sonunda, müttefiklerinin desteğinden emin olarak, ondan sonsuza dek kurtulmak için bir darbe başlattı. Ordunun Katerina'nın yanında yer aldığı ve kendisinin tutuklanacağı ortaya çıktığında, Peter ona yalvarıp yakarmaya başladı: yollarını değiştirecek ve birlikte hüküm süreceklerdi. Katerina cevap vermedi. Bir mesaj daha göndererek, ancak metresiyle birlikte kendi mülküne huzur içinde dönebilirse tahttan çekileceğini söyledi. Kadın pazarlık yapmayı reddetti. Tutuklandı ve kısa bir süre sonra darbe entrikacılarından biri tarafından, belki de imparatoriçenin onayıyla öldürüldü.

Catherine klasik korkusuz bir tipti. Pasif saldırganlara karşı duygusallaşmamanız ve onların bitmek bilmeyen entrikalarına kapılmamanız gerektiğini biliyordu. Eğer dolaylı yoldan, bir tür pasif saldırganlıkla karşılık verirseniz, onların ekmeğine yağ sürmüş olursunuz - onlar bu oyunda sizden daha iyidir. El altından ve kurnazca davranmak yalnızca güvensizliklerini körükler ve kindar doğalarını güçlendirir. Bu tipleri tedavi etmenin tek yolu, daha fazla saçmalamalarını engelleyecek ya da kaçmalarını sağlayacak cesur ve tavizsiz adımlar atmaktır. Yalnızca güç ve baskıya yanıt verirler. Zincirin daha yukarısında müttefiklere sahip olmak onları engellemenin bir yolu olabilir. Onların tilkisine karşı aslanı oynuyorsunuz ve sizden korkmalarını sağlıyorsunuz. Davranışlarına herhangi bir şekilde devam ederlerse bunun gerçek sonuçları olacağını görürler.

Bu tipleri tanımak için, doğal olmayan davranışlardaki aşırılıkları arayın-çok nazik, çok nankör, çok ahlaklı. Bunlar büyük olasılıkla dikkatleri gerçek doğalarından uzaklaştırmak için takındıkları kılıklardır. Proaktif olmak ve hayatınıza girmeye çalıştıklarını hissettiğiniz anda önlem almak daha iyidir.

ADALETSIZ DURUMLAR

1850'lerin başında Abraham Lincoln, kölelik kurumunun demokrasimiz üzerindeki en büyük leke olduğu ve ortadan kaldırılması gerektiği sonucuna vardı. Ancak siyasi manzarayı inceledikçe endişelenmeye başladı: soldaki politikacılar çok gürültülü ve haklıydılar - köleliğin kaldırılmasını teşvik etme hevesleri ülkeyi kutuplaştıracak ve köle sahipleri bu siyasi bölünmeleri kolayca istismar ederek yaşam tarzlarını onlarca yıl sürdürebileceklerdi. Lincoln mükemmel bir gerçekçiydi-eğer amacınız bir adaletsizliği sona erdirmekse, sonuç almayı hedeflemelisiniz ve bu da stratejik ve hatta aldatıcı olmayı gerektirir. Köleliği sona erdirmek için neredeyse her şeyi yapmaya hazırdı.

Bu amaç için en uygun politikacının kendisi olduğuna karar verdi. İlk adımı, 1860 kampanyasında ve başkanlığa seçildikten sonra kamuoyuna ılımlı bir cephe sunmak oldu. Asıl amacının Birliği korumak ve bir çevreleme politikası yoluyla köleliği aşamalı olarak ortadan kaldırmak olduğu izlenimini verdi. 1861'de savaş kaçınılmaz hale geldiğinde, Güney'e zekice bir tuzak kurmaya karar verdi ve Sumter Kalesi'ne saldırmaları için onları yemleyerek kendisini savaş ilan etmeye zorladı. Bu, Kuzey'in saldırganlığın kurbanı olduğu izlenimini yarattı. Tüm bu manevralar, Kuzey'deki desteğini nispeten bir arada tutmak için tasarlanmıştı; ona karşı çıkmak, Güney'i yenme ve Birliği koruma çabalarına karşı çıkmak anlamına geliyordu ve kölelik meselesi arka plana kayıyordu. Kendi tarafındaki bu birleşik cephe, düşmanın siyasi oyunlar oynamasını neredeyse imkansız hale getirdi.

Savaşın gidişatı Kuzey'in lehine döndükçe, gerçek hedeflerini ortaya koymak ve bu hedefler doğrultusunda hareket etmek için daha fazla hareket alanına sahip olduğunu bildiğinden, yavaş yavaş daha radikal pozisyonlara (Özgürlük Bildirgesi ve Gettysburg Konuşması'nda belirtilen) geçti. Kuzey'i savaşta zafere götürürken, kampanyasını sürdürmek için daha da fazla alana sahipti. Özetle, Lincoln köleliği yenmek için niyetlerini gizleyerek kamuoyunu manipüle etmeye ve siyasi manevralarında düpedüz hile yapmaya hazırdı. Bu onun için büyük bir korkusuzluk ve sabır gerektiriyordu, çünkü neredeyse herkes onun niyetini yanlış anlıyor ve onu bir fırsatçı olarak eleştiriyordu. (Bazıları hala eleştiriyor.)

Adil olmayan bir durumla karşılaştığınızda iki seçeneğiniz vardır. Bunun arkasındaki insanları yenme niyetinizi yüksek sesle ilan edebilir, bu süreçte kendinizi iyi ve asil gösterebilirsiniz. Ancak sonuçta bu, halkı kutuplaştırma eğilimindedir (davaya kazanılan her sempatizan için bir sert düşman yaratırsınız) ve niyetinizi açıkça ortaya koyar. Eğer düşman kurnazsa, bu onları yenmeyi neredeyse imkansız hale getirir. Ya da, eğer peşinde olduğunuz sonuçsa, bunun yerine tilkiyi oynamayı öğrenmeli ve

Ahlaki saflık. Duygusallaşmaya direnir ve halkın desteğini kazanmak için tasarlanmış stratejik manevralar yaparsınız. Duruma göre pozisyonunuzu değiştirir, düşmanı size sempati kazandıracak eylemler için yemlersiniz. Niyetinizi gizlersiniz. Bunu bir savaş gibi düşünün - gereksiz şiddet dışında, düşmanı yenmek için ne gerekiyorsa yapmaya çağrılıyorsunuz. Bir adaletsizliğin hüküm sürmesine izin verilirse kaybetmenin asaleti yoktur.

STATIK DURUMLAR

Herhangi bir girişimde, insanlar hızla uyulması gereken kurallar ve gelenekler oluştururlar. Bu genellikle bir miktar disiplin ve düzen aşılamak için gereklidir. Ancak çoğu zaman bu kurallar ve gelenekler keyfidir - geçmişte başarılı olmuş ancak günümüzle pek ilgisi olmayan bir şeye dayanırlar. Bunlar genellikle gücü elinde bulunduranların hakimiyetlerini sürdürmek ve grubu bir arada tutmak için kullandıkları araçlardır. Bu durum yeterince uzun sürerse, boğucu hale gelirler ve işleri yapmak için yeni yolları dışarıda bırakırlar. Böyle bir durumda yapılması gereken, bu ölü geleneklerin tamamen yok edilmesi ve yeni bir şey için alan yaratılmasıdır. Başka bir deyişle, olabildiğince kötü, tam bir aslan olmalısınız.

Charlie Parker, Thelonious Monk ve Dizzy Gillespie gibi birçok önemli siyahi caz müzisyeni, 1940'ların başında katılaşan müzikal geleneklere bu şekilde karşılık verdi. Caz, daha özgür olduğu ilk günlerinden itibaren beyaz sanatçılar ve dinleyiciler tarafından benimsenmeye başlamıştı. Popüler hale gelen sound -big band, swing- daha kontrollü ve düzenliydi. Bu işte para kazanmak için kurallara göre oynamak ve bu popüler türleri icra etmek zorundaydınız. Ancak kurallara uyan siyah müzisyenler bile beyaz meslektaşlarından çok daha az ücret alıyordu. Bu baskıcı durumu aşmanın tek yolu, onu tamamen yeni bir sesle, bu durumda daha sonra bebop olarak bilinen bir şeyle yok etmekti.

Bu yeni tür, mevcut tüm geleneklere aykırıydı. Müzik vahşi ve doğaçlamaydı. Popülerleştikçe, bu müzisyenlere kendi şartlarına göre icra edebilecekleri bir alan ve kariyerleri üzerinde bir miktar kontrol sağladı. Artık durağan durum kırılmış ve alan 1950'lerin ve 60'ların büyük caz yeniliklerine açık hale gelmişti.

Genel olarak, diğer insanların koyduğu kurallara daha az saygılı olmalısınız. Bu kurallar zamana ya da sizin mizacınıza uymak zorunda değildir. Ve yeni bir düzen başlatan kişi olarak sahip olunacak büyük bir güç vardır.

Bazen hayatta kendinizi ne yaparsanız yapın düzelmeyecek olumsuz bir durumun içinde bulursunuz. Kendinizi mantıksız insanlar için çalışırken bulabilirsiniz. Onların eylemleri, güçlerini dayatmak ve sizi perişan etmekten başka bir amaca hizmet etmiyor gibi görünür. Yaptığınız her şey yanlıştır. Ya da sürekli olarak bir kişiyi kurtarmak zorunda kaldığınız bir ilişki olabilir. Bu genellikle kendilerini ilgi ve yardıma muhtaç zayıf kurbanlar olarak sunan tipleri içerir. Etraflarında çok fazla drama yaratırlar. Ne yaparsanız yapın, kurtarılma ihtiyacı sürekli tekrarlanır.

Bu dinamiği, sorunu bir şekilde çözmek için duyduğunuz duygusal ihtiyaç ile herhangi bir makul cevap bulma konusundaki hayal kırıklığınızdan anlayabilirsiniz. Gerçekte tek geçerli çözüm ilişkiyi sonlandırmaktır - tartışmak yok, pazarlık yok, uzlaşmak yok. İşi bırakırsınız (her zaman başkaları da vardır); size eziyet eden kişiyi mümkün olduğunca kesin bir şekilde terk edersiniz. Herhangi bir suçluluk hissetme eğilimine karşı direnin. Mümkün olduğunca mesafe yaratmalısınız ki bu duyguları size aşılayamasınlar. Hayatınıza devam edebilmeniz için sizin için ölü hale gelmelidirler.

Perspektifin Tersine Çevrilmesi

Çatışmalı anlarla ilgili sorun ve genellikle bunlardan kaçınmaya çalışmamızın nedeni, pek çok hoş olmayan duyguyu harekete geçirmeleridir. Birisi bizi incitmeye veya zarar vermeye çalıştığı için kendimizi kişisel olarak mağdur hissederiz. Bu da kendimizi merak etmemize ve güvensiz hissetmemize neden olur. Bunu bir şekilde hak etmiş miydik? Bu tatsız anlardan birkaçını yaşarsak, giderek daha ürkek hale geliriz. Ancak bu aslında bir algı sorunudur. Kendi iç kargaşamızda karşımızdakilerin olumsuz niyetlerini abartma eğilimindeyizdir. Genel olarak çatışmaları çok fazla kişiselleştiririz. İnsanların çocukluklarından itibaren taşıdıkları sorunları ve travmaları vardır. Çoğu zaman bize zarar verecek ya da bizi engelleyecek bir şey yaptıklarında, bu aslında kişisel olarak bize yönelik değildir. Geçmişten gelen bitmemiş bir iş ya da derin güvensizliklerden kaynaklanır. Yolları yanlış bir anda kesişir.

Tersine bir bakış açısı geliştirmeniz çok önemlidir: hayat doğal olarak çatışan çıkarlar içerir; insanların kendi sorunları, kendi gündemleri vardır ve bunlar sizinkilerle çatışır. Bunu kişisel olarak algılamak ya da insanların niyetleriyle ilgilenmek yerine, basitçe aşağıdakiler için çalışmalısınız

Bu rekabetçi oyunda, bu kanlı arenada kendinizi koruyun ve ilerleyin. Dikkatinizi onların manevralarına ve onları nasıl saptıracağınıza odaklayın. Geleneksel olarak ahlaki olmayan bir şeye başvurmak zorunda kaldığınızda, bu sadece oyunda uyguladığınız başka bir manevradır - suçluluk hissedecek bir şey değildir. İnsan doğasını ve insanların saldırganlığa başvuracağı fikrini kabul edersiniz. Bu sakin, tarafsız bakış açısı, saldırganlıklarını köreltmek için mükemmel stratejiyi tasarlamayı çok daha kolay hale getirecektir. Duygularınız bu savaşlardan zarar görmediği için, onlara alışacak ve hatta onlarla iyi bir şekilde savaşmaktan biraz zevk alacaksınız.

RINGDE RAKIPLERIMIZ TIRNAKLARIYLA BIZI OYABILIR VEYA KAFALARIYLA BIZE VURABILIR VE BIR ÇÜRÜK BIRAKABILIR, ANCAK BUNUN IÇIN ONLARI KINAMAYIZ VEYA ONLARA KIZMAYIZ VEYA O ANDAN ITIBAREN ONLARI ŞIDDET YANLISI TIPLER OLARAK GÖRMEYIZ. SADECE ONLARA GÖZ KULAK OLURUZ... NEFRET YA DA ŞÜPHEYLE DEĞIL. SADECE DOSTÇA BIR MESAFE BIRAKIYORUZ. BUNU DIĞER ALANLARDA DA YAPMALIYIZ. TARTIŞMA PARTNERLERIMIZIN YAPTIKLARINI MAZUR GÖRMELI VE ŞÜPHE YA DA NEFRET DUYMADAN MESAFEMIZI KORUMALIYIZ.

-Marcus Aurelius

BÖLÜM 6

Önden Liderlik-Otorite

HERHANGİ BİR GRUPTA, EN TEPEDEKİ KİŞİ BİLİNÇLİ YA DA BİLİNÇSİZ OLARAK TONU BELİRLER. EĞER LİDERLER KORKUYORSA, RİSK ALMAKTAN ÇEKİNİYORSA YA DA EGOLARI VE İTİBARLARI İÇİN AŞIRI ENDİŞE DUYUYORSA, BU DURUM HER ZAMAN TÜM GRUBA YANSIR VE ETKİLİ EYLEMİ İMKANSIZ HALE GETİRİR. ŞİKAYET ETMEK VE İNSANLARI DAHA ÇOK ÇALIŞMALARI İÇİN YILDIRMAK TERS ETKİ YAPAR. TAM TERSİ BİR TARZ BENİMSEMELİSİNİZ: BİRLİKLERİNİZE UYGUN RUHU SÖZLERLE DEĞİL EYLEMLERİNİZLE AŞILAYIN. SIZI HERKESTEN DAHA ÇOK ÇALIŞIRKEN, KENDINIZI EN YÜKSEK STANDARTLARDA TUTARKEN, GÜVENLE RISK ALIRKEN VE ZOR KARARLAR VERIRKEN GÖRÜRLER. BU ILHAM VERIR VE GRUBU BIRBIRINE BAĞLAR. BU DEMOKRATIK ZAMANLARDA, NE VAAZ EDIYORSANIZ ONU UYGULAMALISINIZ.

Hustler King

HİÇ KİMSE BİR ORDUYA ARKADAN DÜZGÜN BİR ŞEKİLDE KOMUTA EDEMEZ. ÖNDE OLMALIDIR... ORDUNUN BAŞINDA. ORADA GÖRÜLMELI VE ZIHNININ VE KIŞISEL ENERJISININ ETKISI ONUNLA BIRLIKTE BULUNAN HER SUBAY VE ASKER TARAFINDAN HISSEDILMELIDIR....

-General William T. Sherman

1991 baharında genç Curtis Jackson mahallenin en becerikli dolandırıcılarından biri olduğunu kanıtlamıştı. Sürekli müşterilerinin sayısı o kadar artmıştı ki, taleplerini karşılamak için kendi ekibini işe almak zorunda kalmıştı. Ama bildiği gibi, mahallede iyi olan hiçbir şey uzun sürmezdi. Curtis tam da işini büyütme planları yaparken, Wayne adında yaşlı bir dolandırıcı ona tehditkâr hareketler yapmaya başladı. Wayne kısa süre önce hapisten sokaklara dönmüştü; olabildiğince hızlı bir şekilde çok para kazanmaya ve ardından yerel uyuşturucu ticaretine hâkim olmaya kararlıydı. Görünüşe göre Curtis onun başlıca rakibiydi. Genç üçkâğıtçının gözünü korkutmaya çalışmış, onu işlerini azaltması ya da bedel ödemesi konusunda uyarmıştı. Curtis onu görmezden geldi. Sonra Wayne çıtayı yükseltmeye karar verdi: Curtis'i öldürteceği haberini sokaklara yaydı.

Curtis bunun daha önce de olduğunu görmüştü ve bundan sonra ne olacağını biliyordu. Wayne bu işi asla kendisi yapmayacaktı, hapse geri dönme riskini göze alamazdı. Bunun yerine, genç bir çocuğun Curtis'i öldürme arzusunu duyacağına ve sokakta biraz itibar kazanmaya hevesli olarak kirli işi kendi üzerine alacağına güveniyordu. Wayne'in niyetini öğrendikten birkaç gün sonra Curtis, Nitty adında genç bir çocuğun sokaklarda onu takip ettiğini fark etti. Suikastı planlayanın Nitty olduğundan ve bunun yakında gerçekleşeceğinden emindi.

Bu, mahalledeki dolandırıcılığın iç karartıcı dinamiğiydi: Bir dolandırıcı ne kadar başarılı olursa, yanlış türden ilgiyi o kadar çok çekerdi. Biraz korku ve dehşet yaratmadığı sürece rakipleri üzerine gelmeye devam eder, elindekini almaya çalışır ve sokaklardaki konumunu sürekli tehdit ederdi. Bu gerçekleşmeye başladığında, bir zamanlar başarılı olan satıcı kendini şiddet, misilleme ve hapishanede zaman geçirme döngüsünün içine çekilmiş bulurdu.

Ancak, bir şekilde bu dinamiğin üzerine çıkmayı başarmış birkaç dolandırıcı vardı. Mahallede krallar gibiydiler; sadece isimlerini duymak ya da onları sokakta görmek bile korku ve hayranlık karışımı bir tepki uyandırırdı. Onları diğerlerinin üzerine çıkaran şey, geçmişte yaptıkları, korkusuz ve zeki olduklarını gösteren bir dizi eylemdi. Manevraları tahmin edilemez ve bu yüzden daha da korkutucu olurdu. Eğer insanlar onlara meydan okumayı düşünürlerse, bu tiplerin başka durumlarda neler yaptıklarını hemen hatırlar ve geri çekilirlerdi. Tüm bunlar onlara bir güç ve gizem havası verirdi.

Her tarafta meydan okuyanlar yerine, onları istedikleri kadar takip etmeye hazır müritleri olacaktı. Eğer Curtis kendini kral gibi görüyorsa, şimdi bunu başkalarına olabildiğince çarpıcı bir şekilde göstermenin zamanı gelmişti.

Ölüm yüzüne bakarken, duygularını kontrol etmeye çalıştı ve Wayne'in ortaya attığı ikilem hakkında uzun uzun düşündü. Önce Wayne'i öldürmek için peşinden gelirse, Wayne hazır olacak ve Curtis'i nefsi müdafaa için öldürmek için mükemmel bir bahanesi olacaktı. Bunun yerine Nitty'nin peşine düşüp onu öldürürse, polis Curtis'i yakalayacak ve uzun süre hapiste kalacaktı, bu da Wayne için aynı derecede şanslı bir sonuç olacaktı.

Hiçbir şey yapmazsa Nitty onun işini bitirecekti. Ancak Wayne'in stratejisinin ölümcül bir kusuru vardı - işi kendi elleriyle yapmaktan korkuyordu. Kendisi kral değildi, sadece sertmiş gibi davranan korkak bir dolandırıcıydı. Curtis beklenmedik bir açıdan onun peşine düşecek ve her şeyi tersine çevirecekti.

Daha fazla vakit kaybetmeden, ekibinden Tony adında birinden o öğleden sonra kendisine eşlik etmesini istedi. Birlikte Nitty'yi sokakta şaşırttılar ve Tony onu tutarken Curtis bir jiletle çocuğun yüzünü kesti. Onu çığlık çığlığa hastaneye gönderecek ve bir süre güzel bir yara izi bırakacak kadar derinden yaptı. Birkaç saat sonra, Tony ile birlikte Wayne'in boş arabasını bulup havaya uçurdular; bu, ya onun içeride olmasını umdukları ya da dışarı çıkıp kendilerine açık alanda saldırması için onunla alay ettikleri anlamına gelen belirsiz bir mesajdı.

Ertesi gün, domino taşları tam da Curtis'in düşündüğü gibi düştü. Nitty, Wayne'i aradı, ikisinin birlikte

Sonra da Curtis'ten intikam almak için birlikte gittiler - ne de olsa Wayne de saldırıya uğramıştı. Ancak Wayne yine de çocuğun bunu tek başına yapmasında ısrar etti. Nitty artık oyunun farkındaydı; o sadece kirli işleri yapacak bir kurbandı ve Wayne de kendini gösterdiği kadar sert biri değildi.

Nitty artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ama Curtis'le tek başına mücadele etmekten de çok korkuyordu. Yara iziyle yaşayabileceğine karar verdi. Wayne şimdi hassas bir durumdaydı. Eğer bu işi başka birinin yapmasını isterse, kendi başına yapamayacak kadar korkmuş bir adam gibi görünmeye başlayacaktı. Her şeyin unutulup gitmesine izin vermek daha iyiydi.

İlerleyen günlerde, mahalle olan bitenin hikâyesiyle çalkalandı. Genç Curtis yaşlı rakibini alt etmiş ve zekâsıyla alt etmişti. İkincisinin aksine, şiddeti kendisi uygulamaktan korkmamıştı. Yaptığı şey cesur ve dramatikti; birdenbire ortaya çıkmıştı. İnsanlar Nitty'yi sokaklarda yüzündeki uzun yara iziyle her gördüklerinde bu olayı hatırlıyorlardı. Rakipleri artık onun statüsüne meydan okumadan önce iki kez düşünmek zorundaydı - sert ve kurnaz olduğunu göstermişti. Ve ekibindekiler onun soğukkanlılığından ve durumu nasıl tersine çevirdiğinden çok etkilendiler. Artık onu farklı, bu ormanda kalıcı olabilecek ve takip edilmeye değer biri olarak görüyorlardı.

Curtis bunu başka benzer eylemlerle takip etti ve yavaş yavaş kendini diğer dolandırıcıların üzerine çıkardı. Artık onu örnek alan ve kısa süre sonra müziğe geçişinde ona yardımcı olacak sadık bir mürit grubunun çekirdeğini oluşturacak daha genç olanlar vardı.

İlk albümünün başarısından sonra Curtis (şimdi 50 Cent olarak biliniyor) bir iş imparatorluğu kurma hayalini gerçekleştirmeye başladı. Ancak ilerleyen aylar ve yıllarda bu hayalini gerçekleştirirken bir şeylerin yanlış gittiğini hissetmeye başladı. Şu anki konumu ve şöhretiyle, kendisi için çalışanların sadece onun yolundan gideceğine ve istediğini yapacağına inanmak doğal olurdu. Ancak tüm hayatı bunun tam tersi bir ders olmuştu - insanlar sürekli olarak sizden bir şeyler alıyor, gücünüzden şüphe ediyor ve size meydan okuyorlardı.

Bu ortamda, yöneticileri ve müdürleri onun parasını ya da hayatını almaya çalışmıyordu, ama daha ziyade gücünü kemirdiklerini, imajını yumuşatmaya ve onu daha kurumsal ve öngörülebilir hale getirmeye çalıştıklarını hissediyordu. Bunun devam etmesine izin verirse, onu farklı kılan tek özelliğini, risk alma ve beklenmeyeni yapma eğilimini kaybedecekti. Güvenli bir yatırım haline gelebilirdi ama artık bir lider ve yaratıcı bir güç olamazdı. Bu dünyada rahatlayamazsınız.

ve adınıza, geçmiş başarılarınıza, unvanınıza güvenmek zorunda değilsiniz. Farklılığınızı kabul ettirmek ve insanları sizi takip etmeye zorlamak için mücadele etmelisiniz.

Tüm bu düşünceler 2007 yazında onun için acı verici bir şekilde netleşti. Üçüncü albümü *Curtis,* o yılın Eylül ayında piyasaya çıkacaktı ve herkes uyuyor gibiydi. Plak şirketi Interscope, albüm kendi kendini satacakmış gibi davranıyordu. Yönetim ekibi çok uysal, pasif ve kurumsal olduğunu düşündüğü bir pazarlama kampanyası hazırlamıştı. Çok fazla şeyi kontrol etmeye çalışıyorlardı. Sonra bir Ağustos öğleden sonrası, G-Unit Records'tan (Fifty'nin Interscope bünyesindeki kendi plak şirketi) bir çalışan ona yaklaşan albümden bir videonun bir şekilde internete sızdığını söyledi. Eğer yayılırsa, o ay için planlanan şarkıların dikkatlice düzenlenmiş sunumunu bozacaktı. Bunu ilk duyan Fifty oldu ve bundan sonra ne yapacağını düşündükten sonra, nihayet dinamiği sarsmanın, öngörülemeyeni yapmanın ve üçkağıtçı kral rolünü oynamanın zamanının geldiğine karar verdi.

G-Unit'teki radyo ve internet ekibini ofisine çağırdı. Videonun viral yayılımını kontrol altına almak için çalışmak yerine - böyle bir soruna olağan bir yanıt ve yönetimin savunacağı şey - gizlice diğer sitelere sızdırmalarını ve orman yangını gibi yayılmasına izin vermelerini emretti.

Bu hamlenin üzerine, gazetecilere kamu tüketimi için anlatmak üzere aşağıdaki hikayeyi yarattılar: Fifty sızıntıyı duyduğunda, çılgınca bir öfkeye kapıldı. Telefonunu öyle bir güçle pencereye fırlattı ki kırıldı. Plazma [illegible]uvardan söktü ve parçalara ayırdı. Öfkeyle binayı terk etti ve bağırdığını duydukları son şey, her şeyi kapatıp tatile çıkacağı oldu. O akşam, Fifty'nin emriyle binanın bakım görevlisine hasarın fotoğraflarını çektirdiler (hepsi bu amaç için sahte) ve sonra fotoğrafları internete "sızdırdılar". Tüm bunları bir sır olarak saklayacaklardı - yönetim bile bu dramın tamamen uydurma olduğunu bilmeyecekti.

İlerleyen günlerde Fifty bu hikayenin her yere yayılmasını memnuniyetle izledi. Interscope uykusundan uyandı. Yönetime, artık komutanın kendisinde olduğu mesajı verildi; tehdit ettiği gibi daha fazla tanıtım yapmayı reddederse, tüm kampanyaları sona erecekti. Burada onun liderliğini takip etmeleri ve tanıtımın tonunu onun belirlemesine izin vermeleri gerekiyordu, bu da daha agresif ve akıcı bir şey anlamına geliyordu. Fifty'nin yöneticileri ve çalışanları arasında, sözde neler olduğu haberi hızla yayıldı; ne yapacağı kestirilemeyen ve şiddet yanlısı olarak ün salmıştı. Artık onu ofislerinde gördüklerinde içlerini bir korku kaplıyordu. Onun ne istediğine dikkat etmek, risk almaktan daha iyiydi.

öfkesine tanık oldu. Ve halk için bu tam da haydut rapçiden bekledikleri türden bir hikayeydi. Bu onların dikkatini çekti. Onun kontrolden çıkmış maskaralıklarına gülebiliyorlar, son gülen kişinin dramayı yöneten Fifty olduğunu fark etmiyorlardı.

Korkusuz Yaklaşım

İŞ HAYATINDA ZİRVEYE ULAŞTIĞIMDA, YENİ POZİSYONUMA UYUM SAĞLADIM - ÖNCEKİNDEN DAHA CESUR VE ÇILGIN OLDUM. VE BENI YAVAŞLATMAYA ÇALIŞAN INSANLARI DAHA DA AZ DINLEDIM.

-50 Cent

Tarih boyunca şu örüntüye tanıklık ettik: Bazı insanlar sahip oldukları özel bir beceri ya da yetenek nedeniyle kalabalığın arasından sıyrılırlar. Belki de siyaset oyununda ustadırlar, uygun müttefikleri nasıl etkileyeceklerini ve kazanacaklarını bilirler. Ya da belki kendi alanlarında üstün teknik bilgiye sahiptirler. Ya da belki de başarıya ulaşan cesur bir girişimi başlatan kişilerdir. Her halükarda, bu tipler kendilerini birdenbire liderlik pozisyonlarında bulurlar; geçmiş deneyimleri ve eğitimleri onları buna hazırlamamıştır.

Artık yalnız ve zirvededirler, her kararları ve eylemleri grup ve kamuoyu tarafından incelenir. Baskılar yoğun olabilir. Ve kaçınılmaz olarak birçoğu bilinçsizce her türlü korkuya yenik düşer. Daha önce cesur ve yaratıcı olabilecekken, şimdi artan risklerin farkında olarak temkinli ve muhafazakar olurlar. Grubun başarısından sorumlu tutulmaktan gizliden gizliye korktukları için aşırı yetki verir, herkesin fikrini sorar ya da zor kararları almaktan kaçınırlar. Ya da her şeyi kontrol etmeye çalışarak aşırı diktatörleşirler - bir başka zayıflık ve güvensizlik belirtisi. Bu, berbat başkanlar olan büyük senatörlerin, vasat generallere dönüşen cesur teğmenlerin ya da beceriksiz yöneticilere dönüşen üst düzey yöneticilerin hikayesidir.

Yine de grubun içinde kaçınılmaz olarak bunun tam tersini gösteren birkaç kişi vardır; bu kişiler kimsenin kendilerinde olduğundan şüphelenmediği olağanüstü liderlik becerileri sergileyerek pozisyona yükselirler. Bu grupta Napoleon Bonaparte, Mahatma Gandhi ve Winston Churchill gibi insanları buluruz. Bu insanları birbirine bağlayan şey gizemli bir beceri ya da bilgi değil, sanatın özünü ortaya koyan bir karakter niteliği, bir mizaçtır. Onlar korkusuzdur. Çekinmezler

Zor kararları kendi başlarına almak yerine, bu sorumluluktan zevk alıyor gibi görünüyorlar. Birdenbire daha muhafazakar hale gelmezler, aksine cesur eylemler için bir eğilim gösterirler. Ateş altında muazzam bir zarafet sergilerler.

Bu tipler, bir liderin genellikle kullanılmayan benzersiz bir güce sahip olduğunu çeşitli şekillerde anlarlar. Herhangi bir grup, tepedeki kişinin ruhunu ve enerjisini üstlenme eğilimindedir. Eğer bu kişi zayıf ve pasifse, o zaman grup hiziplere ayrılma eğilimindedir. Bu tür liderler özgüvenden yoksunsa, güvensizlikleri aşağıya doğru süzülme eğilimindedir. Gergin ve endişeli ruh halleri herkesi tedirgin eder. Ancak her zaman tersi bir olasılık da vardır. Cüretkar, ön planda olan ve grubun tonunu ve gündemini belirleyen bir lider, daha yüksek bir enerji seviyesi ve güven uyandırır. Böyle bir liderin bağırmasına ya da insanları itip kakmasına gerek yoktur; alttakiler onun liderliğini takip etmek ister çünkü liderlik güçlü ve ilham vericidir.

Hayatlar söz konusu olduğu için liderlik becerilerinin daha belirgin ve gerekli olduğu savaşta, iki liderlik tarzını ayırt edebiliriz - geriden veya cepheden. Birinci tip general çadırında ya da karargâhında kalıp emir yağdırmayı sever ve böyle bir mesafenin komuta etmeyi kolaylaştırdığını düşünür. Bu tarz aynı zamanda teğmenleri ve diğer generalleri önemli kararlara dahil etmek, komite tarafından yönetilmeyi seçmek anlamına da gelebilir. Her iki durumda da komutan kendisini denetimden, hesap verebilirlikten ve tehlikeden saklamaya çalışmaktadır. Ancak tarihteki en büyük generaller her zaman cepheden ve kendi başlarına liderlik edenlerdir. Ordunun başındaki birlikler tarafından görülebilirler ve kendilerini herhangi bir piyade askeriyle aynı kadere maruz bırakırlar. Wellington Dükü, Napolyon Bonapart'ın ordusunun başında görünmesinin bile kırk bin kişilik bir ek güce eşdeğer olduğunu söylemiştir. Birliklerin içinden bir tür elektrik yükü geçer - onların fedakarlıklarını paylaşır, örnek olarak liderlik eder. Neredeyse dini çağrışımları var.

Aynı iki tarzı iş dünyasında ve siyasette de görüyoruz. Arkadan liderlik eden yöneticiler bunu her zaman bir erdem gibi göstermeye çalışırlar: gizlilik ihtiyacı ya da daha adil ve demokratik olma arzuları gibi. Ancak bu aslında korkudan kaynaklanır ve her zaman alttakilerin saygı duymamasına yol açar. Bunun tam tersi olan önden ve örnek olarak liderlik etme tarzı, savaş alanında olduğu gibi ofislerde de aynı güce sahiptir. Herkesten daha çok çalışan, vaaz ettiklerini uygulayan, zor kararlar için hesap vermekten veya risk almaktan korkmayan liderler, bir saygı kuyusu yarattıklarını göreceklerdir

Bu da ileride büyük faydalar sağlayacaktır. Fedakarlık isteyebilir, sorun çıkaranları cezalandırabilir ve olağan homurdanma ve şüphelerle karşılaşmadan ara sıra hata yapabilirler. Bağırmaları, şikayet etmeleri ve adamlarını ve kadınlarını takip etmeye zorlamaları gerekmez. İnsanlar bunu isteyerek yapar.

Southside Queens gibi kentsel ortamlarda saygı son derece önemli bir konudur. Başka yerlerde, geçmişiniz, eğitiminiz veya özgeçmişiniz size biraz otorite ve güvenilirlik sağlayabilir, ancak mahallede değil. Orada herkes sıfırdan başlar. Akranlarınızın saygısını kazanmak için kendinizi tekrar tekrar kanıtlamanız gerekir. İnsanlar sürekli olarak yeteneklerinizden ve gücünüzden şüphe duymaya eğilimlidir. Başarılı olmak ve kalıcı olmak için gerekenlere sahip olduğunuzu tekrar tekrar göstermelisiniz. Büyük sözler ve vaatler hiçbir şey ifade etmez; sadece eylemler ağırlık taşır. Göründüğünüz kadar sert ve gerçekçi olursanız, insanların geri adım atmasını sağlayacak saygıyı kazanacak ve hayatınızı çok daha kolay hale getireceksiniz.

Bu sizin de bakış açınız olmalıdır. Bu dünyada hiçbir şeyiniz olmadan başlarsınız. Size miras kalan unvanlar, para ya da ayrıcalıklar aslında birer engeldir. Size saygı gösterilmesi gerektiğine inanmanız için sizi kandırırlar. Bu tür ayrıcalıklar nedeniyle kendi iradenizi dayatmaya devam ederseniz, insanlar sizi küçümsemeye ve hor görmeye başlayacaktır. Bunun yerine sadece eylemleriniz sizin değerinizi kanıtlayabilir. İnsanlara kim olduğunuzu onlar söyler. Bulunduğunuz konumu hak ettiğinizi göstermeniz için size sürekli meydan okunduğunu hayal etmelisiniz. Sahtekarlık ve aldatmacalarla dolu bir kültürde, gerçek ve saygıya değer biri olarak öne çıkacaksınız.

Tarihteki en büyük liderler kaçınılmaz olarak şu dersi yaşayarak öğrenmişlerdir: Korkulmak ve saygı duyulmak sevilmekten çok daha iyidir. En iyi örnek olarak, Hollywood tarihinin en büyük filmlerinden bazılarının arkasındaki isim olan film yönetmeni John Ford'a bakın. Film yönetmenlerinin görevi özellikle zor olabilir. Büyük ekiplerle, hassas egoları olan oyuncularla ve her adımlarına karışmak isteyen diktatör yapımcılarla uğraşmak zorundadırlar; üstelik tüm bunlar aşırı zaman kısıtlamaları altında ve büyük miktarda para söz konusuyken gerçekleşir. Yönetmenlerin eğilimi bu çeşitli savaş alanlarında geri adım atmaktır - oyuncuları yatıştırmak ve kandırmak, yapımcıların orada burada istediklerini yapmalarına izin vermek, hoş ve sevimli davranarak biraz işbirliği kazanmak.

Ford doğası gereği hassas ve empatik bir adamdı ama kişiliğinin bu yönünü ortaya çıkardığında nihai ürün üzerindeki kontrolünü hızla kaybettiğini öğrendi. Oyuncular ve yapımcılar kendilerini göstermeye

başlıyor ve film her türlü bütünlük duygusunu kaybediyordu. Adı çıkmış iyi yönetmenlerin hiçbir zaman çok uzun ömürlü olamadıklarını fark etti; itilip kakılıyorlardı ve filmleri berbat oluyordu. Kariyerinin başlarında

Kendisi için bir tür maske oluşturması gerektiğine karar verdi - acımasız ve hatta biraz korkutucu bir adam maskesi.

Sette, her zamanki prima donna yönetmen olmadığını açıkça ortaya koydu. Herkesten daha uzun saatler çalışırdı. Zor koşullara sahip bir yerde çekim yapıyorlarsa, o da herkes gibi çadırda uyur ve onların kötü yemeklerini paylaşırdı. Zaman zaman sette, çoğunlukla John Wayne gibi başrol oyuncularıyla şiddetli yumruklaşmalara girerdi. Bu kavgalar göstermelik değildi; yaralayıcıydı ve tüm gücüyle kavgaya karışır, oyuncuların da eşit güçle karşılık vermesini sağlardı. Bu bir ton belirlerdi - bir aktör her zamanki titiz davranışlarını ve ego nöbetlerini sergileyerek utanç duyma eğiliminde olurdu. Herkese aynı şekilde davranılırdı. Bir Hollywood aktörü olarak kariyer yapmaya çalışan Avusturya arşidükü bile Ford'un kendisi tarafından azarlandı ve bir hendeğe itildi.

Oyuncuları yönetmek için eşsiz bir yöntemi vardı. Onlardan ne istediği hakkında sadece birkaç, iyi seçilmiş kelime söylerdi. Sonra, sette yanlış bir şey yaparlarsa, onları herkesin önünde acımasızca küçük düşürürdü. Kısa sürede onun söylediği birkaç kelimeye ve setteki vücut diline dikkat etmeleri gerektiğini öğrendiler, ki bu genellikle daha fazlasını anlatırdı. Konsantrasyon seviyelerini yükseltmeleri ve rollerine daha da fazla kendilerini vermeleri gerekiyordu. Bir keresinde, ünlü yapımcı Samuel Goldwyn seti ziyaret ettiğinde, Ford'a sadece onu çalışırken izlemek istediğini söyledi (bir yapımcının casusluk yapma ve baskı uygulama yolu). Ford tek kelime etmedi. Ancak ertesi gün Goldwyn'i ofisinde ziyaret etti ve Goldwyn'in masasının yanındaki sandalyede sessizce oturup ona dik dik baktı. Bir süre sonra Goldwyn sinirlenerek ona ne yaptığını sordu. Ford, sadece Goldwyn'in çalışmasını izlemek istediğini söyledi. Goldwyn onu sette bir daha hiç ziyaret etmedi ve kısa sürede onu rahat bırakmayı öğrendi.

Tüm bunların oyuncular ve ekip üzerinde garip ve paradoksal bir etkisi oldu. John Ford için çalışmayı sevmeye başladılar ve onun seçkin geri dönüş ekibi arasında yer almak için can attılar. Standartları o kadar yüksekti ki, bu onları daha çok çalışmaya zorluyor, onları üstün oyuncular ve teknisyenler haline getiriyordu. Arada sırada yaptığı hoş bir jest ya da iltifat iki kat daha fazla ağırlık taşır ve ömür boyu hatırlanırdı. Sert ve affetmeyen tavrının sonucu olarak, nihai ürün üzerinde diğer yönetmenlerin çoğundan daha fazla kontrol sahibi olmayı başardı ve filmleri sürekli olarak en yüksek kalitede oldu.
Kimse onun otoritesine meydan okumaya cesaret edemedi ve Hollywood'da kırk yıldan uzun bir süre Western ve aksiyon filmlerinin kralı olarak kaldı - sektörde benzeri görülmemiş bir başarı.

Şunu anlayın: Lider olmak çoğu zaman zor seçimler yapmayı, insanlara kendi istekleri dışında bir şeyler yaptırmayı gerektirir. Eğer sevilmeme korkusuyla yumuşak, hoşnut edici, uyumlu liderlik tarzını seçtiyseniz, insanları daha çok çalışmaya ya da fedakarlık yapmaya zorlamak için kendinize giderek daha az alan bulursunuz. Birdenbire sert olmaya kalkarsanız, genellikle kendilerini yaralanmış ve kişisel olarak üzülmüş hissederler. Sevgiden nefrete geçebilirler. Tersi bir yaklaşım ise tam tersi sonuçlar doğurur. Sertlik ve sonuç alma konusunda bir itibar oluşturursanız, insanlar size kızabilir, ancak bir saygı temeli oluşturmuş olursunuz. Herkese hitap eden gerçek liderlik nitelikleri sergilemiş olursunuz. Zamanla ve sağlam temellere dayanan bir otoriteyle birlikte, geri adım atmak ve insanları ödüllendirmek, hatta iyi davranmak için bile yeriniz olacaktır. Bunu yaptığınızda, insanların sizi sevmesini sağlamaya yönelik bir girişim olarak değil, gerçek bir jest olarak görülecek ve etkisi iki katına çıkacaktır.

Korkusuzluğun Anahtarları

ÇÜNKÜ INSAN DOĞASININ GENEL BIR KURALIDIR; INSANLAR KENDILERINE IYI DAVRANANLARI KÜÇÜMSER, TAVIZ VERMEYENLERE ISE SAYGI DUYAR.

-Thurydides

Binlerce yıl önce, en ilkel atalarımız güç ve koruma için gruplar oluşturdular. Ancak bu gruplar büyüdükçe, insan doğasıyla ilgili bugüne kadar bizi rahatsız eden bir sorunla karşılaştılar. Bireyler farklı yetenek, hırs ve atılganlık düzeylerine sahiptir; çıkarları her noktada birleşmek zorunda değildir. Kabilenin kaderinin bağlı olduğu önemli kararlar söz konusu olduğunda, üyeler genellikle kendi dar gündemlerini düşüneceklerdir. Bir grup insan her zaman farklı çıkarlardan oluşan bir kaosa bölünmenin eşiğindedir.

Bu amaçla, zor kararları verecek ve tüm anlaşmazlıkları sona erdirecek liderler seçilmiştir. Ancak kabilenin üyeleri kaçınılmaz olarak liderlerine karşı kararsızlık hissederlerdi. Onlara duyulan ihtiyacı ve otoritelerine gösterilmesi gereken saygıyı görüyorlar, ancak reislerinin ve krallarının çok fazla güç toplayıp kendilerini ezmelerinden korkuyorlardı. Sık sık bu belirli kişi ya da ailenin neden bu kadar yüce bir konumu hak ettiğini merak ediyorlardı. Birçok eski kültürde kral, bir zalime dönüşmemesini sağlamak için birkaç yıl sonra ritüel olarak öldürülürdü. Daha gelişmiş eski uygarlıklarda, sürekli olarak

İktidardakilere karşı isyanlar - modern çağda bildiğimiz her şeyden çok daha yoğun ve çok sayıda.

Eski çağlarda bu tür zorluklarla başa çıkmak zorunda kalan tüm liderler arasında Musa kadar öne çıkan biri yoktur. İbranileri Mısır'daki kölelikten çıkarıp Vaat Edilmiş Topraklara götürmesi için Tanrı tarafından seçilmişti. İbraniler Mısır'da acı çekmelerine rağmen, göreceli bir güvenliğe sahiptiler. Musa onları bu öngörülebilir yaşamdan kopardı ve kırk yıl boyunca yiyecek, barınak ve temel konfor eksikliğiyle boğuştukları çölde dolaşmaya başladı. Musa'dan sürekli şüphe duydular ve hatta ondan nefret etmeye başladılar - bazıları onu kurban edilmesi gereken kral olarak öldürmeyi planlıyordu. Onu bir zalim ve deli olarak görüyorlardı. Davasına yardımcı olmak için Tanrı, Musa'nın seçilmiş ve kutsanmış olduğunu göstermek amacıyla düzenli olarak mucizeler gerçekleştiriyordu, ancak bu mucizeler çabucak unutuldu ve İbraniler bitmek bilmeyen şikâyetlerine ve inatlarına başvurmaya devam ettiler.

Yoluna çıkan imkansız gibi görünen engelleri aşmak için Musa benzersiz bir çözüme başvurdu: sürekli bölünmüş on iki kabileyi tek ve basit bir amaç etrafında birleştirdi - tapınılacak tek bir Tanrı ve Vaat Edilmiş Topraklara ulaşmak gibi ulaşılabilir bir hedef. Orada güç ya da şan için değil, sadece onları bu çok arzulanan hedefe ulaştırmak için bulunuyordu. Musa'nın bir ya da iki günlüğüne ortadan kaybolma ya da önderliğini gevşetme lüksü yoktu. Kavimler sürekli olarak ondan şüphe etmeye ve daha büyük resmi, çektikleri acıların nedenini unutmaya meyilliydiler. İbranice "önderlik etmek" sözcüğü önde olmak, sürmek anlamına gelir. Sürekli olarak en önde olmalı, onları Vaat Edilmiş Topraklar vizyonu etrafında birleştirmeliydi. Bu, içerideki muhaliflere karşı acımasız olmak, daha büyük davanın önünde duran tüm aileleri öldürmek anlamına geliyordu.

Özünde, Musa İbraniler için bir rol oynamayı öğrendi - Tanrı'dan gelen bir vizyona sahip, ruhu yılmaz ve daha büyük iyilik için hareket eden bir adam. Normal bir kabile üyesi, bu Vaat Edilmiş Topraklar'ın sadece Musa'nın zihninde var olan bir şey olup olmadığını kendisine sormak zorunda kalırdı. Ancak inancının gücü ve insanları Vaat Edilmiş Topraklara götürme kararlılığı ondan şüphe etmeyi zorlaştırıyordu. Onları, en üst konumunun meşru olduğuna ve Tanrı tarafından onaylandığına ikna etmek için bu rolü sonuna kadar oynaması gerekiyordu. Kırk yıl boyunca böylesine parçalanmış bir gruba liderlik etme becerisi, tarihteki en büyük liderlik şaheseri olarak kabul edilmelidir.

Biz modernler ilkel, kabile kökenlerimizin çok ötesine geçtiğimize inanıyoruz. Ne de olsa seküler ve rasyonel bir dünyada yaşıyoruz. Günümüzde bir liderin belirli teknik ve yönetsel becerilere sahip olması

gerekiyor. Ama üç

Binlerce yıllık uygarlık insan doğasını değiştirmedi ve aslında Musa gibi liderleri rahatsız eden sonsuz zorluklar daha da keskinleşti. Eskiden biz insanlar önce kabilemizi düşünürken, şimdi öncelikle kendimizi, kariyerlerimizi ve dar çıkarlarımızı düşünüyoruz. Ofis politikaları bu eğilimin en uç noktasıdır.

Artık dikkatimiz her zamankinden daha fazla dağılmış durumda ve gün içinde binlerce bilgi dikkatimizi çekmek için yarışıyor. Bu da bizi daha az sabırlı ve daha büyük resmi görebilecek kapasitede kılıyor. Eğer kölelikten çıkarılıyor olsaydık, Vaat Edilmiş Topraklar'a birkaç dakikadan fazla odaklanamazdık. Söz konusu otorite sahibi kişiler olduğunda çok daha şüpheciyiz. Yöneticilere karşı hala o eski kararsızlığı hissediyoruz; onları kurban etmek yerine basına besliyor ve çöküşlerine gizlice seviniyoruz. Artık bir lider olmak, insan doğasının bu yönlerinin üstesinden gelirken aynı zamanda adil ve dürüst görünmek anlamına geliyor ki bu neredeyse imkansız bir görev.

Ancak aynı zamanda insanlar bu bölünmüşlüğü ve bencilliği iç karartıcı bir olgu olarak hissediyor. Umutsuzca bir davaya inanmak, daha büyük bir iyilik için çalışmak, kendilerine bir amaç duygusu aşılayan bir lideri takip etmek istiyorlar. Musa'nın temsil ettiği türden bir yarı-dinsel liderliğe fazlasıyla açıktırlar. En tepedeki kişi olarak, kendinizi modern önyargılarınızdan, teknik araç fetişizminizden kurtarmalısınız. Lider olmak hala bir rol oynadığınız, önde olduğunuz, grubu korkusuzca ileriye götürdüğünüz anlamına gelir. Eğer grubu görkemli bir amaç, Vaat Edilmiş Topraklar'ın bir benzeri etrafında birleştirmeyi başaramazsanız, o zaman sürekli olarak hiziplere ayrılan takipçilerinizi itmek ve çekmek zorunda kalırsınız. Bunun yerine, sanki onları daha yüksek bir hedefe doğru yönlendirmek için seçilmişsiniz gibi bir peygamber havasına bürünmelisiniz. Onları kendi başlarına takip etmeye zorluyor, kişisel güç gösterisinden ziyade hepsini birleştiren davanın bir gösterisini yapıyorsunuz. Bu size liderlik etmek için uygun yetkiyi ve bir güç aurasını verecektir.

Liderlik sanatında ustalaşmak için kendinizi, öğrencilerinizi etkileyecek ve sizi gerekli şevkle takip etmelerini sağlayacak belirli rolleri oynuyor olarak görmelisiniz. Aşağıda, oynamayı öğrenmeniz gereken dört ana rol yer almaktadır.

VİZYONER

Yirminci yüzyılın başlarında Thomas Alva Edison Amerika'nın önde gelen mucidi ve bilim adamı olarak görülüyordu. Araştırma laboratuarları, zamanın en önemli teknolojik atılımlarından bazılarının kaynağıydı. Ancak gerçek şu ki, Edison'un kendisi sadece birkaç aylık resmi bir eğitime sahipti ve aslında bir bilim insanı değildi. Bunun yerine vizyoner, stratejist ve kurnaz bir iş adamının karışımıydı.

Yöntemi basitti: Bilim ve teknolojideki en son gelişmeleri inceleyerek dünyayı taradı. İş dünyasından ve en son sosyal trendlerden anladığı kadarıyla, bu ilerlemelerden bazılarının nasıl ticari cazibesi olan ve insanların yaşam biçimini değiştirebilecek ürünlere dönüştürülebileceği üzerine uzun uzun düşündü - şehirleri aydınlatan elektrik, ticaretin seyrini değiştiren gelişmiş telefonlar, kitleleri eğlendiren sinema filmleri. Daha sonra fikirlerini hayata geçirmeleri için bu alanlardaki en iyi beyinleri işe alırdı. Laboratuvarından çıkan her ürün kaçınılmaz olarak Edison'un özel vizyonu ve pazarlama anlayışıyla damgalanıyordu.

Şunu anlayın: Her büyüklükteki grubun düzgün işleyebilmesi için hedefleri ve uzun vadeli amaçları olmalıdır. Ancak insan doğası buna büyük bir engel teşkil eder. Doğal olarak anlık savaşlar ve sorunlar tarafından tüketiliriz; geleceğe herhangi bir derinlikle odaklanmayı doğal olmasa da çok zor buluruz. İleriyi düşünmek, pratikle gelen özel bir düşünce süreci gerektirir. Bu, birkaç yıl sonrası için pratik ve ulaşılabilir bir şey görmek ve bu hedefe nasıl ulaşılabileceğinin haritasını çıkarmak anlamına gelir. Dallar halinde düşünmek, koşullara bağlı olarak oraya ulaşmak için çeşitli yollar bulmak anlamına gelir. Bu fikre duygusal olarak bağlı olmak demektir, böylece binlerce dikkat dağıtıcı ve kesinti sizi yoldan çıkaracak gibi göründüğünde, buna devam edecek güce ve amaca sahip olursunuz.

Tepede bu büyük hedefe giden yolu çizen bir kişi olmazsa, grup bir oraya bir buraya savrulacak, hızlı para kazanma planlarına sarılacak ya da bir üyenin veya diğerinin dar siyasi arzuları tarafından hareket ettirilecektir. Asla büyük bir şey başaramayacaklardır. Lider olarak siz, bu sonu gelmez başıboşluğa karşı tek sipersiniz. Gruba kendi kişiliğiniz ve vizyonunuzla damga vuracak, ona bir öz ve kimlik kazandıracak güce sahip olmalısınız. Eğer büyük resmi gözden kaçırırsanız, o zaman sadece kötü şeyler ortaya çıkacaktır.

Bu vizyoner rolü, mükemmel bir sanatçı ve tanıtımcı olan Edison gibi dramatik bir yetenekle oynamalısınız. Fikirleriyle ilgili göz kamaştırıcı sunumlar yapar ve gazetelerin ön sayfalarında yer almak için etkinlikler düzenlerdi. Musa'nın Vaat Edilmiş Toprakları anlatması gibi, o da

icatlarının yaratılmasına yardımcı olacağı geleceğin çekici bir resmini çizdi. Bu, yatırımcılardan para çekti ve araştırmacılarına daha da sıkı çalışmaları için ilham verdi. Kendi heyecan düzeyiniz ve kendinize olan inancınız, insanları nereye gittiğinizi bildiğinize ve takip edilmeniz gerektiğine ikna edecektir.

BİRLEŞTİRİCİ

XLouis IV 1661'de Fransa'yı yönetmeye başladığında neredeyse imkansız bir durumu miras aldı. Fransa'nın feodal dükleri ve lordları çeşitli toprakları üzerinde sıkı bir kontrol sağlıyordu. Dük de Richelieu ve Kardinal Mazarin gibi yeni bakanlar, lordların kontrolü dışında kalan önemli kararların çoğunu almışlardı. Kral, Avrupa'daki gücü uzunca bir süredir düşüşte olan, derinden parçalanmış bir ülkeye başkanlık eden, çoğunlukla göstermelik bir liderdi.

Louis tüm bunları tersine çevirmeye kararlıydı ve yöntemi güçlü ve dramatikti. Önce niyetini kendine sakladı ve sonra aniden herkese ülkeyi yönetmesi için bir bakan atamayacağını, bundan böyle bu görevin kendisine ait olacağını duyurdu. Ardından, aristokrasiye yeni inşa ettirdiği Versailles sarayında ikamet etmelerini emretti. Sarayda ona ne kadar yakın yaşarlarsa, o kadar fazla nüfuza sahip olacaklardı; ona karşı komplo kurmak için dükalıklarında kalırlarsa, kendilerini onun yarattığı yeni güç merkezinden izole edilmiş bulacaklardı.

Ancak onun en parlak manevrası, hepsinden daha ince olanıydı. Fransız halkının inanması için bir neden yarattı; Fransa'nın büyüklüğü ve ihtişamı, medeniyetin ve inceliğin merkezi, tüm Avrupa için bir model olmayı kendine misyon edinmişti. Bu amaçla, Fransa'nın siyasi gücünü arttırmak için ülkeyi çeşitli savaşlara sürükledi.
Sanatın önde gelen hamisi oldu ve Fransa'yı Avrupa'nın kültürel gıpta ettiği bir ülke haline getirdi. Halkı memnun etmek ve güç hamlelerinden uzaklaştırmak için etkileyici gösteriler yarattı. Soylular Louis için değil, ulusun büyüklüğü için savaşıyordu. Bu şekilde, derin bir şekilde bölünmüş, neredeyse kaotik bir ülkeyi Avrupa'nın en büyük gücüne dönüştürdü.

Anlayın: her grubun doğal dinamiği hiziplere bölünmektir. İnsanlar kendi dar çıkarlarını korumak ve geliştirmek isterler, bu nedenle de kendi içlerinde siyasi ittifaklar kurarlar. Eğer onları sizin liderliğiniz altında birleşmeye zorlarsanız, hiziplerini ortadan kaldırırsanız, kontrolü ele geçirebilirsiniz ancak bu büyük bir kızgınlıkla birlikte gelecektir - doğal olarak sizden şüphelenecektir

onların pahasına gücünüzü arttırıyorsunuz. Hiçbir şey yapmazsanız, kendinizi işinizi imkânsız hale getirecek lordlar ve düklerle çevrili bulacaksınız.

Bir grubun birlik ve bütünlük sağlamak için merkezcil bir güce ihtiyacı vardır, ancak bunun siz ve kişiliğinizin gücü olması yeterli değildir.

Bunun yerine, korkusuzca benimsediğiniz bir amaç olmalıdır. Bu siyasi, etik veya ilerici bir amaç olabilir; örneğin, toplumunuzdaki insanların yaşamlarını iyileştirmek için çalışıyorsunuz. Bu amaç grubunuzu diğerlerinin üzerine çıkarır. Yarı-dinsel bir havası, bir tür kült hissi vardır. Şimdi, içinizden sizinle savaşmak ya da sizden şüphe etmek, bu amaca karşı durmak ve bencil görünmek demektir. Bu inanç sistemiyle aşılanmış grup kendi kendini denetleme ve sorun çıkaranların kökünü kazıma eğiliminde olacaktır. Bu rolü etkili bir şekilde oynayabilmek için, Louis'nin Fransa'nın uygarlaştırıcı gücünü kendi özenle hazırlanmış davranışlarıyla örneklemesi gibi, siz de bu davanın canlı bir örneği olmalısınız.

ROL MODEL

Büyük bir grubu tek başınıza kontrol edemezsiniz. Bir mikro yöneticiye ya da diktatöre dönüşürsünüz, kendinizi bitkin ve nefret edilen biri haline getirirsiniz. Sizin fikirlerinizle, ruhunuzla ve değerlerinizle aşılanmış bir teğmenler ekibi geliştirmeniz gerekir. Böyle bir ekibe sahip olduğunuzda, onlara kendi başlarına hareket etmeleri, kendileri için öğrenmeleri ve kendi yaratıcılıklarını davaya getirmeleri için serbestlik verebilirsiniz.

Bu, Napolyon Bonapart'ın başlattığı ve o zamandan beri modern çağın en büyük generalleri tarafından taklit edilen sistemdir. Mareşallerine belirli bir sefer ya da muharebenin hedefleri hakkında net bir fikir verirdi, bu da "görev tanımı" olarak bilinirdi. Daha sonra bu hedeflere kendi başlarına, kendi yöntemleriyle ulaşmaları için yetkilendirilirlerdi. Önemli olan tek şey sonuçlardı. Bunun arkasındaki fikir, sahada savaşanların genellikle burada ve şimdi ne yapılması gerektiğini daha iyi hissetmeleridir; parmaklarının ucunda liderden daha fazla bilgi vardır. Kararlarına bir dereceye kadar güvenerek, hızlı hareket edebilir ve savaşın yürütülmesine daha fazla katılabilirler. Bu devrimci sistem Napolyon'un ordusunun daha hızlı hareket etmesini ve son derece deneyimli ve parlak mareşallerden oluşan bir ekip kurmasını sağladı. Onlara güvenmek ve savaş alanında her şeyi kontrol etmeye çalışmamak büyük cesaret gerektiriyordu.

Bir misyon beyanı ile faaliyet göstermek, imajınızı yumuşatmanın ve

gücünüzün boyutunu gizlemenin etkili bir yoludur. Siz şu şekilde görülüyorsunuz

Bir liderden daha fazlasısınız; teğmenlerinize talimat veren, enerji veren ve ilham veren bir rol modelsiniz. Bu ekibi oluştururken, değerlerinizi paylaşan ve öğrenmeye açık kişileri arayın. Parıltılı bir özgeçmiş sizi baştan çıkarmasın. Onları yanınızda, ruhunuzu ve iş yapma yöntemlerinizi özümsemeleri için istiyorsunuz. Uygun eğitimi aldıklarını hissettiğinizde, dizginleri bırakmaktan ve onlara daha fazla bağımsızlık vermekten korkmamalısınız. Sonuçta bu size çok enerji kazandıracak ve daha büyük stratejik resme odaklanmaya devam etmenizi sağlayacaktır.

CESUR ŞÖVALYE

Her grubun bir tür kolektif enerjisi vardır ve bu enerji kendi başına atalet eğiliminde olacaktır. Bu, insanların işleri rahat, kolay ve tanıdık tutmaya yönelik güçlü arzularından kaynaklanır. Zamanla, herhangi bir grupta, gelenekler ve protokoller daha büyük önem kazanacak ve insanların davranışlarını yönetecektir. Grup ne kadar büyükse, o kadar muhafazakar olma eğiliminde olacak ve bu atalet gücü de o kadar artacaktır. Buradaki paradoks, bu savunmacı ve pasif duruşun moral bozucu bir etkiye sahip olmasıdır; tıpkı bir yerde çok uzun süre oturmanın moralinizi bozması gibi.

Büyük olasılıkla cesaretiniz ve ilerlemek için duyduğunuz umutsuz arzu sayesinde zirveye yükseldiniz. Tüm enerjiniz ve yaratıcılığınızla ortaya çıkmanızı sağlayan riskler aldınız ve bu korkusuz ruhunuz olumlu bir ilgi çekti. Grup ataleti doğal olarak tüm bunları bastırma ve gücünüzün kaynağını etkisiz hale getirme eğiliminde olacaktır.

Lider siz olduğunuz için, bunu değiştirebilecek ve daha canlı ve aktif bir tempo belirleyebilecek kişi sizsiniz. Cesur ve girişimci şövalye olmaya devam edersiniz. Kendinizi yeni projeler ve fethedilecek alanlar başlatmaya zorluyorsunuz; ufuktaki olası tehlikelere karşı proaktif önlemler alıyorsunuz; rakiplerinize karşı inisiyatifi ele geçiriyorsunuz. Grubunuzu yürüyüş halinde ve atakta tutarsınız. Bu onları heyecanlandıracak ve onlara hareket hissi verecektir. Gereksiz riskler almıyorsunuz, sadece normalde durgun olan grubunuza bir tutam saldırganlık katıyorsunuz. Sizi önde görmeye alışırlar ve her yeni seferde getirdiğiniz heyecana bağımlı hale gelirler.

Perspektifin Tersine Çevrilmesi

Her türlü otoriteye karşı büyük bir güvensizliğin hakim olduğu bir dönemde yaşıyoruz. Bunun bir kısmı güce sahip olan ve bir şeyler başarmış olanlara duyulan kıskançlıktan kaynaklanıyor. Bazıları ise, otoriteyi kötüye kullanan insanlarla yaşanan deneyimlerden

kaynaklanıyor.

kendi istediklerini elde etmek için güç pozisyonlarını kullanırlar. Her halükarda, bu tür bir güvensizlik güçlü ve etkili bir lider olmayı giderek zorlaştırır. Bu dengeleyici gücün etkisi altında, siz de daha az otoriter davranmaya, herkes gibi olmaya ya da kendinizi sevimli göstermeye çalışabilirsiniz. Bu sadece işinizi daha da zorlaştıracaktır. Bunun yerine, tüm otorite kavramını farklı bir ışık altında görmeniz daha iyidir.

"Otorite" kelimesi Latince *autore* kökünden gelir ve yazar -yeni bir şey yaratan kişi- anlamına gelir. Bu bir sanat eseri, dünyada faaliyet göstermenin yeni bir yolu ya da yeni değerler olabilir. Herhangi bir toplumun sağlığı, ona bu tür yenilikleri aşılayanlara bağlıdır. Bireylerin bu çalışmaları veya eylemleri onlara daha fazlasını yapmaları için güvenilirlik ve yetki verir. Büyük Romalı general Yaşlı Scipio Africanus, Hannibal'a karşı düzenlenen ve son derece başarılı olan seferde yepyeni bir savaş tarzı icat etmiştir. Bu ona sefere liderlik etme ve daha sonra siyasi bir kariyer başlatma yetkisi verdi. Romalılar için, konumunuz size belirli yetkiler veriyormuş gibi davranırsanız, otoritenizi kaybedersiniz. Artık bir yazar, bir katkıda bulunan değil, gücün pasif bir tüketicisiydiniz.

Bir lider olarak siz de kendinizi bu şekilde görmelisiniz. Siz yeni bir düzen yaratan, bir dramada yeni bir perde yazan bir yazarsınız. Asla şöhretinizle ya da geçmiş başarılarınızla yetinmezsiniz. Bunun yerine sürekli olarak grubu ileriye taşıyacak ve olumlu sonuçlar getirecek eylemlerde bulunuyorsunuz; bu sicil kendi adına konuşuyor. Zamanın ruhuna rağmen, insanların sağlam bir el tarafından, nereye gittiklerini bilen biri tarafından yönlendirilmeye duydukları gizli bir özlem vardır. Her zaman dikkati dağılmış ve başıboş hissetmek üzücüdür. Bir yazar ve yaratıcı olarak hak ettiğiniz takdirde, grubunuzun üyeleri size gereken saygı ve otoriteyi gösterecektir. Sonuçta, eğer insanlar sizin otoritenize güvenmez ve direnirlerse, bunun tek suçlusu siz olursunuz.

CESARETI OLMAYAN SEÇKIN BIR KOMUTAN DÜŞÜNÜLEMEZ. CESUR OLMAYAN HIÇ KIMSE BÖYLE BIR ROL OYNAYAMAZ VE BU NEDENLE BU NITELIĞI BÜYÜK BIR ASKERI LIDERIN ILK ÖN KOŞULU OLARAK GÖRÜYORUZ. ÜST RÜTBEYE ULAŞTIĞINDA, EĞITIM VE DENEYIM ONU ETKILEDIKTEN VE DEĞIŞTIRDIKTEN SONRA BU NITELIĞIN NE KADARININ KALDIĞI BAŞKA BIR SORUDUR. BU NITELIK NE KADAR BÜYÜK ÖLÇÜDE KORUNURSA, DEHASININ KAPSAMI DA O KADAR GENIŞLER.

-Carl bon Clausewitz

BÖLÜM 7

Çevrenizi İçten Dışa Tanıyın- Bağlantı

ÇOĞU İNSAN ÖNCE İFADE ETMEK VEYA YAPMAK İSTEDİKLERİNİ DÜŞÜNÜR, SONRA FİKİRLERİ İÇİN İZLEYİCİ BULUR. SİZ TAM TERSİ AÇIDAN ÇALIŞMALI, ÖNCE HALKI DÜŞÜNMELİSİNİZ. ONLARIN DEĞİŞEN İHTİYAÇLARINA, İÇİNDEN GEÇEN TRENDLERE ODAKLANMALISINIZ. ONLARIN TALEPLERİNDEN YOLA ÇIKARAK UYGUN ARZI YARATIRSINIZ. İNSANLARIN ELEŞTİRİLERİNDEN KORKMAYIN; BÖYLE BİR GERİ BİLDİRİM OLMADAN ÇALIŞMALARINIZ ÇOK KİŞİSEL VE HAYALİ OLACAKTIR. ÇEVRENİZLE MÜMKÜN OLDUĞUNCA YAKIN BİR İLİŞKİ KURMALI, ETRAFINIZDA OLUP BİTENLERİ İÇTEN 'HİSSETMELİSİNİZ'. TABANINIZLA BAĞLANTINIZI ASLA KAYBETMEYİN.

Hood Ekonomi

GETTO İNSANLARININ BENİM GETTOYU RUHEN ASLA TERK ETMEDİĞİMİ BİLDİKLERİNİ BİLİYORDUM VE GEREKTİĞİNDEN DAHA FAZLA FİZİKSEL OLARAK DA TERK ETMEDİM. GETTO IÇGÜDÜLERIM VARDI; ÖRNEĞIN GETTODAKI BIR DINLEYICI KITLESINDE NORMALIN ÖTESINDE BIR GERILIM VARSA BUNU HISSEDEBILIYORDUM. GETTONUN DILINI KONUŞABILIYOR VE ANLAYABILIYORDUM.

-Malcolm X

On iki yaşında uyuşturucu satıcısı olarak işe başlayan Curtis Jackson, her türlü tehlikeyi barındıran yabancı bir dünyayla karşılaştı. Üçkâğıtçılığın iş tarafını anlamak nispeten daha kolaydı. Zor olan insanlardı, oyundaki çeşitli aktörler -rakip dolandırıcılar, büyük torbacılar, polis-. Ama en tuhafı ve en içinden çıkılmaz olanı uyuşturucu kullanıcılarının dünyasıydı, işinin bağlı olduğu müşteri kitlesi. Davranışları dengesiz ve hatta düpedüz korkutucu olabiliyordu.

Curtis rakip dolandırıcılarla ve polisle konuşurken onların düşünce tarzlarını anlayabiliyordu çünkü hepsi bir dereceye kadar mantıklı hareket ediyordu. Ancak uyuşturucu tacirleri kendi ihtiyaçları tarafından yönetiliyor gibi görünüyordu ve her an düşmanca ya da şiddet yanlısı olabilirlerdi. Birçok torbacı zebanilere karşı bir tür fobi geliştirmiştir. Onlarda, bağımlılığa yenik düşen herkesin başına gelebilecek zayıflıkları ve bağımlılığı görüyorlardı. Üçkağıtçı keskin zekasına güvenir; uyuşturucu kullanımıyla flört etmek bile bu gücü yok edebilir ve onu bağımlılığa doğru kaygan bir yokuşa sürükleyebilir. Eğer zebanilerle çok fazla içli dışlı olursa kendisi de bir kullanıcı haline gelebilirdi. Curtis bunu anlıyor ve onlardan uzak duruyordu ama fahişeliğin bu yönü onu rahatsız ediyordu.

Bir keresinde, zebaniler aniden ondan kaçmaya başlamıştı ve o da bunun nedenini anlayamamıştı. Tek bildiği, emaneten aldığı bir parti uyuşturucuyu satamadığıydı. Böyle bir anlaşmaya göre, daha üst düzey bir kaynak ya da bağlantı ona ilaçları bedavaya veriyordu; partinin tamamını sattığında, kazancın belirli bir miktarını bağlantıya iade edecek ve geri kalanını kâr olarak tutacaktı. Ancak bu durumda bağlantısına geri ödeyecek kadar bile kazanamayacak gibi görünüyordu. Bu durum itibarına zarar verebilir ve her türlü belaya yol açabilirdi; parayı almak için hırsızlık yapmak zorunda kalabilirdi.

Kendini biraz çaresiz hissederek tam bir dolandırıcılık moduna geçti, gece gündüz çalıştı, her türlü indirimi teklif etti, uyuşturucuyu boşaltmak için ne gerekiyorsa yaptı. Yeterince para kazanmayı başardı ama kıl payı kurtuldu. Belki de sattığı partinin kalitesi düşüktü, ama bunu önceden nasıl bilebilirdi ve bunun tekrar tekrar olmasını nasıl önleyebilirdi?

Bir gün, sokaklarda uyuşturucu satarak alışılmadık derecede uzun süre dayanmış yaşlı bir dolandırıcı olan Dre adında bir adamın tavsiyesine başvurdu. Zeki bir işadamı olduğu düşünülüyordu (hapishanede kendi başına ekonomi okumuştu) ve zebanilerle özellikle iyi bir ilişkisi var gibi görünüyordu. Dre Curtis'e kendi deneyimlerine göre bu dünyada iki tür dolandırıcı olduğunu açıkladı: dışarıda kalanlar ve içeriye geçenler. Dışarıda kalanlar müşterileri hakkında hiçbir şey öğrenmeye zahmet etmezler. Her şey para ve rakamlardan ibarettir. Psikoloji ya da insanların ihtiyaç ve taleplerinin nüansları hakkında hiçbir fikirleri yoktur. Müşteriye çok yaklaşmaktan korkarlar - bu onları fikirlerini ve yöntemlerini yeniden değerlendirmek zorunda bırakabilir. Üstün dolandırıcı içeriye doğru hareket eder. Bağımlılardan korkmaz; kafalarından neler geçtiğini öğrenmek ister. Uyuşturucu kullanıcıları da diğerlerinden farklı değildir. Fobileri, can sıkıntısı nöbetleri ve içsel bir yaşamları vardır. Curtis'e göre siz dışarıda kaldığınız için bunların hiçbirini görmüyorsunuz ve yaptığınız iş tamamen mekanik ve ölü bir iş.

Oyununuzu yükseltmek için öncelikle kitaptaki en eski dolandırıcılık numaralarından biri olan "tester "ı uygulamaya koymanız gerektiğini açıkladı. Bunun anlamı şudur: Ne zaman bir parti uyuşturucu alsanız, bir kısmını ayırarak bazı arkadaşlarınıza ücretsiz olarak verirsiniz. Onlar da size malın iyi mi kötü mü olduğunu hemen oracıkta söylüyorlar. Eğer geri bildirimleri olumluysa, bu haberi kendi ağları aracılığıyla yayacaklardır ve bu tür raporlar, kendi malını abartan bir dolandırıcının raporlarından çok, diğer bir kullanıcıdan gelen çok daha güvenilirdir. Geri bildirim olumsuzsa, "yanılsamalar" sunmak için ayarlama yapmanız ve bunu kesmenin bir yolunu bulmanız gerekecektir.

(kapsüllerin sadece tozla dolu olduğu, bire iki anlaşmalar), boşaltmak için ne gerekiyorsa. Ancak her zaman ürününüzün kalitesiyle ilgili geri bildirimle çalışmalısınız. Aksi takdirde bu sokaklarda hayatta kalamazsınız.

Bu sistemi kurduktan sonra, en güvenilir dostlarınızla ilişkilerinizi geliştirmek için kullanırsınız. Onlar size zevklerde meydana gelen her türlü değişiklik hakkında değerli bilgiler sağlar. Onlarla konuşurken, pazarlama planları ve yeni iş açıları için her türlü fikri elde edersiniz. Nasıl düşündükleri hakkında fikir sahibi olursunuz. Bu içsel konumdan, tüm oyun yaratıcı ve olasılıklarla dolu bir şeye dönüşür.

Curtis bu sistemi çabucak benimsedi ve çok geçmeden uyuşturucu bağımlılarının hiç de hayal ettiği gibi olmadığını keşfetti. Sadece onlarla ilişkilerinizde tutarlı olmadığınızda düzensizleşiyorlardı. Kolaylığa ve hızlı işlemlere değer veriyor, arada sırada yeni bir şeyler istiyor ve her türlü anlaşma düşüncesini seviyorlardı. Bu artan bilgi birikimiyle onların ihtiyaçlarına göre oynayabilir ve taleplerini manipüle edebilirdi. Başka bir şey daha keşfetti - zamanlarının çoğunu sokaklarda geçiriyorlardı, polisle ilgili olup bitenler veya rakip dolandırıcıların zayıflıkları hakkında harika bir bilgi kaynağıydılar. Mahalle hakkında bu kadar çok şey bilmek ona büyük bir güç hissi veriyordu. Daha sonra aynı stratejiyi müziğe ve New York sokaklarında yürüttüğü karışık kaset kampanyasına da uygulayacaktı. Hayranlarının zevkleriyle yakın bir bağ kurarak, müziğini onların tepkilerine göre değiştiriyor ve daha önce hiç duymadıkları, içgüdüsel bir çekiciliği olan bir tür ses yaratıyordu.

İlk iki ticari albümünün olağanüstü başarısından sonra Curtis (artık 50 Cent olarak tanınıyor) müzik dünyasının zirvesine çıkmıştı, ancak sokaklarda çok önemli olan bağlantı duygusu, şimdi yaşadığı bu yeni ortamda azalıyordu. Etrafı, çevresinde olmak isteyen dalkavuklarla ve onda sadece dolar işaretleri gören menajerler ve sektör insanlarıyla çevriliydi. Ana etkileşimleri şirket dünyasındaki insanlarla ya da diğer yıldızlarla oluyordu. Artık sokaklarda takılamıyor ya da yeni başlayan trendlere ilk elden bakamıyordu. Tüm bunlar, müziğiyle kör uçuş yaptığı ve artık dinleyicileriyle bağlantı kurup kurmayacağından emin olmadığı anlamına geliyordu. Enerjisinin ve ruhunun kaynağı onlardı ama aralarındaki mesafe giderek büyüyordu. Diğer yıldızlar buna aldırmıyor gibiydi; hatta bu tür bir ortamda yaşamaktan keyif alıyorlardı.

ünlü balonu. Dünyaya geri dönmekten korkuyorlardı. Elli kişi ise tam tersini hissediyordu ama çıkış yolu yok gibiydi.

Ardından 2007'nin başlarında kendi web sitesini kurmaya karar verdi. Bunu, internet çağına uyum sağlama konusunda oldukça beceriksiz olduğunu kanıtlayan plak şirketinin ekranı olmadan müziğini ve ürünlerini doğrudan halka pazarlamanın bir yolu olarak düşündü. Kısa süre içinde bu web sitesi, hayranları için Facebook gibi bir sosyal ağ sitesine dönüştü ve siteyi daha fazla araştırdıkça, bunun bir pazarlama hilesinden çok daha fazlasını temsil ettiğini, belki de dinleyicileriyle yeniden bağlantı kurmak için en iyi araç olduğunu hissetmeye başladı.

Önce bir deneme yapmaya karar verdi. G-Unit albümünü 2008 yazında piyasaya sürmeye hazırlanırken, bir Cuma gecesi şarkılardan birini web sitesine sızdırdı ve ertesi gün birkaç dakikada bir Yorumlar sayfasını yenileyerek üyelerin tepkilerini takip etti. Birkaç yüz yorumdan sonra kararın olumsuz olduğu açıktı. Şarkının çok yumuşak olduğunu düşünüyorlardı; bir G-Unit albümünden daha sert bir şeyler istiyor ve bekliyorlardı. Eleştirileri dikkate alarak şarkıyı rafa kaldırdı ve kısa süre sonra talep ettikleri sert sound'u yaratan başka bir şarkı yayınladı. Bu kez gelen tepkiler son derece olumluydu.

Bu da daha fazla deney yapmasını gerektirdi. Hayranlarının olumsuz yorumlarını okumayı umarak baş düşmanı The Game'in son single'ını yayınladı. Şaşırtıcı bir şekilde birçoğu şarkıyı beğendi. Onlarla çevrimiçi bir tartışmaya girdi ve insanların zevklerindeki değişiklikler ve neden müziğinden uzaklaşmış olabilecekleri konusunda gözleri açıldı. Bu durum onu kendi yönünü yeniden düşünmeye zorladı.

Daha fazla insanı sitesine çekmek için mesafeyi her iki yönde de açmaya karar verdi. Kişisel konularda bloglar yayınladı ve ardından hayranlarının yorumlarına yanıt verdi. Böylece ona tam erişimleri olduğunu hissedebiliyorlardı. Telefon teknolojisindeki son gelişmeleri kullanarak bunu daha da ileri götürdü ve ekibine gittiği her yerde onu cep telefonlarıyla çektirdi; bu görüntüler daha sonra web sitesinde canlı olarak yayınlandı. Bu, yoğun bir trafik ve çevrimiçi sohbet yarattı - hayranlar böyle anların ne zaman olacağını asla bilemezlerdi, bu yüzden bazen sıradanlıklarıyla sürükleyici, bazen de Fifty'nin yüzleşme yeteneğiyle dramatik hale gelen bu spontane anları yakalamaya çalışmak için düzenli aralıklarla kontrol etmek zorunda kaldılar. Üye sayısı hızla arttı.

Geliştikçe, web sitesi garip bir şekilde Southside Queens sokaklarında kendisi için yarattığı dolandırıcılık dünyasına benzemeye başladı. Uyuşturucu bağımlıları gibi sürekli Fifty'nin yeni ürünlerine aç olan hayranları için testerlar (deneme şarkıları) üretebiliyor ve

kaliteleri hakkında anında geri bildirim alabiliyordu. Ne aradıklarını ve taleplerini nasıl manipüle edebileceğini hissedebiliyordu. Dışarıdan içeriye doğru hareket etmişti ve dolandırıcılık oyunu bir kez daha, bu kez küresel ölçekte canlanmıştı.

Korkusuz Yaklaşım

HALK ASLA YANILMAZ. İNSANLAR YAPTIKLARINIZA TEPKİ VERMEDİKLERİNDE SİZE AÇIK VE NET BİR ŞEY SÖYLÜYORLARDIR. SADECE SIZ DINLEMIYORSUNUZ.

-50 Cent

Tüm canlılar hayatta kalabilmek için çevreleriyle olan ilişkilerine bağlıdır. Eğer herhangi bir değişikliğe -tehlike ya da fırsat- karşı özellikle duyarlıysa, çevresine hükmetme konusunda daha büyük bir güce sahip olur. Şahin sadece diğer canlılardan daha uzağı görebilen bir canlı değildir, aynı zamanda manzaradaki en ufak bir değişikliği bile seçebilecek kadar detaylı görebilir. Gözleri ona muazzam bir duyarlılık ve üstün bir avlanma becerisi kazandırır.

Çoğunlukla insanlardan oluşan bir çevrede yaşıyoruz. Bu çevre, her gün etkileşimde bulunduğumuz insanlardan oluşuyor. Bu insanlar çok çeşitli geçmişlerden ve kültürlerden geliyorlar. Kendilerine özgü deneyimleri olan bireylerdir. İnsanları iyi tanımak -farklılıkları, nüansları, duygusal yaşamları- bize büyük bir bağlantı ve güç hissi verecektir. Onlara nasıl ulaşacağımızı, daha etkili iletişim kuracağımızı ve eylemlerini nasıl etkileyeceğimizi bilirdik. Ancak çoğu zaman dışarıda kalırız ve bu güçten yoksun oluruz. Çevreyle bu şekilde bağlantı kurmak, kendi dışımıza çıkmak, gözlerimizi insanlara dikmek anlamına gelecektir, ancak çoğu zaman kafamızın içinde, kendi düşüncelerimiz ve hayallerimiz arasında yaşamayı tercih ediyoruz. Dünyadaki her şeyi tanıdık ve basit hale getirmek için çabalıyoruz. İnsanların farklılıklarına, onları birey yapan ayrıntılara karşı duyarsızlaşıyoruz.

Bu içe dönme ve kopuşun kökeninde büyük bir korku yatar - insanoğlunun bildiği en ilkel ve belki de en az anlaşılmış olanlardan biri. Başlangıçta, ilkel atalarımız korunmak için gruplar oluşturdular. Bir bütünlük duygusu yaratmak için her türlü davranış kuralını, tabuyu ve ortak ritüelleri oluşturdular. Ayrıca, kabilelerinin tanrıların gözdesi olduğu ve büyük bir amaç için seçildiği düşünülen mitler yarattılar. Kabilenin bir üyesi olmak ritüellerle arınmak demekti.

ve tanrılar tarafından kayırılmak. Diğer gruplara mensup olanların kendilerine özgü ritüelleri ve inanç sistemleri, yani kendi tanrıları ve köken mitleri vardı. Temiz değillerdi. Öteki'ni temsil ediyorlardı - karanlık, tehditkâr ve kabilenin üstünlük duygusuna meydan okuyan bir şey.

Bu binlerce yıl boyunca psikolojik yapımızın bir parçası olmuştur. Kendini diğer kültürlere ve düşünce biçimlerine karşı büyük bir korkuya dönüştürdü - Hıristiyanlar için bu tüm dinsizler anlamına geliyordu. Ve binlerce yıllık uygarlığa rağmen, dünyayı tanıdık olan ve olmayan, temiz ve kirli olarak ayırdığımız zihinsel bir süreç şeklinde bugün de içimizde yaşamaktadır. Belirli fikirler ve değerler geliştiririz; bu değerleri paylaşan, yakın çevremizin, kliğimizin bir parçasını oluşturan kişilerle sosyalleşiriz. Sağda, solda, şundan ya da bundan yana katı inançlara sahip gruplar oluştururuz. Kafamızın içinde, sürekli aynı düşünce ve fikirlerle, dış dünyadan kozalanmış bir şekilde yaşarız.

Farklı değerlere ve inanç sistemlerine sahip insanlarla ya da bireylerle karşılaştığımızda kendimizi tehdit altında hissederiz. İlk hamlemiz onları anlamak değil, şeytanlaştırmak oluyor - o gölgeli Öteki. Alternatif olarak, onlara kendi değerlerimizin prizmasından bakmayı seçebilir ve onların da bu değerleri paylaştığını varsayabiliriz. Ötekini zihinsel olarak tanıdık bir şeye dönüştürürüz - "tamamen farklı bir kültürden geliyor olabilirler, ama sonuçta bizimle aynı şeyleri istiyor olmalılar." Bu, zihinlerimizin dışa doğru hareket etme ve anlama, nüanslara karşı duyarlı olma konusundaki başarısızlığıdır. Her şey beyaz ya da siyah, temiz ya da kirli olmalıdır.

Şunu anlayın: bu dünyada iktidara giden yol tam tersi bir yaklaşımdır. Temel bir korkusuzlukla başlar - farklı düşünme veya davranma biçimlerine sahip olan insanlardan korkmaz veya rahatsız olmazsınız. Dışarıdakilere karşı kendinizi üstün hissetmezsiniz. Aslında, bu çeşitlilik sizi heyecanlandırır. İlk hareketiniz ruhunuzu bu farklılıklara açmak, Öteki'ni neyin harekete geçirdiğini anlamak, insanların iç yaşamları ve dünyayı nasıl gördükleri hakkında bir fikir edinmektir. Bu şekilde, kendinizi sürekli olarak daha geniş insan çevrelerine açar, bu çeşitli ağlarla bağlantılar kurarsınız. Gücünüzün kaynağı bu sosyal çevreye olan duyarlılığınız ve yakınlığınızdır. İnsanların zevklerindeki eğilimleri ve değişiklikleri herkesten çok önce tespit edebilirsiniz.

Mahallede koşullar diğer yerlere göre daha kalabalıktır; her türden farklı psikolojiye sahip insanlar sürekli olarak karşınızdadır. Sahip olduğunuz herhangi bir güç, etrafınızda olup biten her şeyi bilme, değişikliklere karşı duyarlı olma, dışarıdan ve içeriden dayatılan güç yapılarının farkında olma yeteneğinize bağlıdır. İçsel bir hayal dünyasına kaçmak için ne zaman ne de yer var. Kalmanız gereken bir aciliyet

hissiniz var

çevreye ve çevrenizdeki insanlara bağlısınız - hayatınız buna bağlı.

Artık benzer koşullarda yaşıyoruz - farklı kültür ve psikolojilere sahip her türden insan bir arada. Ancak daha belirgin bir bolluk ve rahatlık toplumunda yaşadığımız için, diğer insanlarla bağlantı kurmaya yönelik o aciliyet duygusundan yoksunuz. Bu tehlikeli bir durum. İnsanların zevklerinin her zamankinden daha hızlı değiştiği modern dünya gibi bir eritme potasında başarımız, kendimizin dışına çıkma ve diğer sosyal ağlarla bağlantı kurma becerimize bağlıdır. Her ne pahasına olursa olsun, kendinizi sürekli olarak dışa doğru zorlamanız gerekir. Öyle bir noktaya gelmelisiniz ki, çevrenizle olan bu bağlantıyı kaybetme duygusu, kırılganlık ve tehlike hissine dönüşsün.

Sonunda bu ilkel korkumuz zihinsel bir hastalığa dönüşür - zihnin yeni ve yabancı fikirlere kapanması. Tarihteki korkusuz tipler bunun tam tersini geliştirmeyi öğrenirler: açık bir ruh, sürekli olarak deneyimlerden öğrenen bir zihin. Saha araştırmaları şempanzeler ve primatlar hakkındaki fikirlerimizde devrim yaratan büyük İngiliz primatolog Jane Goodall örneğine bakın.

Goodall'ın çalışmalarından önce, bilim insanları şempanzeler gibi hayvanlar üzerinde nasıl araştırma yapılacağına dair kabul görmüş bazı fikirlere sahipti. Çoğunlukla çok kontrollü koşullar altında kafeslerde incelenmeleri gerekiyordu. Zaman zaman primatologlar onları vahşi doğada araştırırdı; şempanzeleri kendilerine yaklaştırmak için çeşitli hileler bulur, bir tür koruyucu perdenin arkasında saklanırlardı. Hayvanları manipüle ederek ve tepkilerini not ederek deneyler yaparlardı. Amaç, şempanze davranışları hakkında genel doğrulara ulaşmaktı. Bilim insanları ancak hayvanlarla aralarına mesafe koyarak onları inceleyebilirlerdi.

Goodall, 1960 yılında şempanzeleri vahşi doğada incelemek üzere bugün Tanzanya olarak bilinen bölgeye geldiğinde bilim alanında herhangi bir resmi eğitim almamıştı. Tamamen kendi başına hareket ederek, radikal bir şekilde farklı bir araştırma yöntemi geliştirdi. Şempanzeler ülkenin en ücra köşelerinde yaşıyorlardı ve utangaçlıklarıyla ün salmışlardı. Onları uzaktan izledi ve güvenlerini kazanmak için sabırla çalıştı. Dikkat çekmeyecek şekilde giyiniyor ve gözlerinin içine bakmamaya özen gösteriyordu. Bölgede bulunmasından rahatsız olduklarını fark ettiğinde uzaklaşıyor ya da sadece böcek aramak için orada bulunan bir babun gibi davranıyordu.

Yavaş yavaş, birkaç ay boyunca, giderek daha da yaklaşmayı başardı. Artık görmeye devam ettiği şempanzeleri tek tek tanımlamaya başlayabiliyordu; onlara isimler veriyordu ki bu bilim insanlarının daha önce hiç yapmadığı bir şeydi.

Daha önce hep sayılarla tanımlanmışlardı. Bu isimlerle, bireysel davranışlarındaki ince nüansları tespit etmeye başlayabildi; insanlar gibi farklı kişilikleri vardı. Yaklaşık bir yıl süren bu sabırlı baştan çıkarma sürecinden sonra şempanzeler onun varlığında rahatlamaya ve kendileriyle etkileşime girmesine izin vermeye başladılar ki bu, vahşi doğada primatlar üzerinde çalışma tarihinde daha önce kimsenin başaramadığı bir şeydi.

Şempanzeler primatlar arasında en uçarı, gorillerden daha tehlikeli ve şiddet yanlısı olarak kabul edildiğinden, bu muazzam bir cesaret gerektiriyordu. Onlarla daha fazla etkileşime girdikçe kendisinde de bir değişim olduğunu fark etti. Bir arkadaşına, "Sanırım zihnim bilinçaltında bir şempanzeninki gibi çalışıyor," diye yazdı. Bunu hissediyordu çünkü ormanda onları bulmak için esrarengiz bir yetenek geliştirmişti.

Şimdi onlara erişim sağladığında, şempanze davranışları hakkında kabul edilen verileri yalanlayan birkaç olguyu not etti. Bilim insanları hayvanları vejetaryen olarak sınıflandırmıştı; o ise onları maymunları avlarken ve yerken gözlemledi. Sadece insanların alet yapabildiği ve kullanabildiği düşünülüyordu; onların yiyecek olarak böcekleri yakalamak için ayrıntılı aletler yaptıklarını gördü. Bir yağmur fırtınası sırasında tuhaf dans ritüelleri yaptıklarını gördü. Daha sonra rakip sürüler arasında dört yıl boyunca devam eden korkunç bir savaşı gözlemledi. Üstünlük için savaşan erkekler arasında oldukça garip Makyavelist davranışları kataloglad. Sonuç olarak, duygusal ve entelektüel yaşamlarında sadece şempanzelerin değil, tüm primat ve memelilerin anlayışını değiştiren bir çeşitlilik olduğunu ortaya koydu.

Bu, bilim dünyasının ötesinde de büyük bir uygulama alanına sahiptir. Normalde bir şeyi incelediğinizde, konu hakkında belirli önyargılarla başlarsınız. (Bilim insanları şempanzelerin sınırlı bir davranış yelpazesine sahip olduğuna inandıkları için, gördükleri tek şey bu oldu ve çok daha karmaşık gerçekliği gözden kaçırdılar). Zihniniz sürece kapalı bir durumda başlar; farklılıklara ve nüanslara karşı pek duyarlı değildir. Varsayımlarınıza meydan okunmasından korkarsınız. Bunun yerine, Goodall gibi, görüş alanınızı kontrol etme ve daraltma ihtiyacından vazgeçmelisiniz. Bir birey ya da grup üzerinde çalışırken amacınız onların zihinlerinin, deneyimlerinin ve olaylara bakış açılarının içine girmektir. Bunu yapmak için onlarla daha eşit bir düzlemde etkileşime girmelisiniz. Bu açık ve korkusuz ruhla, daha önce kimsenin şüphelenmediği şeyleri keşfedeceksiniz. Eylemlerinizin hedefleri veya ulaşmaya çalıştığınız halk hakkında çok daha derin bir takdire sahip olacaksınız. Ve bu anlayış onları harekete geçirme gücünü de beraberinde getirecektir.

Korkusuzluğun Anahtarları

ÇOK AZ INSAN KENDILERINE IYI GELECEK ELEŞTIRILERI, KENDILERINI ALDATAN ÖVGÜLERE TERCIH EDECEK BILGELIĞE SAHIPTIR.

-Franç ois de La Rochefoucauld

İş için ya da kültür için ürettiğimiz işlerde her zaman önemli bir an vardır - ellerimizden ayrılıp amaçlandığı kitleye ulaştığı an. O anda kafamızdaki bir şey olmaktan çıkar; başkaları tarafından değerlendirilen bir nesne haline gelir. Bazen bu nesne insanlarla derin bir bağ kurar. Duygusal bir akor vurur, yankı uyandırır ve sıcaklık verir. Bir ihtiyacı karşılar. Diğer zamanlarda ise insanları şaşırtıcı bir şekilde soğukta bırakır; zihnimizde çok daha farklı bir etkisi olduğunu hayal etmişizdir.

Bu süreç oldukça gizemli görünebilir. Bazı insanlar, izleyicide yankı uyandıran şeyler yaratma becerisine sahip gibi görünür. Onlar büyük sanatçılar, popüler dokunuşlara sahip politikacılar ya da sonsuz yaratıcılığa sahip iş insanlarıdır. Bazen kendimiz de işe yarayan bir şey üretiriz, ancak bunun nedenini anlayamayız ve bu bilgiden yoksun olduğumuz için başarımızı yeniden üretemeyiz.

Bununla birlikte, bu olgunun açıklanabilir bir yönü vardır. Yarattığımız ya da ürettiğimiz her şey, yaptığımız işe bağlı olarak büyük ya da küçük bir kamu içindir. Eğer çoğunlukla kafamızın içinde yaşayan, hedef kitlenin neyi seveceğini hayal eden ya da umursamayan biriysek, bu ruh eserin kendisinde yeniden üretilir. Sosyal çevreden kopuktur; kendi içine kapanmış bir kişinin ürünüdür. Öte yandan, halkla derin bir bağımız varsa, onların ihtiyaçları ve istekleri konusunda derin bir anlayışa sahipsek, o zaman yaptığımız şey yankı uyandırma eğilimindedir. İzleyicimizin düşünme ve hissetme biçimini içselleştirmişizdir ve bu da eserde kendini gösterir.

Büyük Rus yazar Fyodor Dostoyevski'nin kariyerinde neredeyse iki ayrı bölüm vardı: İlkinde, çoğunlukla diğer entelektüellerle etkileşim halinde olan bir sosyalistti. Romanları ve öyküleri nispeten başarılıydı. Ama sonra 1849'da görünüşte hükümete karşı komplo kurduğu gerekçesiyle Sibirya'da birkaç yıl hapis ve ağır çalışma cezasına çarptırıldı. Orada birdenbire Rus halkını hiç tanımadığını keşfetti. Hapishanede toplumun süprüntülerinin arasına atılmıştı. Ağır işlerde çalıştığı küçük köyde, sonunda ülkeye hakim olan Rus köylüleriyle kaynaştı. Bir keresinde

özgürlüğüne kavuştuğunda, tüm bu deneyimler eserlerine derinlemesine yerleşti ve aniden romanları entelektüel çevrelerin çok ötesinde yankı buldu. Halkını, Rus halk kitlelerini içeriden anladı ve eserleri son derece popüler hale geldi.

Şunu anlayın: halka karşı tutumunuzu gizleyemezsiniz. Eğer kendinizi üstün, seçilmiş bir elitin parçası olarak hissediyorsanız, o zaman bu eserinize sızar. Ses tonu ve ruh haliyle aktarılır. Üstten bakıyormuş hissi verir. Ulaşmaya çalıştığınız kitleye çok az erişiminiz varsa ama kafanızdaki fikirlerin ilginç olmaktan geri kalamayacağını düşünüyorsanız, o zaman neredeyse kaçınılmaz olarak çok kişisel bir şey, yabancılaşmış birinin ürünü olarak ortaya çıkar. Her iki durumda da, çalışmanızın ruhuna gerçekten hakim olan şey korkudur. Halkla yakın etkileşime girmek ve geri bildirim almak, "parlak" fikirlerinizi, önyargılı kavramlarınızı değiştirmek zorunda kalmanız anlamına gelebilir. Bu sizin düzenli dünya görüşünüze meydan okuyabilir. Bunu züppece bir kılıfla gizleyebilirsiniz, ancak bu çok eski bir Öteki korkusudur.

Bizler, çevremizdekilerle iletişim kurmak ve bağlantı kurmak için bir şeyler üreten sosyal canlılarız. Hedefiniz, hayattaki desteğinizin temeli olan izleyicilerinizle aranızdaki mesafeyi ortadan kaldırmak olmalıdır. Bu mesafenin bir kısmı zihinseldir - egonuzdan ve kendinizi üstün hissetme ihtiyacından kaynaklanır. Bazıları fizikseldir - işinizin doğası gereği bürokrasi katmanları sizi halktan uzaklaştırma eğilimindedir. Her halükarda aradığınız şey, insanları içeriden tanımanıza olanak tanıyan maksimum etkileşimdir. Onların geri bildirimleri ve eleştirileriyle gelişmeye başlarsınız. Bu şekilde çalıştığınızda, ürettikleriniz yankı uyandırmakta başarısız olmayacaktır çünkü içeriden gelecektir. Bu derin etkileşim düzeyi, kültür ve iş dünyasındaki en güçlü ve popüler çalışmaların ve gerçekten bağ kuran bir siyaset tarzının kaynağıdır.

Aşağıda, kendinizi bu ideale yaklaştırmak için kullanabileceğiniz dört strateji yer almaktadır.

TÜM MESAFELERI EZMEK

Fransız ressam Henri de Toulouse-Lautrec, Fransa'nın en eski aristokrat soylarından birinden geliyordu, ancak erken yaşlardan itibaren ailesinden uzaklaştığını hissetti. Bunun bir nedeni fiziksel engeliydi; on dört yaşındayken bacaklarının uzaması durmuş, bu da ona cüce bir görünüm vermişti. Bir kısmı da hassas doğasından kaynaklanıyordu. Hayattaki tek ilgi alanı olarak resme yöneldi ve 1882'de, on sekiz yaşındayken, atölyesi Paris'te bulunan ünlü bir ressamla çalışmak üzere Paris'e taşındı.

Montmartre - şehrin bohem ve biraz da keyifsiz bölgesi. Toulouse-Lautrec orada yepyeni bir dünya keşfetti: fahişelerin, dolandırıcıların, dansçıların, sokak çalgıcılarının ve kendilerini bu *quartier'de* bulan tüm karanlık karakterlerin uğrak yeri olan kafeler ve dans salonları. Belki de ailesine yabancılaştığı için bu dışlanmışlarla özdeşleşti. Ve yavaş yavaş kendini Montmartre'ın sosyal yaşamına daha da derinlemesine kaptırmaya başladı.

Fahişelerle arkadaş oldu ve onları model olarak kiralayarak hayatlarının özünü tuvale aktarmaya çalıştı. Dans salonlarına sık sık gitti ve onları izlerken çizimler yaptı. Mahalleden geçen suçlu tiplerle ve anarşist kışkırtıcılarla içki içti. Bölgeye eğlence ve gecekondu için gelen zenginlerin alışkanlıkları da dahil olmak üzere bu dünyanın her yönünü özümsedi. Her ikisi de Montmartre'da yaşamış olan Degas ve Renoir gibi diğer ressamlar da buradaki yaşamdan pek çok sahne resmetmişlerdir, ancak bunlar hep bir mesafe duygusuyla, sanki dışarıdan bakan yabancılarmış gibi yapılmıştır. Toulouse-Lautrec daha çok aktif bir katılımcıydı. Çizimleri ve resimleri bu dalmışlığı yansıtmaya başladıkça, çalışmaları halkın daha fazla ilgisini çekti.

Tüm bunlar 188-9'da açılan Moulin Rouge dans salonu için yaptığı afişlerle doruğa ulaştı. Bunlardan ilki ve en ünlüsü, iç çamaşırını görebileceğiniz kadar yükseğe tekme atan bir dansçının skandal yaratan görüntüsüydü. Renkler yoğun ve cafcaflıdır. Ancak en tuhafı, izleyicilere tüm hareketliliğin ve parlak ışıkların ortasında, sanatçılarla birlikte sahnedeymiş hissi veren bir tür düz alan yaratmasıydı. Daha önce hiç kimse buna benzer bir şey yaratmamıştı. Poster şehrin dört bir yanına yerleştirildiğinde, insanlar görüntü karşısında büyülendi. Kendine ait bir yaşamla titreşiyor gibiydi. Moulin Rouge'da samimi bir şekilde tanıdığı tüm figürlerin posterleri birbirini izledi ve özneleriyle tam, demokratik bir şekilde kaynaşması etrafında yepyeni bir estetik oluştu. Çalışmaları son derece popüler hale geldi.

Şunu anlayın: Günümüzde ve çağımızda, insanlara ulaşmak için onların iç yaşamlarına - hayal kırıklıklarına, özlemlerine, kızgınlıklarına - erişebilmeniz gerekir. Bunu yapmak için, dinleyicilerinizle aranızdaki mesafeyi mümkün olduğunca azaltmalısınız. Onların ruhuna girer ve onu içinize çekersiniz. Onların olaylara bakış açısı sizin bakış açınız haline gelir ve bunu bir çalışma biçiminde yeniden yarattığınızda hayat bulur. Sizi şok eden ve heyecanlandıran şey, onlar üzerinde de aynı etkiyi yaratacaktır. Bu bir dereceye kadar korkusuzluk ve açık bir ruh gerektirir. Tüm kişiliğinizin bu yoğun etkileşimler tarafından şekillendirilmesinden korkmazsınız. Karşınızdakiyle radikal bir eşitlik kurarsınız.

insanların fikirlerine ve arzularına ses vermek. Ürettikleriniz doğal olarak derin bir bağ kuracaktır.

GAYRI RESMI ELEŞTIRI VE GERI BILDIRIM KANALLARI AÇMAK

Eleanor Roosevelt 1933 yılında First Lady olarak Beyaz Saray'a girdiğinde, bu çok büyük bir endişeyle gerçekleşmişti. Geleneksel siyaseti ve onun beslediği klikçi tutumu küçümsüyordu. Ona göre kocasının gücü, kendisini seçen insanlarla olan bağlantısına bağlıydı. Buhran'dan çıkmak için halkın sadece konuşmalar ve programlarla baştan çıkarılması değil, mücadeleye dahil olduğunu hissetmesi gerekiyordu. İnsanlar kendilerini işin içinde hissettiklerinde kendi fikirlerini ve enerjilerini davaya katarlar. Korkusu, hükümetin bürokratik yapısının kocasını yutmasıydı. Kabine üyelerini ve uzmanları dinlemeye gelecekti; halkla teması sadece resmi görüşmelerle sınırlı kalacaktı. raporlar, anketler ve araştırmalar gibi kanallar. Bu izolasyon onun sonunu getirecek ve destek tabanından kopmasına neden olacaktı. Yönetim içinde resmi bir pozisyona kabul edilmeyince, kendi başına halka yönelik gayrı resmi kanallar oluşturmak için çalışmaya karar verdi.

Ülkenin dört bir yanını, şehir merkezlerini ve ücra kırsal kasabaları dolaşarak insanların şikayetlerini ve ihtiyaçlarını dinledi. Bu insanların birçoğunu, Yeni Düzen'in etkileri hakkında ilk elden izlenimlerini aktarmak üzere Başkan'la görüşmeye götürdü. *The Womans' Home Companion'da* bir köşe yazısı yazmaya başladı ve başlığın üzerine "Bana yazmanızı istiyorum" diye yazdı. Köşesini Amerikan halkı ile bir tür tartışma forumu olarak kullanacak ve insanları eleştirilerini paylaşmaya teşvik edecekti. Altı ay içinde 100,000'den fazla mektup aldı ve ekibiyle birlikte her birine cevap vermeye çalıştı. Başka iletişim kanalları da açtı, örneğin yardımcılarını çeşitli New Deal programlarına yerleştirdi, onlar da kendisi adına bu programlardan etkilenen halkla anket yaptılar.

Bu sistem yürürlükteyken, aşağıdan yukarıya doğru bir model görmeye başladı - Yeni Anlaşma'ya karşı artan bir hayal kırıklığı. Her gün kocasının sepetine bir not bırakarak ona bu eleştirileri ve daha duyarlı olması gerektiğini hatırlattı. Ve yavaş yavaş kocasının politikaları üzerinde etkili olmaya başladı, onu sola doğru itti - örneğin, gençleri Yeni Düzen'e aktif olarak dahil edecek NYA, Ulusal Gençlik İdaresi gibi programlar oluşturmasını sağladı. Zamanla kadın grupları ve Afrikalı Amerikalılar için gayri resmi bir iletişim kanalı haline geldi ve FDR'nin bu iki önemli kesimdeki desteğini güçlendirdi.

seçim bölgeleri. Tüm bu çalışmalar muazzam bir cesaret gerektiriyordu, çünkü herhangi bir first lady böyle bir rol üstlenmeyi düşünmeden çok önce aktivist yaklaşımı nedeniyle sürekli alay konusu oluyordu. Ve onun çalışmaları FDR'nin halk adamı imajını korumasında önemli bir rol oynadı.

Eleanor'un da anladığı gibi, her tür grup kendini dış dünyaya kapatma eğilimindedir. Bu şekilde faaliyet göstermek daha kolaydır. İnsanlar bu balonun içinden, izleyicilerinin ya da kamuoyunun nasıl hissettiğine dair içgörüye sahip olduklarını düşünerek kendilerini kandırırlar - gazeteleri, çeşitli raporları, anket rakamlarını vs. okurlar. Ancak tüm bu bilgiler düz ve yüksek oranda filtrelenmiş olma eğilimindedir. Halkla doğrudan etkileşime girdiğinizde ve onların eleştirilerini ve geri bildirimlerini bizzat duyduğunuzda durum çok daha farklıdır. Hoşnutsuzluklarının temelinde neyin yattığını, işinizin onları nasıl etkilediğinin çeşitli nüanslarını keşfedersiniz. Sorunları canlanır ve bulduğunuz çözümler daha anlamlı hale gelir. Onların fikirlerinin, katılımlarının ve enerjilerinin sizin amaçlarınız doğrultusunda kullanılabileceği bir ileri-geri dinamiği yaratırsınız. Grubunuzun veya girişiminizin doğası gereği halkla aranızda bir mesafe olması gerekiyorsa, ideal olan mümkün olduğunca çok sayıda gayri resmi kanal açarak geri bildirimlerinizi doğrudan kaynağından almaktır.

TABANINIZLA YENIDEN BAĞLANTI KURUN

Şunu tekrar tekrar görüyoruz: Bir kişi gençken başarılı oluyor çünkü bir sosyal grupla derin bağları var. Ürettikleri ve söyledikleri gerçek bir yerden gelir ve bir izleyici kitlesiyle bağlantı kurar. Sonra yavaş yavaş bu bağı kaybederler. Başarı mesafe yaratır. Zamanlarının çoğunu diğer başarılı insanlarla geçirmeye başlarlar. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak kendilerini ayrı ve izleyicilerinin üstünde hissetmeye başlarlar. Çalışmalarındaki yoğunluk ve bununla birlikte halk üzerindeki her türlü gerçek etki kaybolur.

Ünlü siyahi aktivist Malcolm X kendi çapında bu sorunla ilgilendi. Gençliğini becerikli bir sokak dolandırıcısı olarak geçirmiş ve uyuşturucu suçlamasıyla hapse girmişti. Orada, İslam Milleti tarafından uygulanan İslam dinini keşfetti ve hemen din değiştirdi. Hapisten çıktıktan sonra grubun oldukça görünür bir sözcüsü haline geldi. Sonunda İslam Milleti'nden ayrıldı ve 1960'ların büyüyen siyah güç hareketinin önde gelen figürlerinden birine dönüştü.

Hayatının bu çeşitli evrelerinde Malcolm, Afrikalı Amerikalıların maruz kaldığı ve çoğunu ilk elden deneyimlediği adaletsizlik karşısında yoğun bir öfke ve hayal kırıklığı hissetti. Bu duygularını

Amerika'nın gettolarının derinliklerinde yaşayan pek çok kişinin hissettiği öfkeye ses veriyor gibi görünen güçlü konuşmalar yaptı. Ancak giderek daha fazla ünlendikçe biraz endişe duymaya başladı. Tanıdığı diğer siyah toplum liderleri oldukça iyi yaşamaya başlamışlardı; temsil etmeleri gereken kişilere karşı, tıpkı çocuğuna bakan bir baba gibi, bir mesafe ve üstünlük hissetmekten kendilerini alamıyorlardı.

Malcolm bu sürünen paternalizm hissinden nefret ediyordu. Ona göre insanlar sadece kendilerine yardım edebilirdi; onun rolü onlara harekete geçmeleri için ilham vermekti, onlar adına hareket etmek değil. Kendisini bu psişik mesafeye karşı aşılamak için, çoğu liderin titizlikle kaçınacağı türden alt tabakadan insanlar olan sokak serserileri ve kışkırtıcılarla etkileşimini artırdı. Gettonun kalbinden gelenler onun güç tabanıydı ve onlarla yeniden bağlantı kurması gerekiyordu. Yakın zamanda adaletsizliğe uğramış olanlarla daha fazla zaman geçirmeye, onların deneyimlerini ve öfke duygularını özümsemeye çalıştı. Çoğu insan yaşlandıkça yumuşar; o ise öfkesini, onu ilk başta harekete geçiren ve ona karizmasını veren duygu yoğunluğunu koruyacaktı.

Halkla bağlantı kurarken amaç herkesi memnun etmek ya da kendinizi mümkün olan en geniş kitleye yaymak değildir. İletişim bir yoğunluk gücüdür, genişlik ve sayılar değil. Hitap alanınızı genişletmeye çalışırken, niceliği niteliğin yerine koyacak ve bir bedel ödeyeceksiniz. Bir güç tabanınız var - sizinle özdeşleşen küçük ya da büyük bir grup insan. Bu temel aynı zamanda zihinseldir - gençken sahip olduğunuz, güçlü duygularla bağlantılı olan ve size belirli bir yol izlemeniz için ilham veren fikirler. Zaman ve başarı, bu fiziksel ve zihinsel temelle olan bağlantı hissinizi dağıtma eğilimindedir. Sürüklenirsiniz ve iletişim gücünüz azalır. Temelinizi tanıyın ve onunla yeniden bağlantı kurmak için çalışın. Onunla olan ilişkilerinizi canlı, yoğun ve mevcut tutun. Tüm ilham ve gücün kaynağı olan kökenlerinize dönün.

SOSYAL AYNA OLUŞTURUN

Tek başımıza, zihnimizde her türlü güç ve yeteneğe sahip olduğumuzu hayal edebiliriz. Egolarımız her boyutta şişebilir. Ancak beklenen etkiyi yaratamayan bir şey ürettiğimizde, aniden bir sınırla karşı karşıya kalırız - hayal ettiğimiz kadar zeki ya da yetenekli değilizdir. Böyle bir durumda, eğilimimiz başkalarını bunu anlamadıkları ya da yolumuza çıktıkları için suçlamaktır. Egolarımız zedelenir ve hassaslaşır; dışarıdan gelen eleştiriler, tahammül edemeyeceğimiz kişisel bir saldırı gibi görünür. Şuna eğilimliyiz

kendimizi kapatıyoruz ve bu da bir sonraki girişimimizde başarılı olmamızı iki kat zorlaştırıyor.

İçe dönmek yerine, insanların fikrinize soğuk bakmasını ve eleştirilerini size tuttukları bir tür ayna olarak değerlendirin. Fiziksel bir ayna sizi bir nesneye dönüştürür; kendinizi başkalarının sizi gördüğü gibi görebilirsiniz. Egonuz sizi koruyamaz - ayna yalan söylemez. Onu görünüşünüzü düzeltmek ve alay edilmekten kaçınmak için kullanırsınız. Diğer insanların görüşleri de benzer bir işlev görür. İşinize, her türlü arzu ve korkuyla kaplı zihninizin içinden bakarsınız. Onu bir nesne olarak görürler; olduğu gibi görürler. Onların eleştirileri sayesinde bu nesnel versiyona yaklaşabilir ve yaptığınız şeyi giderek geliştirebilirsiniz. (Bir uyarı: yargıları kıskançlık duyguları veya pohpohlanma ihtiyacı ile lekelenebilecek arkadaşlardan gelen geri bildirimlere dikkat edin).

Çalışmanız başkalarıyla iletişim kuramadığında, bunun kendi hatanız olduğunu düşünün - fikirlerinizi yeterince açık bir şekilde ifade edemediniz ve izleyicilerinizle duygusal bir bağ kuramadınız. Bu sizi, insanların eleştirilerinden kaynaklanabilecek herhangi bir kızgınlık ya da öfkeden koruyacaktır. Siz sadece sosyal ayna aracılığıyla çalışmanızı mükemmelleştiriyorsunuz.

Perspektifin Tersine Çevrilmesi

Bilim ve bilimsel yöntem, son birkaç yüzyıldır düşüncelerimizin çoğuna hakim olan çok güçlü ve pratik bilgi arayışlarıdır. Fakat aynı zamanda tuhaf bir önyargıya da yol açmışlardır: herhangi bir şeyi anlamak için onu uzaktan ve tarafsız bir bakış açısıyla incelememiz gerekir. Örneğin, istatistiklerle ve çeşitli çalışmalardan alıntılarla dolu bir kitabı, gerekli bilimsel tarafsızlığa ve mesafeye sahipmiş gibi göründüğü için daha fazla ağırlık taşıyormuş gibi değerlendirme eğilimindeyiz. Ancak bilim genellikle inorganik veya marjinal bir duygusal yaşama sahip maddelerle ilgilenir. Bu tür şeyleri tarafsız bir bakış açısıyla incelemek mantıklıdır ve derin sonuçlar verir. Ancak bu, duygusal bir özden tepki veren insanlar ve yaratıklarla uğraşırken o kadar iyi tercüme edilemez. Onları içten içe harekete geçiren şeyin ne olduğu bilgisi eksiktir. Onları dışarıdan incelemek yalnızca bir önyargıdır ve genellikle korkudan kaynaklanır - insanların deneyimleri ve öznellikleriyle uğraşmak dağınık ve kaotiktir. Mesafe daha temiz ve kolaydır.

Bu önyargıyı yeniden değerlendirmenin ve olaylara tam tersi bir perspektiften bakmanın zamanı geldi. İnsan doğası ve sosyal faktörler hakkında bilgi

Bizim için genellikle en değerli olan tür, insanları ve ağları içeriden tanımaya, neler yaşadıklarını hissetmeye bağlıdır. Bu da en iyi, önyargılarını desteklemek için tasarlanmış çalışmalara, alıntılara ve sayılara bağımlı entelektüellerin sözde bilimsel pozlarının aksine, yoğun bir katılım ve dahiliyetle elde edilebilir. İçeriden gelen bu diğer bilgi biçimi, toplumsal meselelerde diğerlerinin üzerinde değer verdiğiniz bilgi olmalıdır. Size insanları etkileme gücü verecek olan şey budur. Kendinizi uzakta ve dışarıda hissettiğiniz ölçüde, kendinize ne çalıştığınızı veya neye ulaşmaya çalıştığınızı anlamadığınızı söylemelisiniz - hedefi kaçırıyorsunuz ve yapılması gereken işler var.

GERÇEKTEN ZEKI BIR ADAM, DIĞER ERKEKLERIN SADECE BILDIĞI ŞEYLERI HISSEDER.

-Baron de Montesq uieu

BÖLÜM 8

Sürece Saygı Gösterin-Master

HAYATTAKİ APTALLAR HIZLI VE KOLAY ŞEYLER İSTERLER- PARA, BAŞARI, İLGİ. CAN SIKINTISI ONLARIN EN BÜYÜK DÜŞMANI VE KORKUSUDUR. ELDE ETMEYI BAŞARDIKLARI HER ŞEY, GELDIĞI GIBI HIZLA ELLERINDEN KAYIP GIDER. ÖTE YANDAN SIZ, RAKIPLERINIZDEN DAHA UZUN ÖMÜRLÜ OLMAK ISTIYORSUNUZ. BÜYÜMEYE DEVAM EDEBILECEK BIR ŞEYIN TEMELINI INŞA EDIYORSUNUZ. BUNU GERÇEKLEŞTIRMEK IÇIN ÇIRAKLIK YAPMANIZ GEREKECEK. SAATLERCE SÜREN ALIŞTIRMA VE ANGARYA ÇALIŞMALARA KATLANMAYI ERKENDEN ÖĞRENMELİSİNİZ, BİLMELİSİNİZ Kİ SONUNDA TÜM BU ZAMAN DAHA BÜYÜK BİR ZEVKE DÖNÜŞECEKTİR - BİR ZANAATIN VE KENDİNİZİN USTALIĞI. HEDEFINIZ EN ÜST BECERI SEVIYESINE ULAŞMAKTIR - BIR SONRAKI ADIMIN NE OLMASI GEREKTIĞINE DAIR SEZGISEL BIR HIS.

Yavaş Para

ENSTRÜMANDA USTALAŞIN, MÜZIKTE USTALAŞIN, SONRA HER ŞEYI UNUTUN VE ÇALIN.

-Charlie Parker

Southside Queens'te büyüyen Curtis Jackson'ın görebildiği tek para ve güç sahibi insanlar sokak serserileriydi. Bu yüzden on bir yaşındayken geleceğe dair büyük hayallerle kendine böyle bir yol seçti. Ancak neredeyse anında, bir dolandırıcının hayatının hiç de göz alıcı olmadığını gördü. Çoğunlukla her gün bir sokak köşesinde durup aynı şeyleri aynı zebanilere satmaktan ibaretti. Yapacak hiçbir şey olmadan, çoğu zaman şiddetli soğukta veya kavurucu sıcakta müşterilerin gelmesini bekleyerek saatlerce dayanmak anlamına geliyordu. Ve sokaklardaki o uzun, sıkıcı saatlerde Curtis'in zihni doğal olarak dolaşıyor; kendini daha hızlı, daha kolay ve daha heyecanlı bir şekilde gelecek parayı dilerken buluyordu. Mahallede bunun için fırsatlar vardı - bunlar çoğunlukla suç ya da bazı şüpheli planlar içeriyordu. Bazen bunları denemek için can atardı ama böyle anlarda kendine, hızlı ve kolay para yanılsamasına kapılan tanıdığı üçkâğıtçıların sonu gelmez hikâyelerini hatırlatırdı - kaçınılmaz olarak ya ölüp giden ya da beş parasız kalan enayiler.

Arkadaşı TC, üçkâğıtçılıktan bıkmış ve yazı market ve ara sıra da banka soyarak geçiren bir çeteye katılmıştı. O üç ay boyunca epey para kazanmış ve sonra sonbahar ve kış boyunca hepsini çarçur etmiş. Ertesi yaz yine işinin başındaydı. Bu sadece para değildi; bu kadar tehlikeyle flört etmenin verdiği heyecandı. Ama o ikinci yaz şansı yaver gitmedi ve polisle girdiği silahlı çatışmada öldürüldü.

Curtis'in birkaç yaş büyük meslektaşı Spite, üçkâğıtçılığından biraz para biriktirmeyi başarmıştı ama çok daha büyük hayalleri vardı. Mahallede yeni olan ama çok tutacağını düşündüğü bir franchise işinden bir parça satın alarak hızla servet kazanabileceğine kendini inandırmıştı. Tüm parasını bu girişime yatırdı ama çok sabırsızdı. Halkı yeni hayatına alıştırmak için zaman ayırmamıştı. Herkes bu işin uyuşturucu operasyonu için bir paravan olduğuna inanıyordu. Oradan uzak durdular ve kısa süre içinde orası üçkağıtçıların ve zamparaların mekanı haline geldi. Birkaç ay içinde başarısız oldu ve bu deneyimden sonra asla toparlanamadı.

Sorunun özü buydu: Başarılı bir dolandırıcı olmak için kendinizi işin yavaş, öğütücü temposuna alıştırmanız gerekiyordu. Ancak mahallede gelecek nadiren umut verici görünüyordu. Dolandırıcılar için paralarını gelecekte yağmurlu bir gün için biriktirmeyi hayal etmek zordu, o gün muhtemelen hiç gelmeyecekti. Kaçınılmaz olarak daha hızlı bir şeylere sahip olma arzusu kanlarına işliyordu ve eğer buna boyun eğerlerse asla kaçamayacakları bir döngü yaratıyorlardı. Eğer hızlı para kazanabilirlerse, bu bir uyuşturucu gibi etki ederdi - heyecanlanırlar ve hepsini insanları etkilemek için harcarlardı. Hiç paraları kalmayınca uyuşturucu satmaya geri dönüyorlardı ama artık bu çok yavaş ve sıkıcı geliyordu. Hızlı bir şeyler için tekrar denerlerdi. Kendi açgözlülüklerinin tuzağına düşüyorlardı ve yıllar geçtikçe herhangi bir sabır ya da disiplin geliştirmekte başarısız oluyorlardı. Bu inişli çıkışlı tempoyu çok uzun süre idare edemediler. Yirmi beş ya da otuz yaşına geldiklerinde kendilerini tüketirlerdi ve yıllarca çalışmalarının karşılığını gösterecek ne becerileri ne de paraları olurdu. Bundan sonraki kaderleri genellikle tatsızdı.

Curtis bu cazibeye direnmek için kendini tam tersi yönde zorlamaya karar verdi. Üçkağıtçılığı bir iş olarak görüyordu. Her gün aynı saatte sokağın köşesinde beliriyor, şafaktan gün batımına kadar çalışıyordu. Yavaş yavaş kendini bu yavaş tempoya alıştırdı. Hiçbir şey yapmadan geçirdiği uzun saatler boyunca geleceği düşünür ve her yıl neler başaracağına dair ayrıntılı planlar yapar, sonunda da sokak fahişeliğinden kaçardı. Önce müziğe, sonra da iş hayatına atılacaktı. İlk adımı atmak için para biriktirmesi gerekiyordu. Bu hedefin düşüncesi, işin günlük sıkıcılığına katlanmasına yardımcı oldu. Bu yavaş saatlerde, bu işte kendini sürekli geliştirme fikriyle yeni dolandırıcılık planları da tasarladı.

Zihnini ve bedenini disipline etmek için boksa başladı. Başlarda çok kötüydü ama inatçıydı, her gün antrenman yaptı ve sonunda yetenekli bir dövüşçü oldu. Bu ona çok değerli dersler öğretti.

İstediği her şeyi şiddet ya da güç kullanarak değil ısrarla elde ederdi; adım adım ilerlemek herhangi bir konuda başarılı olmanın tek yoluydu. Yirmi yaşına geldiğinde müziğe adımını atmıştı; hepsi de orijinal planına göreydi.

1999 yılında, Jam Master Jay'in yanında birkaç yıl çıraklık yaptıktan sonra Curtis (şimdiki adıyla 50 Cent) Columbia Records ile bir anlaşma imzaladı. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibi görünüyordu, ancak plak şirketinde biraz daha uzun süredir çalışan diğer rapçilere baktığında, etrafındaki tehlikelerin arttığını gördü. Ona göre eğilim, enerjinizi ve odaklanmanızı hemen bırakmaktı. Rapçiler bir yerlere geldiklerini hissediyor ve bilinçsizce o kadar sıkı çalışmıyor ve zanaatlarını öğrenmek için daha az zaman harcıyorlardı. Bu ani para akışı akıllarını başlarından alacaktı; altın dokunuşa sahip olduklarını ve bunu sürdürebileceklerini hayal edeceklerdi. Bir hit şarkı ya da albüm bu durumu daha da kötüleştirir. Yavaş yavaş bir şeyler inşa etmemek -bir kariyer, bir gelecek- birkaç yıl içinde her şey dağılacak, daha genç ve daha hevesli rapçiler onların yerini alacaktı. Bir zamanlar şan şöhret tatmış oldukları için hayatları daha da sefil olacaktı.

Curtis için çözüm basitti: bu yeni girdiği bir dünyaydı. Acele etmemeli ve iyi öğrenmeliydi. Hip-hop'ın hızlı ortamında her şeyi yavaşlatacaktı. Partilerden kaçındı ve çoğunlukla içine kapandı. Columbia Records'u bir üniversite gibi görmeye karar verdi, kendini bu işte eğitmek için tek şansı buydu. Müziğini geceleri kaydediyor ve tüm gününü Columbia ofislerinde geçirerek her bölümden insanlarla konuşuyordu. Yavaş yavaş pazarlama, dağıtım ve işin incelikleri hakkında daha fazla şey öğrendi. Prodüksiyonun tüm yönlerini, hit bir şarkı yapmak için nelerin gerekli olduğunu inceledi. Müziğini tekrar tekrar çalıştı. Şirket onu ve diğer düzinelerce rapçiyi şarkı yazmaları için New York'un taşrasında bir inzivaya gönderdiğinde, diğerlerinin çoğu ancak beş ya da altı şarkı yazabilirken o otuz altı şarkıyla döndü.

2000'de Fifty'ye yapılan suikast girişiminin ardından Columbia Records onu plak şirketinden çıkardı, ancak o zamana kadar onların uzmanlığına olan ihtiyacını aşmıştı. O kadar çok bilgi ve beceri biriktirmişti ki, hepsini mix-tape kampanyasına uygulayabiliyor, çılgın bir hızla şarkılar yaratıyor ve müziğini herhangi bir profesyonel kadar akıllıca pazarlayabiliyordu. Adım adım ilerleyen kampanya Eminem'in dikkatini çekti ve 2003 yılında onu Interscope'taki plak şirketine aldı.

Yıllar sonra kendini kurumsal dünyada buldu ve bunun sokaklardan pek de farklı olmadığını çabucak keşfetti. Tanıştığı pek çok iş insanı ve yönetici de aynı sabırsızlığa sahipti. Sadece aylar ya da haftalar bazında düşünebiliyorlardı. Parayla ilişkileri duygusaldı; önemlerini empoze etmenin ve egolarını beslemenin bir yoluydu. Ona şu anda ilgi çekici görünen ama yolun sonunda hiçbir yere varmayan planlarla gelirlerdi. Dünyada meydana gelen muazzam değişikliklere uyum sağlayıp gelecekte bunlardan yararlanmayı planlamıyorlardı - bu çok fazla çaba ve zaman gerektirirdi.

Bu iş adamları ona hızla milyonlar kazandıracak ciro anlaşmalarıyla her yönden saldırdılar. Onun da bu tür fırsatlara kapılan diğer rapçiler gibi olduğunu düşündüler. Ancak ciro anlaşmaları onun sağlam ya da gerçek bir şey inşa etmesine yardımcı olmayacaktı. Bu bir illüzyon parasıydı. Onları geri çevirdi ve kendi şartlarıyla kendi işlerini kurmayı tercih etti - her iş bir zincirin halkaları gibi diğerinin üzerine inşa ediliyordu. Bu seferki hedefi basitti; kalıcı bir imparatorluk kurmak. Ve daha önce olduğu gibi, oraya da kendi azmiyle ulaşacaktı.

Korkusuz Yaklaşım

ÇOĞU INSAN CAN SIKINTISINA DAYANAMAZ. YANI BIR IŞTE IYI OLANA KADAR O IŞTE KALAMAZLAR. VE NEDEN MUTSUZ OLDUKLARINI MERAK EDERLER

-50 Cent

En ilkel atalarımız için yaşam, yiyecek ve barınak sağlamak için bitmek bilmeyen bir emek gerektiren sürekli bir mücadeleydi. Eğer boş zaman varsa, bu genellikle böylesine zor bir hayata anlam katacak ritüellere ayrılırdı. Sonra, binlerce yıllık uygarlık boyunca, hayat birçokları için giderek kolaylaştı ve bununla birlikte daha fazla boş zaman geldi. Böyle anlarda tarlalarda çalışmaya, düşmanlar ya da doğa koşulları hakkında endişelenmeye gerek yoktu; sadece bir şekilde doldurulması gereken saatler vardı. Ve aniden bu dünyaya yeni bir duygu doğdu - can sıkıntısı.

İş yerinde ya da ayinlerde zihin başarılması gereken çeşitli görevlerle doludur; ancak kişinin evinde tek başına geçirdiği bu boş zaman zihnin istediği yerde dolaşmasına izin verir. Böylesi bir özgürlükle karşı karşıya kalan zihin, gelecekle ilgili kaygılara yönelme eğilimi gösterir-

olası sorunlar ve tehlikeler. Böylesine boş bir zaman, ölümün sonsuz boşluğunu belli belirsiz yansıtır. Ve böylece atalarımıza saldıran bu yeni duyguyla birlikte, bugüne kadar peşimizi bırakmayan bir arzu ortaya çıktı - ne pahasına olursa olsun can sıkıntısından kaçmak, kendimizi bu endişelerden uzaklaştırmak.

Başlıca dikkat dağıtma araçları her türlü kamusal eğlence, uyuşturucu ve alkol ile sosyal faaliyetlerdir. Ancak bu tür dikkat dağıtıcıların uyuşturucu benzeri bir etkisi vardır - etkileri geçer. Bizi kendimizden uzaklaştıracak ve hayatın sert gerçeklerinden ve giderek artan can sıkıntısından uzaklaştıracak yenilerini, daha hızlı olanlarını arzularız. Bütün bir uygarlık -antik Roma- bu yeni ihtiyaç ve duygunun ağırlığı altında pratikte çöktü. Ekonomileri, vatandaşlarının ruhunu tüketen yeni lükslerin ve eğlencelerin yaratılmasına bağlı hale geldi; artık çok az kişi zevklerini sıkı çalışma veya kamu yararı için feda etmeye istekliydi.

Can sıkıntısının o zamandan beri insan hayvanı için yarattığı model budur: oyalanmak için kendi dışımıza bakarız ve onlara bağımlı hale geliriz. Bu eğlenceler, işte geçirdiğimiz zamandan daha hızlı bir tempoya sahiptir. Bu durumda iş sıkıcı, yavaş ve tekrarlayan bir şey olarak deneyimlenir. Zorlayıcı, çaba gerektiren herhangi bir şey de aynı şekilde görülür - eğlenceli değildir; hızlı değildir. Bu yönde yeterince ileri gidersek, herhangi bir zanaatta ustalaşmak için gereken sıkı çalışmaya katlanacak sabrı toplamanın giderek zorlaştığını görürüz. Yalnız zaman geçirmek zorlaşır. Yaşam, gerekli olan (işte geçirilen zaman) ile zevkli olan (dikkat dağıtıcı şeyler ve eğlence) arasında bölünmüş hale gelir. Geçmişte, can sıkıntısının bu aşırı uçları daha çok üst sınıflara saldırırdı. Şimdi ise neredeyse hepimizin başına bela olan bir şey.

Bununla birlikte, can sıkıntısı ve boş zamanla, hayal kırıklığı ve kaçıştan çok daha farklı sonuçlar veren korkusuz bir ilişki daha vardır. Şöyle ki: hayatınızda ulaşmak istediğiniz büyük bir hedefiniz var, yaratmaya yazgılı olduğunuzu hissettiğiniz bir şey. Eğer bu hedefe ulaşırsanız, bu size dışarıdan gelen geçici heyecanlardan çok daha büyük bir tatmin getirecektir. Oraya ulaşmak için bir zanaat öğrenmeniz, kendinizi eğitmeniz ve uygun becerileri geliştirmeniz gerekecektir. Tüm insan faaliyetleri bir ustalık süreci içerir. İlgili çeşitli adımları ve prosedürleri öğrenmeli, giderek daha yüksek yeterlilik seviyelerine çıkmalısınız. Bu, disiplin ve azim gerektirir - tekrarlayan faaliyetlere, yavaşlığa ve böyle bir zorlukla birlikte gelen endişeye dayanma yeteneği.

Bu yola girdiğinizde iki şey gerçekleşecektir: Birincisi, daha büyük bir hedefe sahip olmak zihninizi o andan uzaklaştıracak ve zor işlere ve

angaryalara katlanmanıza yardımcı olacaktır. İkincisi, bu görevde daha iyi hale geldikçe ya da

zanaat, giderek daha zevkli hale gelir. Gelişiminizi görüyorsunuz; daha önce fark etmediğiniz bağlantıları ve olasılıkları görüyorsunuz. Zihniniz bu konuda daha da ustalaşmaya odaklanır ve bu odaklanma sırasında tüm sorunlarınızı -gelecek korkularınızı ya da insanların kötü oyunlarını- unutursunuz. Ancak dış kaynaklardan gelen dikkat dağınıklığının aksine, bu içten gelir. Yaşam boyu sürecek bir beceri, gücünüzün temeli olarak hizmet edecek bir tür zihinsel disiplin geliştiriyorsunuz.

Bunu başarmak için sizi derin bir şekilde heyecanlandıran bir kariyer ya da zanaat seçmelisiniz. İş ve zevk arasında bir ayrım çizgisi oluşturmuyorsunuz. Zevkiniz sürecin kendisinde ustalaşmaktan ve bunun gerektirdiği zihinsel dalgınlıktan gelir.

Mahallede, mevcut işlerin çoğu düşük para ve gerçek bir beceriye yol açmayan türden önemsiz işler sunuyor. Acelecilik bile sıkıcıdır ve geleceği olan bir yol değildir. Bu gerçeklik karşısında insanlar iki yönden birine gidebilirler: uyuşturucu, alkol, çete faaliyetleri ya da anlık zevkler yoluyla bu gerçeklikten kaçmaya çalışabilirler; ya da yoğun bir çalışma ahlakı ve disiplini geliştirerek bu döngüden kurtulabilirler. İkinci yönde ilerleyen tipler güce karşı derin bir açlık ve aciliyet duygusuna sahiptir. Berbat işlerle ya da tehlikeli dikkat dağınıklıklarıyla dolu bir yaşam sürme olasılığı her an enselerindedir. Kendilerine sabırlı olmayı ve bir şeyler yapmayı öğretirler. Bir süreçte ustalaşmak için gerekli olan uzun, sıkıcı zaman dilimlerine katlanmayı işleri ya da acelecilikleri sayesinde erken yaşlardan itibaren öğrenmişlerdir. Mızmızlanmazlar ya da bu gerçeklikten kaçmaya çalışmazlar, bunun yerine bunu özgürlüğe giden bir yol olarak görürler.

Böyle bir ortamda büyümeyen bizler için disiplin ve güç arasındaki bu acil bağlantıyı hissetmiyoruz. İşlerimiz o kadar da sıkıcı değil. Bir gün bizi gerçekten iyi bir şeye götürebilirler, ya da biz öyle düşünürüz. Okulda ya da işte biraz disiplin geliştirdik ve bu yeterli. Ama aslında kendimizi kandırıyoruz. Çoğu zaman işimiz katlandığımız bir şeydir; boş zamanlarımız için yaşar ve geleceğin hayalini kurarız. İşin günlük faaliyetlerine tüm zihinsel gücümüzle katılmayız çünkü iş dışındaki hayat kadar heyecan verici değildir. Sıkıcı anlara ve tekrarlayan faaliyetlere karşı giderek daha az tolerans geliştiririz. İşimizi kaybedersek ya da başka bir şey istersek, aniden uygun değişikliği yapmak için gerekli sabra sahip olmadığımız gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalırız. Çok geç olmadan uyanmalı ve gerçek güç ve başarının ancak bir süreçte ustalaşarak gelebileceğini, bunun da sürekli olarak keskin tuttuğumuz bir disiplin temeline bağlı olduğunu anlamalıyız.

Tarihteki korkusuz tipler yaşamlarında kaçınılmaz olarak tekrarlayan, sıkıcı görevlere karşı çoğumuzdan daha yüksek bir tolerans gösterirler. Bu da onların kendi alanlarında mükemmelleşmelerini ve zanaatlarında ustalaşmalarını sağlar. Bunun bir nedeni, böylesi bir titizlik ve sabırla elde edilen somut sonuçları hayatlarının erken dönemlerinde görmüş olmalarıdır. Bu bağlamda Isaac Newton'un hikayesi özellikle aydınlatıcıdır. 1665 yılının başlarında Cambridge Üniversitesi'nde yirmi üç yaşında bir öğrenciyken, matematik alanında akademisyen olmak için sınavlara girmenin eşiğindeyken aniden Londra'da veba salgını patlak verdi. Ölümler korkunçtu ve gün geçtikçe çoğalıyordu; birçok Londralı kırsal bölgelere kaçarak vebayı her yere yaydılar. O yaz Cambridge kapanmak zorunda kaldı ve öğrencileri güvenlikleri için her yöne dağıldı.

Bu öğrenciler için hiçbir şey daha kötü olamazdı. Dağınık köylerde yaşamak zorunda bırakıldılar ve veba İngiltere'yi kasıp kavururken, sonraki yirmi ay boyunca yoğun bir korku ve tecrit yaşadılar. Aktif zihinlerinin meşgul olacağı hiçbir şey yoktu ve birçoğu sıkıntıdan delirdi. Ancak Newton için veba ayları tamamen farklı bir şeyi temsil ediyordu. Lincolnshire, Woolsthorpe'daki annesinin evine döndü. Cambridge'de sadece kendisine değil profesörlerine de işkence eden bir dizi matematik problemi onu rahatsız ediyordu. Woolsthorpe'da geçireceği zamanı bu tür problemler üzerinde çalışarak geçirmeye karar verdi. Yanında biriktirdiği çok sayıda matematik kitabı vardı ve bunları yoğun bir şekilde incelemeye başladı. Her gün aynı problemlerin üzerinden geçiyor, defterlerini sonu gelmeyen hesaplamalarla dolduruyordu.

Gökyüzü açık olduğunda dışarı çıkar ve evi çevreleyen elma bahçelerinde oturarak bu düşüncelere devam ederdi. Bir dalda sallanan, gözüne yukarıdaki ayla aynı büyüklükte görünen bir elmaya bakar ve ikisi arasındaki ilişkiyi düşünürdü - birini ağaçta, diğerini dünyanın yörüngesinde tutan şey - bu da onu yerçekimi hakkında fikirlere götürürdü. Güneşe ve onun etrafındaki her şey üzerindeki optik etkisine bakarken, ışığın hareketi ve özellikleri üzerine kendi deneylerini yapmaya başladı. Zihni doğal olarak geometri problemlerinden, bunların hareket ve mekanikle nasıl ilişkili olduğuna doğru akıyordu.

Bu çalışmalarda ne kadar derine inerse, o kadar çok bağlantı görüyor ve ani kavrayışlara sahip oluyordu. Problem üstüne problem çözüyor, kendi içinde açığa çıkardığı güçlerin farkına vardıkça coşkusu ve ivmesi hızlanıyordu. Diğerleri korku ve can sıkıntısından felç olmuşken, o yirmi ayın tamamını hiç düşünmeden geçirdi.

veba ya da gelecek için herhangi bir endişe. Ve bu süre içinde modern matematiği, mekaniği ve optiği yarattı. Bu dönem genellikle insanlık tarihindeki en üretken, en yoğun bilimsel düşünce dönemi olarak kabul edilir. Elbette Isaac Newton ender rastlanan bir zekaya sahipti, ancak Cambridge'de hiç kimse onun böyle bir zihinsel güce sahip olduğundan şüphelenmemişti. Onu bir dahiye dönüştürmek için bu zorunlu izolasyon ve tekrarlayan çalışma dönemi gerekti.

Tarihte öne çıkan kişilere baktığımızda, onların başarılarına odaklanma eğiliminde oluruz. Böyle bir açıdan bakıldığında, gözlerimizin kamaşması ve başarılarının genetik ve belki de bazı sosyal faktörlerden kaynaklandığını görmemiz kolaydır. Onlar yetenekli. Biz onların seviyesine asla ulaşamayız ya da öyle düşünürüz. Ancak her birinin kendi alanında oldukça sıkıcı bir çıraklık döneminden geçtiği hayatlarındaki o anlamlı dönemi görmezden gelmeyi seçiyoruz. Onları devam ettiren şey, belirli adımlarda ustalaşarak hızla keşfettikleri güçtü. Bize dahi gibi görünen ama aslında her yoğun öğrenme sürecinin bir parçası olan ani içgörüler onlara geldi.

Daha sonra efsane olmalarının aksine, hayatlarının o bölümünü inceleyebilseydik, herhangi bir çalışma alanına sabırla dalarak bizim de bu gücün bir kısmına veya tamamına sahip olabileceğimizi anlardık. Birçok insan bunun getireceği sıkıntıyı kaldıramaz; böylesine zorlu bir sürece başlamaktan korkarlar. Dikkatlerini dağıtan şeyleri, hayallerini ve yanılsamalarını tercih ederler; kendilerinde ve bir zanaatta ustalaşmayı seçenler için var olan daha yüksek zevklerin asla farkında olmazlar.

Korkusuzluğun Anahtarları

İNSANOĞLUNUN TÜM SIKINTILARI, BIR ODADA TEK BAŞINA NASIL HAREKETSIZ OTURACAĞINI BILMEMEKTEN KAYNAKLANIR.

-Blaise Pascal

Dil öğrenen çocuklar olarak hepimiz aynı süreçten geçeriz. İlk başta bir miktar hayal kırıklığı yaşarız - ifade etmek istediğimiz arzularımız ve ihtiyaçlarımız vardır, ancak kelimelerimiz eksiktir. Yavaş yavaş cümleleri toplar ve konuşma kalıplarını özümseriz. Kelime kelime kelime kelime dağarcığı biriktiririz. Bunların bazıları sıkıcıdır ama yoğun merakımız ve bilgiye olan açlığımız bizi harekete geçirir. Belli bir noktada, düşündüğümüz kadar hızlı iletişim kurabileceğimiz bir akıcılık seviyesine ulaşırız. Kısa bir süre sonra hiç düşünmemize gerek kalmaz; sözcükler kendiliğinden gelir ve ilham aldığımız zamanlarda,

açıklayamadığımız şekillerde içimizden akıp giderler. Bir dil öğrenmek - bizim

kendinizinki veya yabancı biri - kaçınılması mümkün olmayan bir süreç içerir. Kestirme yol yoktur.

Dil öğrenmek, salt entelektüel ya da fiziksel tüm insan faaliyetleri için bir model oluşturur. Bir müzik aletinde ya da bir oyunda ustalaşmak için en düşük yeterlilik seviyesinden başlarız. Kuralları öğrenmek ve basit bir seviyede oynamak zorunda olduğumuz için oyun sıkıcı görünür. Dil öğrenirken olduğu gibi, hayal kırıklığına uğrarız. Başkalarının iyi oynadığını görürüz ve bunun nasıl bir his olabileceğini hayal ederiz, ancak bu sıkıcı pratik ve tekrar moduna kilitleniriz. Böyle bir noktada ya hayal kırıklığımıza teslim olur ve süreçten vazgeçeriz ya da hemen köşede yatan gücü sezerek devam ederiz. Yavaş yavaş yeteneğimiz artar ve hayal kırıklığımız azalır. Çok fazla düşünmemize gerek kalmaz; akıcılığımız ve bir anda aklımıza gelen bağlantılar bizi şaşırtır.

Belli bir ustalık seviyesine ulaştığımızda, daha yüksek seviyeler ve zorluklar olduğunu görürüz. Disiplinli ve sabırlı olursak ilerleriz. Her bir üst seviyede, bizi yeni zevkler ve anlayışlar bekler - başladığımızda şüphelenmediğimiz şeyler. Bunu istediğimiz kadar ileri götürebiliriz - herhangi bir insan faaliyetinde her zaman hedefleyebileceğimiz daha yüksek bir seviye vardır.

Binlerce yıl boyunca bu öğrenme kavramı pratik bilgeliğin temel bir parçasıydı. Bir zanaatta ustalaşma kavramının içine yerleştirilmişti. İnsanların hayatta kalması aletlerin, binaların, gemilerin ve daha fazlasının yapımına bağlıydı. Bunları iyi bir şekilde inşa etmek için, bir kişinin zanaatı öğrenmesi, yıllarını çırak olarak geçirmesi ve adım adım ilerlemesi gerekiyordu. Matbaanın ve geniş çapta dağıtılabilen kitapların ortaya çıkmasıyla birlikte, bu disiplin ve sabır daha sonra eğitime, yani resmi olarak bilgi edinmeye uygulandı. Yıllarca bilgi biriktirmeksizin kendini öğrenme yetisine sahip kişiler olarak tanıtanlar, şarlatanlar ve şarlatanlar olarak görülüyor ve hor görülüyordu.

Ancak bugün, bu temel bilgeliğin unutulduğu tehlikeli bir noktaya ulaşmış durumdayız. Bunun büyük bir kısmı teknolojinin yıkıcı yanından kaynaklanıyor. Hepimiz teknolojinin muazzam faydalarının ve bize sağladığı gücün farkındayız. Ancak istediğimizi elde etme hızımız ve kolaylığımız arttıkça, yeni bir düşünme biçimi gelişti.

Bizler doğamız gereği sabırsız yaratıklarız. Bir şeyi istemek ve onu elde edecek kapasiteye sahip olmamak bizim için her zaman zor olmuştur. Teknolojinin getirdiği artan hız, karakterimizin bu çocuksu yönünü vurguluyor. Bilginin yavaş yavaş birikmesi gereksiz yere sıkıcı görünüyor.

Öğrenmek eğlenceli, hızlı ve kolay olmalıdır. İnternette anlık bağlantılar kurabiliyor, bir konudan diğerine yüzeysel olarak geçebiliyoruz. Bilginin genişliğine derinliğinden daha fazla değer verir hale geldik.

Bir sorunun kaynağına inmek ve işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmek yerine oraya buraya taşınmak.

Süreç duygusunu kaybediyoruz. Böyle bir atmosferde şarlatanlar ayrık otları gibi filizleniyor. Kitaplar, CD'ler, seminerler, yeniden hayata döndürülmüş eski "sırlar" şeklinde asırlık hızlı dönüşüm mitini - güce, güzelliğe ve başarıya giden kestirme yolu - sunuyorlar. Ve avlayacakları pek çok enayi buluyorlar.

Bu yeni düşünme ve öğrenme biçimi ilerleme değildir. "Kısa devre" olarak adlandıracağımız bir olgu yaratır. Herhangi bir şeyin sonuna ulaşmak, bir süreçte ustalaşmak zaman, odaklanma ve enerji gerektirir. İnsanların dikkati bu kadar dağınık olduğunda, zihinleri sürekli olarak bir şeyden diğerine geçtiğinde, bırakın aylar ve yıllar boyunca, birkaç saat boyunca tek bir şey üzerinde konsantrasyonu sürdürmek giderek zorlaşır. Bu etki altında zihin kısa devre yapma eğiliminde olacaktır; bir işin sonuna kadar gidemeyecektir. Daha cazip görünen başka bir şeye geçmek isteyecektir. Odaklanma bozulduğunda bir şeyleri iyi yapmak zorlaşır - işte bu yüzden kalitesiz, ayrıntılara giderek daha az dikkat edilerek yapılan ürünlerde kademeli bir artış görüyoruz.

Anlayın: gerçek sır, bu dünyada gücün gerçek formülü, öğrenmenin bir süreç gerektirdiği ve bunun da sabır ve angarya işlere katlanma yeteneği gerektirdiği çirkin gerçeğini kabul etmekte yatar. İlk bakışta seksi ya da baştan çıkarıcı gelmese de, bu gerçek gerçek ve önemli bir şeye dayanmaktadır-asırlık bir bilgelik asla devrilmeyecektir. Anahtar, arzunuzun seviyesidir. Eğer gerçekten güç ve ustalık peşindeyseniz, o zaman bu fikri derinlemesine özümseyecek ve zihninize kazıyacaksınız: kestirme yol yoktur. Hızlı ve kolay olan her şeye güvenmeyeceksiniz. İlk aylardaki sıkıcı, tekrarlayan emeğe katlanabileceksiniz, çünkü genel bir hedefiniz var. Bu, kısa devre yapmanızı, birçok şey bilmenizi ama hiçbirinde ustalaşmamanızı önleyecektir. Sonunda, gerçekten yapacağınız şey kendinizde ustalaşmak olacaktır - sabırsızlığınızda, can sıkıntısı ve boş zaman korkunuzda, sürekli eğlence ve eğlenme ihtiyacınızda.

Aşağıda, süreçle uygun ilişkiyi geliştirmeye yönelik beş temel strateji yer almaktadır.

DENEME YANILMA YOLUYLA ILERLEME

Jack Johnson, gençliğinde yaptığı sokak dövüşlerine dayanarak, bir gün büyük bir boksör olabileceği hissine kapılmıştı. Ama siyahtı ve fakirdi, bir antrenör tutamayacak kadar fakirdi. Ve böylece 1896'da, on sekiz yaşındayken oldukça dikkat çekici bir sürece başladı. Akla gelebilecek her dövüşü aradı.

Her türlü rakiple ringe çıkabilirdi. Başlangıçta kendisini antrenman malzemesi olarak kullanan boksörlerden çok kötü dayaklar yedi. Ancak bu onun tek eğitim şekli olduğundan, öğrenebilmek için dövüşleri uzatmak amacıyla mümkün olduğunca kaçamak yapmayı çabucak öğrendi.

O zamanlar maçlar tam yirmi raunt sürebiliyordu ve Johnson'ın amacı her zaman maçları en uzun süreye yaymaktı. Bu süre içinde rakiplerini dikkatle incelerdi. Bazı tiplerin tanıdık kalıplarla nasıl hareket ettiğini ve diğerlerinin yumruklarını nasıl telgraf gibi gönderdiğini gözlemledi. Onları gözlerindeki bakışa ve vücut dillerine göre kategorize edebiliyordu.
Tepkilerini inceleyebilmek için bazılarını öfkelendirmeyi öğrendi; bazılarını da bunun etkilerini görmek için sakin bir üslupla uyuttu.

Johnson'ın yöntemi oldukça acı vericiydi - yılda on beş ila yirmi maç anlamına geliyordu. Sayısız sert darbeye maruz kaldı. Rakiplerinin çoğunu nakavt edebilmesine rağmen, kaçamak davranmayı ve işi öğrenmeyi tercih etti. Bu, çoğunlukla beyaz olan seyircilerden korkak olduğuna dair bitmek bilmeyen alaylar duymak anlamına geliyordu. Ancak yavaş yavaş bunun karşılığını almaya başladı. O kadar çeşitli düşmanlarla karşılaştı ki, dövüş başladığı anda onların özel stillerini tanımakta ustalaştı. Onların zayıflıklarını ve öldürmek için tam olarak ne zaman harekete geçmesi gerektiğini hissedebiliyordu. Kendini -zihinsel ve fiziksel olarak- uzun ve yorucu bir dövüşün temposuna alıştırdı. Boks ringinin alanı ve yirmi raunt boyunca rakiplerine nasıl manevra yaptırıp onları nasıl yoracağı konusunda sezgisel bir his kazandı. Birçoğu daha sonra onun zihinlerini okuma yeteneğine sahip gibi göründüğünü itiraf etti; her zaman bir adım öndeydi. Bu yolu izleyen Johnson, birkaç yıl içinde kendisini dünyanın ağır siklet şampiyonu ve döneminin en büyük dövüşçüsüne dönüştürdü.

Çoğu zaman öğrenme kavramımız kitaplardan fikirleri özümsemek, başkalarının bize söylediklerini yapmak ve belki de bazı kontrollü alıştırmalar yapmaktır. Ancak bu, pratik deneyimden kopuk, eksik ve korkutucu bir öğrenme kavramıdır. Bizler bir şeyler yapan varlıklarız; onları sadece hayal etmeyiz. Herhangi bir süreçte ustalaşmak için deneme yanılma yoluyla öğrenmeniz gerekir. Deney yaparsınız, sert darbeler alırsınız ve neyin işe yarayıp neyin yaramadığını gerçek zamanlı olarak görürsünüz. Kendinizi ve işinizi halkın incelemesine maruz bırakırsınız. Başarısızlıklarınız sinir sisteminize yerleşir; onları tekrarlamak istemezsiniz. Başarılarınız anlık deneyimlerle bağlantılıdır ve size daha fazlasını öğretir. Sürece derin bir saygı duymaya başlarsınız, çünkü pratik ve istikrarlı çalışma ile kaydedebileceğiniz ilerlemeyi görür ve hissedersiniz. Yeterince ileri gittiğinizde, bir parmak

ucu hissi kazanırsınız.

Çünkü bilginiz fiziksel ve içgüdüsel bir şeye bağlıdır. Ve böyle bir sezgiye sahip olmak ustalığın nihai noktasıdır.

BASIT BIR ŞEYDE USTALAŞIN

Çoğu zaman genel bir güvensizlik hissine kapılırız çünkü hayatta hiçbir şeyde gerçekten ustalaşmamışızdır. Bilinçsizce kendimizi zayıf hissederiz ve asla görevimizi tam olarak yerine getiremeyiz. Bir şeye başlamadan önce başarısız olacağımızı hissederiz. Bunun üstesinden gelmenin en iyi yolu, bu zayıflığa doğrudan saldırmak ve kendimiz için bir güven modeli oluşturmaktır. Bu da önce basit ve temel bir şeyle uğraşarak, sahip olabileceğimiz gücün tadına vararak yapılmalıdır.

Demosthenes - Antik Atina'nın en büyük siyasi figürlerinden biri -Topluluk önünde konuşma konusundaki yoğun korkusunun üstesinden gelmeye kararlı bir şekilde böyle bir yol izledi. Çocukken zayıf ve gergindi. Kekeleyerek konuşur ve her zaman nefes nefese kalırdı. Sürekli alay konusu oluyordu. Babası o küçükken ölmüş ve ona iyi bir miktar para bırakmıştı, ancak vasileri hemen hepsini çaldı. Avukat olmaya ve sonunda failleri kendi başına mahkemeye çıkarmaya karar verdi. Ancak bir avukatın iyi bir konuşmacı olması gerekiyordu ve o bu konuda çok başarısızdı. Avukatlığı bırakmaya karar verdi - çok zor görünüyordu. Elindeki azıcık parayla dünyadan elini eteğini çekecek ve bir şekilde konuşma bozukluğunun üstesinden gelmeye çalışacaktı. En azından o zaman bir tür kamu kariyeri üstlenebilirdi.

Tek başına pratik yapabileceği bir yeraltı çalışma odası inşa etti. İnsan içine çıkmaya utanmamak için kafasının yarısını kazıttı. Kekemeliğinin üstesinden gelmek için ağzı çakıl taşlarıyla dolu olarak sahil boyunca yürüdü ve kendini durmadan, dalgalardan daha yüksek sesle ve daha güçlü bir şekilde konuşmaya zorladı. Daha iyi nefes alma teknikleri geliştirmek için dik yokuşlarda koşarken okuduğu konuşmalar yazdı. Çalışma odasına, konuşurken yüzündeki ifadeyi yakından izleyebilmesini sağlayan bir aynalı cam yerleştirdi. Evine gelen ziyaretçilerle sohbet ediyor ve her bir kelimenin ya da tonlamanın onları nasıl etkilediğini ölçüyordu. Böylesine özverili bir çalışmayla geçen bir yıl içinde kekemeliğini tamamen ortadan kaldırmış ve kendini fazlasıyla yeterli bir hatibe dönüştürmüştü. Sonuçta hukuka dönmeye karar verdi. Kazandığı her yeni davayla birlikte kendine güveni daha da arttı.

Pratik yapmanın değerini anladıktan sonra, konuşmalarının sunumunu geliştirmek için çalıştı. Yavaş yavaş kendisini

Antik Atina'nın en büyük hatibi. Bu yeni keşfettiği özgüven, yaptığı her şeye yansıdı. Her türlü düşman karşısında korkusuzluğuyla tanınan önde gelen bir siyasi figür haline geldi.

Basit bir süreçte ustalaşmak ve temel bir güvensizliğin üstesinden gelmek için zaman ayırdığınızda, her şeye uygulanabilecek belirli beceriler geliştirirsiniz. Sabır, pratik ve disiplinden gelen ödülü anında görürsünüz. Neredeyse her sorunun üstesinden aynı şekilde gelebileceğinizi hissedersiniz. Kendiniz için yükselmeye devam edecek bir güven modeli yaratırsınız.

OYUNUN KURALLARINI IÇSELLEŞTIRMEK

1930'erin başında Howard Üniversitesi'nde hukuk öğrencisi olan Thurgood Marshall, siyahların Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşadığı pek çok adaletsizliği düşünebiliyordu, ancak onu en derinden etkileyen eğitim alanındaki büyük eşitsizlikti. NAACP için bilgi toplama göreviyle Güney'i gezmiş ve siyahlar için ayrılmış okulların kalitesizliğini ilk elden görmüştü. Ve bu adaletsizliği kendisi de hissetmişti. Evinin yakınındaki Maryland Üniversitesi'ne gitmek istemişti - mükemmel bir hukuk fakültesi vardı. Ancak akademik geçmişleri ne olursa olsun siyah öğrenciler oraya kabul edilmiyordu. Howard gibi o zamanlar daha düşük seviyede olan siyah üniversitelerine yönlendirildiler. Marshall bir gün, bir şekilde, bu adaletsiz sistemi ortadan kaldırmaya yardım edeceğine yemin etti.

1933'te Howard'dan mezun olduktan sonra geleceği için çok önemli bir kararla karşı karşıya kaldı. Harvard Üniversitesi'nden ileri düzeyde hukuk eğitimi alması için burs teklifi almıştı. Bu inanılmaz bir fırsattı. Akademik dünyada kendine iyi bir yer edinebilir ve fikirlerini çeşitli dergilerde tanıtabilirdi. Ayrıca Buhran'ın ortasındaydık ve siyahlar için iş olanakları çok azdı; Harvard'dan alacağı bir derece ona müreffeh bir gelecek sağlayacaktı.

Ancak bir şey Marshall'ı ters yöne itti; bunun yerine Baltimore'da özel bir muayenehane açmaya ve adalet sisteminin nasıl işlediğini temelden öğrenmeye karar verdi. İlk başta bu aptalca bir karar gibi görünüyordu; çok az işi vardı ve borçları giderek artıyordu. Aldığı birkaç davayı da kaybediyor ve nedenini anlayamıyordu. Adalet sisteminin, kendisinin erişemediği kendi kuralları ve kodları varmış gibi görünüyordu.

Marshall bunun üstesinden gelmek için benzersiz bir strateji uygulamaya karar verdi. İlk olarak, hukuki özetlerinde herhangi bir hata ya da silinti olmamasına, araştırma ve ayrıntı şaheseri olmasına dikkat etti. Her zaman bir noktaya dikkat etti

En profesyonel şekilde giyiniyor ve en üst düzeyde nezaketle, eğilip bükülmeden hareket ediyordu. Başka bir deyişle, hiç kimseye kendisine karşı hüküm vermek için en ufak bir bahane vermedi. Bu şekilde şüpheleri bertaraf etti, birkaç dava kazanmaya başladı ve beyaz avukatların dünyasına girdi. Şimdi o dünyayı yakından inceliyordu. Daha önce bilmediği bazı bağlantıların ve arkadaşlıkların, güç ağlarının önemini gördü. Belirli yargıçların belirli muameleler gerektirdiğini fark etti. O dili konuşmayı ve sosyal olarak elinden geldiğince uyum sağlamayı öğrendi. Çoğu davada, büyük kavramlar yerine dar prosedür noktalarında tartışmanın en iyisi olduğunu öğrendi.

Bu kurallar ve gelenekler içinde nasıl manevra yapacağını bildiğinden, giderek daha fazla dava kazanmaya başladı. 1935 yılında hukuk fakültesine kabul edilmeyen siyah bir öğrenci adına Maryland Üniversitesi'ne karşı dava açtı ve kazandı. O andan itibaren, bilgisini eğitim sistemindeki her türlü ayrımcılıkla mücadele etmek için kullandı ve 1954'te en büyük zaferini kazanarak ABD Yüksek Mahkemesi önünde *Brown v. Board of Education.* Mahkemenin onun lehine verdiği karar, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki eğitim ayrımcılığının her türlü temelini etkili bir şekilde sona erdirdi. Marshall'ın (daha sonra Yüksek Mahkeme'ye atanan ilk Afro-Amerikan olacaktı) zamanının beyazların kontrolündeki adalet sistemine kendini kaptırarak öğrendiği şey, sosyal sürecin de hukuki ya da teknik süreç kadar önemli olduğuydu. Bu, hukuk fakültesinde öğretilen bir şey değildi ve yine de bunu öğrenmek, sistem içinde işlev görme ve uğruna savaştığı davayı ilerletme becerisinin anahtarıydı.

Şunu anlayın: Bir iş veya kariyerin parçası olarak bir gruba girdiğinizde, davranışı yöneten her türlü kural vardır - iyi ve kötü değerler, saygı duyulması gereken güç ağları, başarılı eylem için takip edilmesi gereken kalıplar. Bunları sabırla gözlemlemez ve iyi öğrenmezseniz, neden ve nasıl olduğunu bilmeden her türlü hatayı yaparsınız. Sosyal ve siyasi becerileri, en az diğerleri kadar ustalaşmanız gereken bir zanaat olarak düşünün. Çıraklığınızın ilk aşamasında Marshall'ın yaptığı gibi yapmalı ve renklerinizi susturmalısınız. Buradaki amacınız insanları zekanızla etkilemek değil, bu gelenekleri içeriden öğrenmektir. Başkalarının grup içinde yaptıkları ve bedelini ödedikleri hatalara dikkat edin; bu hatalar kültürdeki belirli tabuları ortaya çıkaracaktır.

Bu kurallar hakkında derinlemesine bilgi sahibi olarak, onları amacınız doğrultusunda manevra etmeye başlayabilirsiniz. Eğer kendinizi adaletsiz ve yozlaşmış bir sistemle karşı karşıya bulursanız, bu sistemin kodlarını

ve güvenlik açıklarını keşfedin. Nasıl çalıştığını öğrendikten sonra onu parçalarına ayırabilirsiniz.

KENDINIZI AYRINTILARA GÖRE AYARLAYIN

Michelangelo, on beşinci yüzyıl sonlarında İtalya'da genç bir öğrenci-sanatçı olarak kişisel bir sınırlamayla yüzleşmek zorunda kaldı. Resim ve heykel yapmak istediği şeylere dair büyük kavramları vardı ama gerekli beceriye sahip değildi. Diğer sanatçıların başyapıtlarına bakıyor ve kendi eserlerinin de benzer bir havaya ve etkiye sahip olmasını istiyordu, ancak yarattıklarının düzlüğü ve gelenekselliği onu hayal kırıklığına uğratıyordu. Bir deney yapmayı denedi: En sevdiği başyapıtları en küçük fırça darbesine kadar kopyalamaya başladı ve hayranlık duyduğu etkinin belirli ayrıntılarda saklı olduğunu keşfetti - bu sanatçıların ince noktalara gösterdikleri yoğun dikkat sayesinde figürlere veya manzaralara hayat verebilmeleri. Ve böylece hayatının geri kalanında sürecek ve düşünce tarzını tamamen değiştirecek olan olağanüstü bir çıraklık dönemi başladı.

Heykellerini yaratırken kemik yapısını takıntı haline getirdi, ancak konuyla ilgili kitaplar ve teknikler ne yazık ki yetersiz görünüyordu. Birbiri ardına insan cesetlerini incelemeye başladı. Bu ona insan anatomisi konusunda artık eserlerinde yeniden üretebileceği derin bir his verdi. Dokuya, her bir kumaş türünün kendine özgü bir şekilde nasıl katlandığına ilgi duymaya başladı. Giysi reprodüksiyonunu mükemmelleştirmek için çalıştı. Bu detay çalışmalarını hayvanlara ve onların nasıl hareket ettiklerine kadar genişletti.

Daha büyük eserlerini yapmakla görevlendirildiğinde, büyük bir konseptle başlamanın o eski cazibesinden kaçındı; bunun yerine çalışacağı malzemeye, mekâna, onu oluşturabilecek tek tek figürlere baktı ve buradan genel şekli ve etkiyi tasarladı. Michelangelo, detaylara gösterdiği bu yoğun ilgiyle, figürlerini zamanının diğer tüm sanatçılarını aşan bir şekilde hayata geçirmenin sırrını keşfetmiş gibi görünüyordu.

Genellikle herhangi bir projeye başlarken yanlış uçtan başlarsınız. Önce neyi başarmak istediğinizi düşünür, başarılı olursa bunun size getireceği şan ve parayı hayal edersiniz. Daha sonra bu konsepti hayata geçirmeye başlarsınız. Ancak ilerledikçe sık sık sabrınızı kaybedersiniz, çünkü oraya ulaşmak için attığınız küçük adımlar kafanızdaki iddialı vizyonlar kadar heyecan verici değildir. Bunun yerine, çok farklı sonuçlara yol açabilecek tam tersi bir yaklaşım denemelisiniz. Hayata geçirmek istediğiniz bir projeniz var, ancak işe kendinizi konunun veya alanın ayrıntılarına kaptırarak başlıyorsunuz. Çalışmanız gereken malzemelere bakarsınız

hedef kitlenizin zevkleri ve bu alandaki en son teknik gelişmeler. Bu ince noktaların derinliklerine inmekten zevk alıyorsunuz - araştırmanız çok yoğun. Bu bilgilerden yola çıkarak projenin kendisini şekillendirir, kafanızdaki havai kavramlardan ziyade gerçekliğe dayandırırsınız. Bu şekilde çalışmak, zihninizi yavaşlatmanıza ve ayrıntılı çalışma için sabır geliştirmenize yardımcı olur; bu, herhangi bir zanaatta ustalaşmak için gerekli bir beceridir.

DOĞAL ISRARCILIĞINIZI YENIDEN KEŞFEDIN

Hepimizin karşılaştığı ikilem budur: hayatta kayda değer herhangi bir şeyi başarmak genellikle biraz zaman alır - genellikle yıl blokları halinde. Ancak bizler bu kadar uzun süreleri idare etmekte çok zorlanan varlıklarız. Günden güne kendimizi kaptırıyoruz; duygularımız her karşılaşmada dalgalanıyor. Sürekli tatmin etmeye çalıştığımız anlık arzularımız var. Bir hedefe ulaşmak için ihtiyaç duyduğumuz o uzun zaman diliminde, daha ilginç görünen binlerce dikkat dağıtıcı ve baştan çıkarıcı şey tarafından saldırıya uğrarız. Hedeflerimizi gözden kaçırır ve dolambaçlı yollara saparız. Hayatımızdaki pek çok başarısızlığın kaynağı budur.

Kendinizi herhangi bir engeli ya da ayartmayı aşmaya zorlamak için ısrarcı olmalısınız. Çocukken hepimiz tek fikirli olduğumuz için bu özelliğe sahiptik; bu karakter özelliğini yeniden keşfetmeli ve yeniden geliştirmelisiniz. Öncelikle, enerji düzeyinizin bir süreçte ustalaşmak ve bir şeyi tamamlamak için oynadığı rolü anlamalısınız. Ek hedefler veya yeni görevler üstlenirseniz, odağınız dağılır ve ilk başta istediğiniz şeye asla ulaşamazsınız. İki veya üç yolda ısrar edemezsiniz, bu nedenle bu cazibeden kaçının. İkinci olarak, işleri daha küçük zaman bloklarına bölmeyi deneyin. Büyük bir hedefiniz var, ancak yol boyunca adımlar ve adımlar içinde adımlar var. Bu adımlar yıllar yerine ayları temsil eder. Bu küçük hedeflere ulaşmak size somut bir ödül ve ilerleme hissi verir. Bu, yol boyunca herhangi bir sapmaya direnmenizi ve korkusuzca ilerlemenizi kolaylaştıracaktır. Unutmayın: Her şey sizin sürekli ve ısrarlı bir atağınızla yoluna girecektir.

Perspektifin Tersine Çevrilmesi

Can sıkıntısını genellikle acı verici ve ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir şey olarak deneyimleriz. Çocukluktan itibaren, bu duyguyu yok etmek için hemen bir aktivite arama alışkanlığı geliştiririz. Ancak bu aktivite de yeterince sık tekrarlanırsa sıkıcı hale gelir. Ve böylece tüm yaşamımız boyunca yeni eğlenceler aramak

zorunda kalırız - yeni

arkadaşlar, bağlanılacak yeni trendler, yeni eğlence biçimleri, inanılacak yeni dinler veya davalar. Bu arayış bizi kariyerimizi değiştirmeye kadar götürebilir ve duygularımızı köreltecek bir şeyler bulmak için oradan oraya savrulmamıza yol açabilir. Ancak tüm bu durumlarda sorunun kaynağı can sıkıntısının kendisi değil, onunla olan ilişkimizdir.

Can sıkıntısına tam tersi bir perspektiften bakmaya çalışın - kendinizi yavaşlatmanız, sonsuz dikkat dağıtıcı şeyler aramayı bırakmanız için bir çağrı olarak.

Bu, kendinizi yalnız zaman geçirmeye zorlamak, hareketsiz oturmaktaki çocuksu yetersizliğin üstesinden gelmek anlamına gelebilir. Kendi kendinize empoze ettiğiniz bu can sıkıntısını aşmaya çalıştığınızda, zihninizin harekete geçtiğini göreceksiniz; boşluğu doldurmak için yeni ve beklenmedik düşünceler aklınıza gelecektir. İlham almak için önce bir boşluk anı yaşamalısınız. Böyle anları, geçen günü değerlendirmek ve nereye doğru gittiğinizi ölçmek için kullanın. Sürekli dışarıda eğlenme ihtiyacı hissetmemek rahatlatıcıdır.

Bu yeniden eğitimin bir üst seviyesinde, can sıkıntınızın üstesinden gelmek için bir kitap seçebilirsiniz, ancak okumak pasif bir oyalanma süreci olmak yerine, yazarı aktif bir şekilde zihinsel olarak bir argümana veya tartışmaya dahil ederek kitabın kafanızda canlanmasını sağlarsınız. Daha ileri bir noktada, ustalaşmak için tekrarlayan bir süreç gerektiren - kültürel veya fiziksel- bir yan faaliyete başlarsınız. Tekrar eden unsurun kendisinde sakinleştirici bir etki keşfedersiniz. Bu şekilde can sıkıntısı sizin en büyük müttefikiniz haline gelir. İşleri yavaşlatmanıza, sabır ve öz disiplin geliştirmenize yardımcı olur.

Bu süreç sayesinde hayatın kaçınılmaz boş anlarına dayanabilecek ve onları kendi özel zevklerinize dönüştürebileceksiniz.

ŞIMDI... IŞLERINDEN ZEVK ALMADAN ÇALIŞMAKTANSA YOK OLMAYI TERCIH EDEN BIREYLER VAR; SEÇICILER... VE EĞER IŞIN KENDISI BIR ÖDÜL DEĞILSE.... BOL ÖDÜLLERE IHTIYAÇLARI YOK. ZEVK ALMADAN ÇALIŞMAK KADAR CAN SIKINTISINDAN KORKMAZLAR; ASLINDA, ÇALIŞMALARININ BAŞARILI OLMASI IÇIN ÇOK FAZLA CAN SIKINTISINA IHTIYAÇLARI VARDIR. TÜM YARATICI RUHLAR IÇIN CAN SIKINTISI MUTLU BIR YOLCULUKTAN VE NEŞELI RÜZGARLARDAN ÖNCE GELEN RUHUN O NAHOŞ 'SÜKUNETI ''DIR.

-Friedrich Nietzsche

BÖLÜM 9

Sınırlarınızın Ötesine Geçin - Öz İnanç

KİM OLDUĞUNUZA İLİŞKİN DUYGULARINIZ EYLEMLERİNİZİ VE HAYATTA ELDE ETTİKLERİNİZİ BELİRLEYECEKTİR. ULAŞABİLECEĞİNİZİN SINIRLI OLDUĞUNU, PEK ÇOK ZORLUK KARŞISINDA ÇARESİZ KALACAĞINIZI VE İHTİRASLARINIZI DÜŞÜK TUTMANIN EN İYİSİ OLDUĞUNU DÜŞÜNÜRSENİZ, BEKLEDİĞİNİZDEN ÇOK AZINI ELDE EDERSİNİZ. BU DİNAMİĞİ BİLEREK, KENDİNİZİ TAM TERSİ İÇİN EĞİTMELİSİNİZ - DAHA FAZLASINI İSTEYİN, YÜKSEKLERİ HEDEFLEYİN VE KADERİNİZDE BÜYÜK ŞEYLER OLDUĞUNA İNANIN. KENDİNİZE VERDİĞİNİZ DEĞERİN KAYNAĞI YALNIZCA SİZSİNİZ - ASLA BAŞKALARININ GÖRÜŞLERİ DEĞİL. YETENEKLERİNİZE OLAN GÜVENİNİZ ARTTIKÇA, BAŞARI ŞANSINIZI ARTIRACAK RİSKLER ALACAKSINIZ. İNSANLAR NEREYE GİTTİKLERİNİ BİLEN KİŞİLERİ TAKİP EDER, BU YÜZDEN EMİN VE CESUR BİR HAVA YARATIN.

Üçkağıtçının Hırsı

SIZE ÖZGÜRLÜĞÜN KIMSEYE VERILEBILECEK BIR ŞEY OLMADIĞINI BELIRTMEME IZIN VERIN; ÖZGÜRLÜK INSANLARIN ALDIĞI BIR ŞEYDIR VE INSANLAR OLMAK ISTEDIKLERI KADAR ÖZGÜRDÜRLER.

-James Baldwin

Curtis Jackson'ın annesi Sabrina'nın hayatında çok güçlü bir tutkusu vardı -Bir şekilde kendisini ve oğlunu mahalleden uzağa taşıyacak kadar para kazanmak için. On beş yaşındayken Curtis'i doğurmuştu ve o yaşta iyi para kazanmak için tek makul çıkış yolu uyuşturucu satmaktı. Bir kadın dolandırıcı için özellikle tehlikeli bir hayattı ve bu yüzden kendini korumak için korkutucu bir varlık oluşturdu. Erkek satıcıların çoğundan daha sert ve daha korkusuzdu. Tek yumuşak karnı oğluydu; onun için dolandırıcılıktan farklı bir kader istiyordu. Onu kendi hayatından korumak için Queens'in güneyindeki ailesinin yanında kalmasını sağladı. Mümkün olduğunca sık, çocuğa hediyelerle geliyor ve ona göz kulak oluyordu. Yakında bir gün daha iyi bir yere taşınacaklardı.

Sabrina, uyuşturucu ticaretinin bir parçası olarak yirmi üç yaşında öldürüldü ve o andan itibaren Curtis'in bu dünyadaki kaderi mühürlenmiş gibi görünüyordu. Artık esasen yalnızdı; ona yön duygusu verecek ne bir ebeveyn ne de gerçek bir akıl hocası vardı. Aşağıdaki senaryonun gerçekleşeceği neredeyse kesin gibiydi: Sokaklarda yaşamaya doğru sürüklenecekti. Sertliğini kanıtlamak için sonunda şiddete ve suça başvurmak zorunda kalacaktı. Hapishane sistemine girecek ve muhtemelen birkaç kez geri dönecekti. Hayatı temelde bu mahalleye hapsolacak ve yaşlandıkça kendisini geçindirmek için uyuşturucu veya alkole ya da en iyi ihtimalle bir dizi önemsiz işe yönelebilecekti. Bütün

Böyle bir ortamda büyüyen ebeveynsiz çocuklara ilişkin istatistikler bu sınırlı ve kasvetli geleceğe işaret etmektedir.

Yine de zihninde çok daha farklı bir şey şekilleniyordu. Annesinin gidişiyle giderek daha fazla yalnız zaman geçirmeye ve kendisini mahallesinin çok ötesine taşıyan hayallere dalmaya başladı. Kendisini bir tür lider olarak görüyordu, belki iş dünyasında ya da savaşta. Yaşayacağı yerleri, kullanacağı arabaları ve bir gün keşfedeceği dış dünyayı ayrıntılı bir şekilde hayal ediyordu. Özgürlük ve olasılıklarla dolu bir hayattı bu. Ama bunlar sadece hayal değildi, gerçekti; gerçekleşmeleri mukadderdi. Bunları açıkça görebiliyordu. En önemlisi, annesinin ona göz kulak olduğunu hissediyordu; onun enerjisi ve hırsı şimdi onun içindeydi.

Gariptir ki, aynı planla onun izinden gidecekti.
-Dolandırıcılık yapmak ve oyundan çıkmak için. Onun kaderinden kaçınmak için hiçbir şeyin onu durduramayacağına dair yoğun bir inanç geliştirdi - ne bir silah sesi, ne diğer dolandırıcıların planları ne de polis. Bu sokaklar onu hapsedemezdi.

2000 yılının Mayıs ayında Curtis (şimdiki adıyla 50 Cent) kiralık bir katilin vücuduna sıktığı dokuz kurşundan bir şekilde kurtuldu. Saldırının zamanlaması özellikle dokunaklıydı; yıllarca sokaklarda ve müzikle uğraştıktan sonra ilk albümü çıkmak üzereydi. Ancak silahlı saldırının ardından Columbia Records albümü iptal etti ve onu plak şirketinden çıkardı. Her şeye yeniden başlamak zorunda kalacaktı. İlerleyen aylarda, yaralarının iyileşmesi için yatağında yatarken, tıpkı annesinin öldürülmesinden sonra yaptığı gibi, zihinsel olarak kendini yeniden yapılandırmaya başladı. Zihninde, şimdi izlemesi gereken yolu her zamankinden daha da taze ayrıntılarla gördü. Daha önce hiç kimsenin görmediği türden bir karışık kaset kampanyasıyla rap dünyasını fethedecekti. Bu, yoğun enerjisinden, ısrarcılığından, yaratacağı daha da sert sound'dan ve şimdi yansıtacağı yıkılmaz bir gangsta imajından kaynaklanacaktı.

Çekimlerden sonraki bir yıl içinde bu vizyonu gerçeğe dönüştürme yolunda ilerliyordu. İlk şarkıları sokaklara çıktı ve sansasyon yarattı. Ancak bu yolda ilerlerken, hala yolunu tıkayan çok büyük bir engel olduğunu gördü: suikastçılar işi bitirmek istiyordu ve her an ortaya çıkabilirlerdi. Fifty dikkat çekmemek ve kaçmak zorunda kalmıştı ama bu avlanma hissi dayanılmazdı. Bu şekilde yaşamayacaktı ve bu yüzden ne yapacağına karar verdi

İhtiyacı olan, onu korumaya ve yalnızlık duygusunun üstesinden gelmeye yardımcı olacak, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir grup öğrenciydi.

Bunu gerçeğe dönüştürmek için en yakın arkadaşlarına Queens'in güneyindeki büyükanne ve büyükbabasının evinde bir toplantı yapmalarını söyledi. Mahalledeki en ateşli hayranlarını, sadık ve güvenilir olduklarını bildikleri genç adamları davet edeceklerdi. Ve Fifty gelmeden önce sokağın güvenliğini sağlamak için hepsi silah getirmeliydi.

Fifty toplantı günü nihayet büyükanne ve büyükbabasının evinin oturma odasına girdiğinde, enerji ve heyecanı hissedebiliyordu. Salon yirmiden fazla genç adamla doluydu ve hepsi de onun emirlerini yerine getirmeye hazırdı. Onlara geleceğe dair kesin vizyonunu resmederek başladı. Şu anda müziği ateşliydi, ama çok daha ateşli olacaktı. İki yıl içinde büyük bir plak anlaşması yapacağı kesindi. Kafasında ilk albümünün şarkılarını şimdiden duyabiliyor, kapağını ve genel konseptini canlandırabiliyordu - bu onun hayatının hikayesi olacaktı. Bu albümün astronomik bir başarı elde edeceğinden emindi, çünkü hit şarkıların nasıl yapılacağına ve pazarlanacağına dair bir tür formül bulmuştu. Sıradan bir rap yıldızı olmadığını açıkladı. Bu işe gösteriş ya da ilgi için değil, güç için girmişti. Albüm satışlarından elde ettiği parayı kendi işlerini kurmak için kullanacaktı. Bu bir kaderdi; hayatındaki her şeyin, suikast girişimi ve o öğleden sonraki bu toplantı da dahil olmak üzere, olduğu gibi gerçekleşmesi gerekiyordu.

Bir iş imparatorluğu kuracaktı ve hepsini yanına almak istiyordu. Güvenilir olduklarını kanıtladıkları ve onun amaç duygusunu paylaştıkları sürece, herhangi biri ne isterse sağlayacaktı.
Kuracağı plak şirketinde rapçi ya da turlarında menajer olabilirlerdi; ya da üniversiteye gidip diploma alabilirlerdi - hepsini o ödeyecekti. Sizler benim kurt sürülerim gibisiniz, diye açıkladı, ama alfa kurt öldürülürse bunların hiçbiri olmayacak. Onlardan istediği şey, güvenliğini sağlamaları, sokaklarda olup bitenlerden haberdar olmaları ve karışık kasetlerinin tanıtımı ve dağıtımı için bazı ayak işlerini yapmaları için yardım etmeleriydi. Takipçilere ihtiyacı vardı ve onları seçmişti.

Neredeyse hepsi teklifi kabul etti ve ilerleyen yıllarda birçoğu onun genişleyen imparatorluğunda önemli pozisyonlar elde etmeye devam etti. Ve eğer durup düşünselerdi, geleceğin onun yıllar önce çizdiği resme ne kadar benzediğini göreceklerdi.

2007 yılına gelindiğinde, ilk iki albümünün muazzam başarısının ardından Fifty ufukta beliren bir sorunu hissetmeye başladı. Halk için bir imaj yaratmıştı; sert ve tehditkâr varlığına ve yıkılmazlığına odaklanan bir Fifty efsanesi. Bu, videolarında, röportajlarında, parıltılı ve dövmeli fotoğraflarında yansıtılıyordu. Bunların çoğu gerçekti ama dramatik bir etki yaratmak için abartılmıştı. Bu imaj ona büyük bir ilgi getirmişti, ancak bu özenle hazırlanmış bir tuzağa dönüşüyordu. Hayranlarına hâlâ aynı Elli olduğunu kanıtlamak için, çıtayı yükseltmeye devam etmesi, giderek daha çirkin maskaralıklar yapması gerekiyordu. Yumuşuyormuş gibi görünmeyi göze alamazdı.
Ama artık *onun için* gerçek değildi. Farklı bir hayata geçmişti ve bu geçmiş imgeye bağlı kalmak özgürlüğünün nihai sınırı olacaktı. Geçmişe hapsolacak ve kendi yarattığı imajın tutsağı olacaktı. Her şey bayatlayacak ve popülaritesi azalacaktı.

Hayatının her evresinde, görünüşte aşılamaz bir engelle karşı karşıya kalmıştı; ona rehberlik edecek ebeveynleri olmadan sokaklarda hayatta kalmak, şiddetten ve hapishanede geçirdiği zamandan uzak durmak, peşindeki suikastçılardan kaçmak, vs. Herhangi bir anda kendinden şüphe etse ya da hareket kabiliyetinin normal sınırlarını kabul etse, ölmüş ya da güçsüz olurdu ki bu da ona göre ölümden farksızdı. Her durumda onu kurtaran şey, hırsının ve kendine olan inancının yoğunluğuydu.

Şimdi rehavete kapılmanın ya da gelecek hakkında şüpheye düşmenin zamanı değildi. Kendini yeniden dönüştürmek zorunda kalacaktı. İmzası niteliğindeki dövmelerini sildirecekti; belki adını da değiştirecekti. Hayatının bu dönemine uyacak yeni bir imaj ve efsane yaratacaktı - kısmen iş adamı, kısmen güç simsarı, yavaşça halkın gözünden çekilecek ve perde arkasında kaslarını esnetecekti. Bu halkı şaşırtacak, beklentilerinin bir adım önünde olmasını sağlayacak ve özgürlüğünün önündeki bir engeli daha kaldıracaktı. Kendini bu şekilde yeniden keşfetmek, annesinin ölümünden sonra onu bekliyor gibi görünen kaderin nihai olarak tersine çevrilmesi olacaktı.

Korkusuz Yaklaşım

KENDİNİZLE İLGİLİ DÜŞÜNCENİZ GERÇEKLİĞİNİZ OLUR. TÜM BU ŞÜPHELERE SAHİP OLURSANIZ, KİMSE SİZE İNANMAZ VE HER ŞEY TERS GİDER. TERSİNİ DÜŞÜNÜRSENİZ, TERSİ OLUR. BU KADAR BASIT.

-50 Cent

Doğduğunuzda, bu dünyaya hiçbir kimliğiniz ya da egonuz olmadan geldiniz. Sadece kaotik dürtüler ve arzulardan oluşan bir demettiniz. Ancak yavaş yavaş, yıllar içinde az ya da çok geliştirdiğiniz bir kişilik edindiniz. Dışa dönük ya da utangaç, cesur ya da ürkeksiniz - sizi tanımlayan çeşitli özelliklerin bir karışımı. Bu kişiliği çok gerçek ve yerleşik bir şey olarak kabul etme eğilimindesiniz. Ancak bu kimliğin büyük bir kısmı dış güçler tarafından şekillendirilmiş ve inşa edilmiştir - yıllar boyunca yolunuzu kesen yüzlerce başka insanın görüşleri ve yargıları.

Bu süreç ebeveynlerinizle başladı. Çocukken sizin hakkınızda söylediklerine çok dikkat eder, onların onayını ve sevgisini kazanmak için davranışlarınızı modellerdiniz. Nelerden hoşlanıp hoşlanmadıklarını görmek için beden dillerini yakından izlediniz. Bunların çoğunun evriminiz üzerinde muazzam bir etkisi oldu. Örneğin, utangaçlığınız hakkında yorum yaparlarsa, bu yönde sahip olduğunuz eğilimleri kolayca güçlendirebilirdi. Birdenbire kendi beceriksizliğinizin farkına vardınız ve bu içinize işledi. Eğer farklı bir şey söylemiş olsalardı, sizi sosyal becerileriniz konusunda cesaretlendirmeye ve sizi dışarı çekmeye çalışsalardı, bunun çok daha farklı bir etkisi olabilirdi. Her iki durumda da utangaçlık değişken bir niteliktir; duruma ve etrafınızdaki insanlara göre dalgalanır. Asla belirlenmiş bir kişilik özelliği olarak hissedilmemelidir. Yine de ebeveynlerden, arkadaşlardan ve öğretmenlerden gelen bu yargılara aşırı ağırlık verilir ve içselleştirilir.

Bu eleştiri ve görüşlerin çoğu hiç de objektif değildir. İnsanlar sizde belirli nitelikler görmek isterler. Size kendi korkularını ve fantezilerini yansıtırlar. Alışılagelmiş bir kalıba uymanızı isterler; insanların birini çözemediklerini düşünmeleri sinir bozucu ve çoğu zaman korkutucudur. Anormal veya farklı olduğu düşünülen davranışlar, ki bu davranışlar içinizde bir yerlerden geliyor olabilir, aktif olarak engellenir. Kıskançlık da bir rol oynar - eğer bir şeyde çok iyiyseniz, kendinizi garip ya da istenmeyen biri olarak hissedebilirsiniz. Başkalarının övgüleri bile genellikle sizi, sizde görmek istedikleri belirli ideallere uydurmak için tasarlanmıştır. Tüm bunlar kişiliğinizi şekillendirir, davranış alanınızı sınırlar ve yüzünüzde sertleşen bir maske gibi olur.

Anlayın: siz aslında kendiniz için bir gizemsiniz. Hayata tamamen benzersiz biri olarak başladınız - evrenin tarihinde asla tekrarlanmayacak niteliklerin bir karışımı. İlk yıllarınızda, birbiriyle çelişen duygu ve arzulardan oluşan bir kitleydiniz. Sonra bu gerçekliğin üzerine size yabancı bir şey yerleştirildi. Kim olduğunuz bu yüzeysel karakterden çok daha kaotik ve akışkandır; siz kullanılmamış potansiyel ve olasılıklarla dolusunuz.

Çocukken bu sürece direnecek gerçek bir gücünüz yoktu, ancak bir yetişkin olarak kolayca isyan edebilir ve bireyselliğinizi yeniden keşfedebilirsiniz. Kimlik duygunuzu ve kendinize verdiğiniz değeri başkalarından almayı bırakabilirsiniz. Deney yapabilir ve insanların sizin için belirlediği sınırları aşabilirsiniz. Onların beklediğinden farklı bir eylemde bulunabilirsiniz. Ancak bu bir risk almak demektir. Alışılmışın dışında davranıyorsunuz, belki de sizi tanıyanların gözünde biraz tuhafsınız. Bu eylemde başarısız olabilir ve alay konusu olabilirsiniz. İnsanların beklentilerine uymak daha güvenli ve rahattır, bunu yapmak sizi mutsuz ve hapsedilmiş hissettirse bile. Özünde, kendinizden ve ne olabileceğinizden korkuyorsunuz.

Hayatınıza korkusuzca yaklaşmanın başka bir yolu daha var. Bu, kendinizi başkalarının görüşlerinden kurtarmakla başlar. Bu göründüğü kadar kolay değildir. Değerinizi ölçerken sürekli olarak başkalarına atıfta bulunma şeklindeki yaşam boyu süren alışkanlığınızı kırıyorsunuz. Başkalarının sizin hakkınızda ne düşündüğü ya da ne beklediğiyle ilgilenmemenin verdiği hissi deneyimlemeli ve hissetmelisiniz. Onların fikirlerini göz önünde bulundurarak ilerlemez ya da geri çekilmezsiniz. Onların içinizdeki şüphelere dönüşen seslerini bastırırsınız. İçselleştirdiğiniz sınırlara odaklanmak yerine, yeni ve farklı davranışlar için sahip olduğunuz potansiyeli düşünürsünüz. Kişiliğiniz sizin bilinçli kararınızla değiştirilebilir ve şekillendirilebilir.

İrade gücünün eylemlerimizde oynadığı rolü neredeyse hiç anlamıyoruz.

Kendinize ve yapabileceklerinize ilişkin görüşünüzü yükselttiğinizde, bunun yaptıklarınız üzerinde kararlı bir etkisi olur. Örneğin, başarısız olmanız halinde her zaman ayağa kalkabileceğinizi bilerek risk alma konusunda kendinizi daha rahat hissedersiniz. Bu riski almak enerji seviyenizi yükseltir; ya bu zorluğun üstesinden gelirsiniz ya da batarsınız ve içinizdeki kullanılmayan yaratıcılık rezervuarlarını keşfedersiniz. İnsanlar cesurca hareket edenlere ilgi duyar ve onların size olan ilgisi ve inancı özgüveninizi artırıcı bir etki yaratacaktır. Kuşkularla daha az sınırlandığınızı hissederek bireyselliğinizi daha özgür bırakırsınız, bu da yaptığınız her şeyi daha etkili kılar. Özgüvene doğru bu hareket, inkar edilmesi imkansız, kendi kendini gerçekleştiren bir niteliğe sahiptir.

Böyle bir öz inanca doğru ilerlemek, kendinizi başkalarından ve onların eylemleriniz hakkındaki görüşlerinden koparmanız anlamına gelmez. İnsanların çalışmalarınızı nasıl karşıladıklarını sürekli olarak ölçmeli ve geri bildirimlerini en etkili şekilde kullanmalısınız (bkz. Bölüm 7). Ancak bu süreç içsel bir güç konumundan başlamalıdır. Değer duygunuz için onların yargılarına bağımlı olursanız, egonuz her

zaman zayıf ve kırılgan olacaktır. Merkeziniz ya da denge duygunuz olmayacaktır. Eleştirilerin altında ezilir ve herhangi bir övgüyle çok yükselirsiniz. Onların görüşleri sadece size yardımcı olur.

öz imajınızı değil, işinizi şekillendirir. Hata yaparsanız, kamuoyu sizi olumsuz yargılarsa, bu tür yargıları kabul edebilecek sarsılmaz bir iç çekirdeğe sahipsiniz, ancak kendi değerinizden emin olmaya devam ediyorsunuz.

Mahalle gibi yoksul ortamlarda, insanların kim olduklarına ve neyi hak ettiklerine dair duyguları sürekli saldırı altındadır. Dışarıdan gelen insanlar, sanki doğdukları yer kim olduklarını belirliyormuş gibi, onları geldikleri yerle - şiddet yanlısı, tehlikeli veya güvenilmez olarak - yargılama eğilimindedir. Bu yargıların çoğunu içselleştirme eğilimindedirler ve belki de içten içe bu dünyada iyi olarak kabul edilen şeylerin çoğunu hak etmediklerini hissederler. Dış dünyanın bu telaffuzunun üstesinden gelmek isteyen mahalleliler, iki kat enerji ve çaresizlikle mücadele etmek zorundadır. Önce kendilerini çok daha değerli olduklarına ve irade gücüyle istedikleri kadar yükselebileceklerine ikna etmeleri gerekir. Hırslarının yoğunluğu belirleyici faktör haline gelir. Son derece yüksek olmalıdır. Tarihteki en hırslı ve kendine güvenen figürlerin genellikle en yoksul ve zorlu koşullardan ortaya çıkmasının nedeni budur.

Böyle bir ortamın dışında yaşayan bizler için "hırs" neredeyse kirli bir kelime haline geldi. Richard III veya Richard Nixon gibi tarihi tiplerle ilişkilendirilir. Zirveye ulaşmak için güvensizlik ve şeytani eylemler kokuyor. Gücü bu kadar çok isteyen insanların psikolojik sorunları olmalı ya da biz öyle düşünüyoruz. Güç ve hırs fikri etrafındaki bu sosyal tutuculuğun çoğu, bilinçsiz bir suçluluk duygusundan ve diğer insanları aşağıda tutma arzusundan kaynaklanmaktadır. Ayrıcalıklı bir konumda bulunanlar için, aşağıdan gelenlerin hırslı olması korkutucu ve tehdit edici bir şey gibi görünür.

Eğer göreceli bir refahtan geliyorsanız, büyük olasılıkla bu önyargının bir kısmıyla lekelenmişsinizdir ve bunu mümkün olduğunca yok etmelisiniz. Hırsın çirkin olduğuna ve gizlenmesi ya da bastırılması gerektiğine inanıyorsanız, gerekli bir güç hamlesini her düşündüğünüzde iki arada bir derede kalarak, sahte bir tevazu gösterisi yaparak başkalarının etrafında dolanmanız gerekecektir. Eğer hırsı güzel, tüm büyük insan başarılarının ardındaki itici güç olarak görürseniz, hırs seviyenizi istediğiniz kadar yükseltmekten ve yolunuzu tıkayanları bir kenara itmekten suçluluk duymazsınız.

Tarihteki en korkusuz insanlardan biri, on dokuzuncu yüzyılın büyük kölelik karşıtı Frederick Douglass'tır. İnsanoğlunun bildiği en acımasız sistem olan köleliğin içine doğmuştu. Bu sistem her ayrıntısıyla bir insanın ruhunu yok etmek üzere tasarlanmıştı. Bunu, insanları ailelerinden ayırarak yapıyordu, böylece kendi ailelerinde hiçbir gerçek duygusal bağ geliştiremiyorlardı.

yaşıyor. Her türlü özgür irade duygusunu kırmak için sürekli tehdit ve korku kullandı ve kölelerin okuma yazma bilmemesini ve cahil kalmasını sağladı. Kendileri hakkında sadece en düşük fikirleri oluşturmaları gerekiyordu. Douglass'ın kendisi de çocukken bu kaderlerin hepsine maruz kaldı, ancak bir şekilde ilk yıllarından itibaren çok daha değerli olduğuna, güçlü bir şeyin ezildiğine, ancak hayata geri dönebileceğine inandı. Çocukken bir gün köleliğin pençesinden kurtulacağını görmüş ve kendini bu hayalle beslemişti.

Daha sonra 8d e , on yaşındayken, Douglass efendisi tarafından Baltimore, Maryland'deki bir damadının evinde çalışmaya gönderildi. Douglass bunu kendi lehine işleyen bir tür takdiri ilahi olarak yorumladı. Bu, plantasyondaki ağır işlerden kaçacağı ve düşünmek için daha fazla zamanı olacağı anlamına geliyordu. Baltimore'da evin hanımı sürekli İncil okuyordu ve bir gün ona okumayı öğretip öğretemeyeceğini sordu. Kadın memnuniyetle kabul etti ve çocuk çabucak öğrendi. Evin efendisi bunu duydu ve karısını şiddetle azarladı - bir kölenin okuma yazma bilmesine asla izin verilmemeliydi. Karısının öğretilere devam etmesini yasakladı. Ancak Douglass artık kendi başına idare edebiliyor, gizlice kendine kitaplar ve sözlükler alıyordu. Günün herhangi bir saatinde aklından geçirebileceği ünlü konuşmaları ezberledi. Kendini köleliğin kötülüklerine karşı çıkan büyük bir hatip olarak görüyordu.

Dış dünya hakkındaki bilgisi arttıkça, yaşamak zorunda bırakıldığı hayata daha da içerlemeye başladı. Bu onun davranışlarını etkiledi ve sahipleri de bunu hissetti. On beş yaşındayken, hayattaki tek görevi asi bir kölenin ruhunu kırmak olan Bay Covey tarafından işletilen bir çiftliğe gönderildi.

Ancak Covey başarılı olamadı. Douglass zihninde kendisi için Covey'in ona empoze etmek istedikleriyle uyuşmayacak bir kimlik yaratmıştı bile. Tüm enerjisiyle inandığı bu yüksek değer imajı gerçeğe dönüşecekti. İçsel özgürlüğünü ve akıl sağlığını korudu. Tüm kırbaçlamaları ve kötü muameleyi Kuzey'e kaçmak için bir teşvik haline getirdi; bu ona bir gün köleliğin kötülüklerini dünyayla paylaşmak için daha fazla malzeme verdi. Birkaç yıl sonra Douglass kuzeye kaçmayı başardı. Orada önde gelen bir kölelik karşıtı oldu, sonunda kendi gazetesini kurdu ve insanların kendisine dayatmaya çalıştığı sınırları her zaman zorladı.

Şunu anlayın: insanlar hayatta size sürekli saldıracaktır. Ana silahlarından biri size kendinizle ilgili şüpheler aşılamak olacaktır - değeriniz, yetenekleriniz, potansiyeliniz. Bunu genellikle objektif görüşleri olarak gizleyeceklerdir, ancak her zaman siyasi bir amacı vardır - sizi

sizi aşağı çeker. Özellikle de öz imajınız kırılgansa, bu görüşlere inanmaya sürekli eğilimlisinizdir. Yaşamın her anında insanlara meydan okuyabilir ve bu gücü reddedebilirsiniz. Bunu bir amaç duygusunu, yerine getirmekte olduğunuz yüksek bir kaderi koruyarak yaparsınız. Böyle bir konumdayken insanların saldırıları size zarar vermez; yalnızca sizi daha öfkeli ve kararlı kılar. Bu benlik imajını ne kadar yükseltirseniz, o kadar az yargılama ve manipülasyona tahammül edersiniz. Bu da yolunuzda daha az engel anlamına gelecektir. Douglass gibi biri en özgür olmayan koşullarda bu tutumu geliştirebildiyse, o zaman biz de böyle bir içsel güce giden yolu bulabiliriz.

Korkusuzluğun Anahtarları

KİŞİNİN KENDİ ÖZGÜR, DIZGINLENEMEZ ARZULARI, KENDİ KAPRİSLERİ... TÜM BUNLAR TAM OLARAK HIÇBIR SINIFLANDIRMAYA UYMAYAN VE TÜM SİSTEMLERİ VE TEORİLERİ SÜREKLİ OLARAK CEHENNEME ÇEVİREN ŞEYLERDİR. PEKİ BİLGELERİMİZ İNSANIN NORMAL VE ERDEMLİ ARZULARA SAHİP OLMASI GEREKTİĞİ FIKRİNE NEREDEN KAPILMIŞLARDIR? İNSANIN İHTİYACI OLAN SADECE KENDİ BAĞIMSIZ İSTEĞİDİR, BU BAĞIMSIZLIK NEYE MAL OLURSA OLSUN VE NEREYE GÖTÜRÜRSE GÖTÜRSÜN.

-Fyodor Dostoyevsk y

Günümüz dünyasında özgürlük anlayışımız büyük ölçüde belirli ihtiyaç ve arzuları tatmin etme becerisi etrafında dönmektedir. İstediğimiz türde bir işe girebiliyor, istediğimiz şeyleri satın alabiliyor ve başkalarına zarar vermediği sürece çok çeşitli davranışlarda bulunabiliyorsak kendimizi özgür hissediyoruz. Bu kavrama göre, özgürlük esasen pasif bir şeydir - bize hükümetimiz (genellikle işlerimize karışmayarak) ve çeşitli sosyal gruplar tarafından verilir ve garanti edilir.

Bununla birlikte, tamamen farklı bir özgürlük kavramı vardır. İnsanların bize bir ayrıcalık ya da hak olarak tanıdığı bir şey değildir. Çok çaba sarf ederek elde etmek ve elde tutmak için çalışmamız gereken bir zihin durumudur. Pasif değil aktif bir şeydir. Özgür iradeyi kullanmaktan kaynaklanır. Günlük ilişkilerimizde eylemlerimizin çoğu özgür ve bağımsız değildir. Davranış ve düşüncede toplumun normlarına uyma eğilimindeyizdir. Bir şeyleri neden yaptığımızı pek düşünmeden, genellikle alışkanlıklarımızla hareket ederiz. Özgürce hareket ettiğimizde, uyum sağlamaya yönelik baskıları görmezden geliriz; olağan rutinlerimizin ötesine geçeriz. İrademizi ve bireyselliğimizi ortaya koyarak kendi başımıza hareket ederiz.

Diyelim ki rahat yaşamamıza yetecek kadar para kazandıran ve bize makul bir gelecek sunan bir kariyerimiz var. Ancak bu iş bizi derinden tatmin etmiyor; bizi gitmek istediğimiz yere götürmüyor. Belki de zor ve buyurgan bir patronla da uğraşmak zorundayız. Geleceğe yönelik korkularımız, rahat alışkanlıklarımız ve adab-ı muaşeret duygumuz bizi işimizde kalmaya zorlayacaktır. Tüm bu faktörler bizi sınırlayan ve hapseden güçlerdir. Ancak her an korkuyu bir kenara bırakabilir ve nereye gittiğimizden emin olmadan ama daha iyisini yapabileceğimizden emin olarak işten ayrılabiliriz. O anda özgür irademizi kullanmış oluruz. Bu bizim en derin arzu ve ihtiyaçlarımızdan kaynaklanır. Ayrıldığımızda, zihnimiz meydan okumaya karşı koymalıdır. Bu yolda ilerlemeye devam etmek için daha bağımsız eylemlerde bulunmamız gerekir çünkü alışkanlıklara ya da arkadaşlarımıza güvenemeyiz. Özgür eylemin kendine ait bir ivmesi vardır.

Pek çok kişi bu aktif özgürlük fikrinin temelde bir yanılsama olduğunu iddia edecektir. Onlara göre bizler çevremizin ürünleriyiz. Eğer insanlar başarılı olmuşlarsa, bunun nedeni bazı elverişli sosyal koşullardan faydalanmış olmalarıdır - doğru zamanda doğru yerde bulunmuşlardır; uygun eğitimi ve danışmanlığı almışlardır. Şüphesiz iradeleri de bir rol oynamıştır, ama küçük bir rol. Eğer koşullar farklı olsaydı, iddiaya göre, iradeleri ne kadar güçlü olursa olsun, bu tipler sahip oldukları başarıya ulaşamazlardı.

Bu argümanı desteklemek için her türlü istatistik ve çalışma ortaya atılabilir, ancak sonuçta bu kavram sadece çağımızın ve pasif özgürlüğe yapılan vurgunun bir ürünüdür. Sanki bir Frederick Douglass'ın olağanüstü özgür eylemleri fizyolojisi ya da okumayı öğrenirken sahip olduğu şansla da açıklanabilirmiş gibi, koşullara ve çevreye odaklanmayı seçmektedir. Nihayetinde, böyle bir felsefe hepimizin sahip olduğu, dış güçlerden bağımsız karar verme özgürlüğünü inkar etmek *ister.* Bireyselliği küçültmek ister -bizlerin sadece sosyal bir sürecin ürünleri olduğumuzu ima eder.

Şunu anlayın: Her an, geçmişte yaptıklarınızın aksine, yetiştirilme tarzınız veya sinir sisteminiz tarafından açıklanması mümkün olmayan mantıksız ve beklenmedik bir şey yaparak bu felsefeyi ve fikirlerini çöp tenekesine atabilirsiniz. Sizi böyle bir eylemde bulunmaktan alıkoyan şey anneniz, babanız ya da toplum değil, kendi korkularınızdır. Esasen başkalarının sizin için koyduğu sınırların ötesine geçmekte, kendinizi dilediğiniz gibi yeniden yaratmakta özgürsünüz.

Geçmişte çok acı verici bir deneyim yaşadıysanız, bu acının orada durmasına izin vermeyi seçebilir ve onu içinize çekebilirsiniz. Öte yandan, bunu öfkeye, desteklenecek bir nedene ya da

bir tür eylem. Ya da basitçe vazgeçip yolunuza devam etmeyi seçebilir, bunun size getireceği özgürlük ve gücün tadını çıkarabilirsiniz. Hiç kimse bu seçenekleri elinizden alamaz veya yanıtınızı zorlayamaz. Her şey size bağlı.

Özgürlüğün bu daha aktif biçimine geçmek, kendinizi vahşi ve kötü düşünülmüş eylemlere teslim ettiğiniz anlamına gelmez. Örneğin bir kariyer yolunu değiştirme kararınız, güçlü yönlerinizi, en derin arzularınızı ve istediğiniz geleceği dikkatle değerlendirmenize dayanır. Bu, başkalarının sizin hakkınızda düşündüklerini kabul etmek yerine kendiniz için düşünmenizden kaynaklanır. Aldığınız riskler duygusal ve heyecan uğruna değildir; hesaplanmıştır. Uyum sağlama ve başkalarını memnun etme ihtiyacı, bilinçli veya bilinçsiz olarak eylemlerimizde her zaman rol oynayacaktır. Tamamen özgür olmak imkansızdır ve istenmez. Siz sadece yaşamınızda daha özgür bir hareket alanını ve bunun size getirebileceği gücü keşfediyorsunuz.

Bizi bu yönde ilerlemekten alıkoyan şey, uyum sağlamak için hissettiğimiz baskılar; katı, alışılmış düşünce kalıplarımız ve kendimizden duyduğumuz şüphe ve korkulardır. Aşağıda bu sınırları aşmanıza yardımcı olacak beş strateji yer almaktadır.

TÜM KATEGORILERE MEYDAN OKUMAK

Yirminci yüzyılın başında Kansas'ta büyüyen genç bir kız olarak Amelia Earhart kendini garip bir şekilde yersiz hissediyordu. Her şeyi kendi bildiği gibi yapmayı severdi - oğlanlarla sert oyunlar oynar, kendi başına kitap okuyarak saatler geçirir ya da uzun yürüyüşlerde kaybolurdu. Başkalarının tuhaf ve alışılmışın dışında bulduğu davranışlara eğilimliydi - yatılı okuldayken geceliğiyle çatıda yürüdüğü için okuldan atılmıştı. Yaşı ilerledikçe durulmak ve diğer kızlar gibi olmak için yoğun bir baskı hissetti. Ancak Earhart evlilikten ve evliliğin kadınlar için temsil ettiği kısıtlamalardan nefret ediyordu, bu yüzden bir kariyer arayışına girdi ve her türlü işi denedi. Ancak macera ve meydan okuma arzusundaydı ve ona sunulan işler önemsiz ve akılsızcaydı.

Sonra 1920'de bir gün bir uçakla kısa bir gezintiye çıktı ve aniden aradığını bulduğunu anladı. Dersler aldı ve pilot oldu. Havadayken her zaman aradığı özgürlüğü hissetti. Uçak pilotluğu sürekli bir meydan okumaydı -fiziksel ve zihinsel. Karakterinin cesur yanını, macera sevgisini ve uçuş mekaniğine olan ilgisini ifade edebiliyordu.

O zamanlar kadın pilotlar ciddiye alınmıyordu. Rekorlar kıran ve yeni yollar açan erkeklerdi. Bununla mücadele etmek için Earhart'ın sınırları olabildiğince zorlaması gerekiyordu.

manşetlere çıkmak ve mesleğe bir katkıda bulunmak. 1932'de Atlantik'i tek başına geçen ilk kadın pilot oldu ve bu onun ölüme meydan okuyan ve fiziksel olarak en zorlu uçuşu olacaktı. 1935'te Meksika Körfezi'ni geçmeyi düşündü. Dönemin en ünlü erkek pilotlarından biri ona bunun çok tehlikeli olduğunu ve risk almaya değmeyeceğini söyledi. Bunda bir meydan okuma olduğunu düşünerek yine de uçuşu denemeye karar verdi ve bunu nispeten kolaylıkla başararak diğerlerine nasıl yapılabileceğini gösterdi.

Hayatının herhangi bir anında başkalarına benzeme baskısına boyun eğmiş olsaydı, şimdi kendi yönüne gittiğinde onu takip ediyormuş gibi görünen o büyüyü kaybedecekti. Sonuçları ne olursa olsun, kendisi olmaya devam etmeye karar verdi. Alışılmadık tarzda giyiniyor ve yakışıksız olduğu düşünülse de siyasi konularda fikrini söylüyordu. Ünlü reklamcı ve organizatör George Putnam kendisiyle evlenmek istediğinde, Earhart, ilişkide maksimum özgürlük isteklerine saygı göstereceğini garanti eden bir sözleşme imzalaması koşuluyla kabul etti.

Onunla tanışan insanlar her zaman onun erkeksi ya da kadınsı, hatta çift cinsiyetli olmadığını, tamamen kendisi olduğunu, benzersiz niteliklerin bir karışımı olduğunu söylerlerdi. İnsanları büyüleyen ve onu ilgi odağı haline getiren de bu yanıydı. 1937'de kariyerinin en riskli uçuşuna kalkıştı - Pasifik'teki küçük bir adada mola vermek de dahil olmak üzere ekvator üzerinden dünyanın çevresini dolaştı. Adanın yakınlarında bir yerde kayboldu ve bir daha bulunamadı; tüm bunlar Earhart'ın her şeyi kendi bildiği gibi yapan mükemmel bir risk alıcı olduğu efsanesini daha da güçlendirdi.

Anlayın: Doğduğunuz gün, bugüne kadar devam eden ve hayattaki başarı ya da başarısızlığınızı belirleyecek bir mücadeleye girdiniz. Sizi benzersiz kılan fikir ve becerilere sahip bir bireysiniz.
Ancak insanlar sürekli olarak sizi daha öngörülebilir ve yönetilmesi daha kolay hale getiren dar kategorilere sığdırmaya çalışırlar. Sizi utangaç ya da dışa dönük, hassas ya da sert olarak görmek istiyorlar. Bu baskıya boyun eğerseniz, bir miktar sosyal kabul görebilirsiniz, ancak benzersizliğinizin ve gücünüzün kaynağı olan karakterinizin alışılmadık kısımlarını kaybedersiniz. Ne pahasına olursa olsun bu sürece direnmeli, insanların temiz ve düzenli yargılarını bir tür hapsedilme olarak görmelisiniz. Göreviniz, karakterinizin kategorizasyona meydan okuyan yönlerini korumak veya yeniden keşfetmek ve onlara daha da büyük bir oyun vermektir. Benzersiz kalarak, benzersiz bir şey yaratacak ve ılık bir uyumluluktan asla alamayacağınız türden bir saygıya ilham vereceksiniz.

Geleceğin başkanı John F. Kennedy çocukken son derece zayıf ve hastalıklara yatkındı. Çeşitli hastanelerde çok zaman geçirdi ve büyüdüğünde oldukça zayıf ve güçsüz görünüyordu. Bu deneyimlerden, hayatı üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını hissettiren her şeye karşı bir korku geliştirdi. Ve güçsüzlüğün bir biçimi onu özellikle rahatsız ediyordu: insanların görünüşüne dayanarak onun hakkında verdikleri yargılar. Onu zayıf ve kırılgan olarak görüyorlar, karakterinin altında yatan gücü küçümsüyorlardı.
Böylece, bu kontrolü başkalarından almak, kendini sürekli olarak yeniden yaratmak ve insanların kendisinde görmesini istediği imajı oluşturmak için ömür boyu sürecek bir süreç başlattı.

Gençliğinde, güçlü bir babanın zevk düşkünü oğlu olarak algılandığından, İkinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde, fiziksel kısıtlamalarına rağmen, başka bir yönünü göstermeye kararlı bir şekilde donanmaya yazıldı. Pasifik'te bir devriye torpidosunda teğmen olarak görev yaparken, botu bir Japon destroyeri tarafından vuruldu ve ikiye bölündü. Adamlarını güvenli bir yere götürmeye devam ederek kendisine çok sayıda cesaret madalyası kazandırdı.
Bu olay sırasında, belki de erkekliğini bir kez ve herkes için kanıtlama çabasıyla, kendi hayatını neredeyse umursamaz bir tavır sergiledi. 1946'da Kongre'ye adaylığını koymaya karar verdi ve savaş sicilini, seçmenleri için eşit derecede korkusuz bir savaşçı olacak genç bir adam imajı yaratmak için kullandı.

Birkaç yıl sonra, bir senatör olarak, halkın birçoğunun kendisini biraz hafif sıklet -genç ve kendini kanıtlamamış- olarak algıladığını fark etti. Ve böylece bir kez daha kendini yeniden keşfetmeyi seçti, bu kez (konuşma yazarı Theodore Sorenson ile birlikte yazdığı) *Profil es in Courage* adlı, geleneklere meydan okuyan ve büyük işler başaran ünlü senatörlerin hikayelerini kataloglayan bir kitap yazdı. Kitap Pulitzer Ödülü kazandı ve daha da önemlisi, kamuoyunun Kennedy hakkındaki imajını tamamen değiştirdi. Artık düşünceli ve bağımsız olarak görülüyordu, bir şekilde hakkında yazdığı senatörlerin yolunu izliyordu - açıkça amaçlanan bir etki.

1960 yılında Kennedy başkanlık için yarışırken, insanlar onu bir kez daha hafife aldılar. Onu Amerikalıların çoğunluğuna hitap etmesi mümkün olmayan genç Katolik liberal senatör olarak gördüler. Bu kez kendisini, ülkeyi Eisenhower döneminin sıkıntısından çıkaracak, Amerika'yı sınır köklerine geri döndürecek ve birleşik bir amaç duygusu yaratacak ilham verici bir peygamber olarak yeniden canlandırmaya karar verdi. Bu, dinç ve genç bir imajdı (hala fiziksel zayıflığının aksine)

ve halkı büyüleyecek ve seçimi kazanacak kadar çekici olduğunu kanıtladı.

Şunu anlayın: insanlar sizi görünüşünüze, eylemleriniz, sözleriniz ve tarzınızla yansıttığınız imaja göre yargılar. Bu sürecin kontrolünü elinize almazsanız, insanlar sizi kendi istedikleri şekilde görür ve tanımlarlar, bu da genellikle sizin zararınıza olur. Bu imajla tutarlı olmanın başkalarının size saygı duymasını ve güvenmesini sağlayacağını düşünebilirsiniz, ancak aslında tam tersi olur - zamanla tahmin edilebilir ve zayıf görünürsünüz. Tutarlılık zaten bir yanılsamadır
-Her geçen gün içinizdeki değişimleri de beraberinde getiriyor. Bu değişimleri ifade etmekten korkmamalısınız. Güçlüler, imajlarını o anın ihtiyaçlarına ve ruh hallerine göre şekillendirme özgürlüğüne sahip olduklarını hayatın erken dönemlerinde öğrenirler. Bu şekilde başkalarının dengesini bozar ve gizemli bir hava yaratırlar. Siz de bu yolu izlemeli ve sanki kendi dramınızı yazan bir yazarmışsınız gibi kendinizi yeniden keşfetmekten büyük keyif almalısınız.

KALIPLARINIZI YIKIN

Hayvanlar hayatta kalmak için içgüdülerine ve alışkanlıklarına güvenirler. Biz insanlar ise, bize daha fazla hareket özgürlüğü ve davranışlarımızı koşullara göre değiştirme becerisi veren bilinçli ve rasyonel düşünme yetimize güveniriz. Yine de doğamızın hayvani yanı, yani aynı şeyleri tekrarlama dürtüsü, düşünce tarzımıza hükmetme eğilimindedir. Zihinsel kalıplara yenik düşeriz, bu da eylemlerimizi de tekrarlayıcı hale getirir. Büyük mimar Frank Lloyd Wright'ın takıntılı olduğu sorun buydu ve güçlü bir çözüm buldu.

Wright, 1890'larda genç bir mimar olarak, mesleğindeki çoğu insanın neden kalıplara dayalı binalar tasarlamayı seçtiğini anlayamıyordu. Evler, malzeme ve maliyet tarafından belirlenen belirli bir modeli takip etmek zorundaydı. Bir stil popüler oldu ve insanlar onu durmadan kopyaladı.
Böyle bir evde yaşamak ya da böyle bir ofiste çalışmak, insanların kendilerini ruhsuz, bir makinenin dişlileri gibi hissetmelerine neden olur. Doğada hiçbir ağaç birbirinin aynısı değildir. Bir orman rastgele bir şekilde oluşur ve bu da onun güzelliğidir. Wright, makine çağının seri üretim modeli yerine bu organik modeli takip etmeye kararlıydı. Maliyet ve enerjiye rağmen, iki binasının hiçbir şekilde aynı olmayacağına karar verdi. Bunu kendi davranışlarına ve başkalarıyla olan etkileşimlerine de taşırdı; kaprisli olmaktan, meslektaşlarının ve müşterilerinin ondan beklediklerinin tam tersini yapmaktan zevk alırdı. Bu eksantrik çalışma tarzı, onu zamanının en ünlü mimarı yapan devrim niteliğindeki tasarımların yaratılmasına yol açtı.

1934 yılında Pittsburgh'lu mağaza patronu Edgar Kaufmann

tarafından şelaleye bakan bir tatil evi tasarlaması için görevlendirildi

Pennsylvania kırsalındaki Bear Creek üzerinde. Wright'ın tasarımı kağıda dökmeden önce zihninde görmesi gerekiyordu; bu proje için aklına hiçbir şey gelmeyecekti ve bu yüzden kendi kendine bir oyun oynamaya karar verdi. Çalışmayı görmezden geldi. Aylar geçti. Sonunda Kaufmann'ın canına tak etti ve Wright'a telefon ederek tasarımı görmek istedi. Wright bittiğini haykırdı. Kaufmann iki saat içinde gelip bakacağını söyledi.

Wright'ın ortakları dehşete düşmüşlerdi; henüz tek bir satır bile yazmamıştı.

Şaşkınlık içinde ve yaratıcı bir enerjiyle evi tasarlamaya başladı. Evin şelaleye bakmayacağına, şelalenin üzerinde duracağına ve onu içine alacağına karar verdi. Kaufmann tasarımı gördüğünde çok sevindi. Ev Fallingwater olarak tanındı ve genellikle Wright'ın en güzel eseri olarak kabul edildi. Özünde Wright, zihnini araştırma ya da önyargı olmaksızın, tamamen o anda sorunla yüzleşmeye zorlamıştı. Bu, kendisini önceki alışkanlıklarından kurtarmak ve tamamen yeni bir şey yaratmak için yaptığı bir egzersizdi.

Doğal olarak sahip olduğumuz zihinsel akışkanlığı ve özgürlüğü kullanmamızı çoğu zaman engelleyen şey hayatımızdaki fiziksel rutinlerdir. Aynı insanları görür, aynı şeyleri yaparız ve zihnimiz de bu kalıpları takip eder. O halde çözüm bunu kırmaktır. Örneğin, kasıtlı olarak rastgele, hatta mantıksız bir eylemde bulunabiliriz, belki de günlük yaşamımızda normalde yaptığımızın tam tersini yapabiliriz. Daha önce hiç yapmadığımız bir eylemde bulunarak, kendimizi alışık olmadığımız bir bölgeye yerleştirmiş oluruz; zihnimiz doğal olarak bu yeni duruma uyanır. Benzer bir şekilde, kendimizi farklı yollardan gitmeye, garip yerleri ziyaret etmeye, farklı insanlarla karşılaşmaya, garip saatlerde uyanmaya veya zihnimizi köreltmek yerine zorlayan kitaplar okumaya zorlayabiliriz. Bunu özellikle tıkanmış ve yaratıcılığımızı kaybetmiş hissettiğimizde uygulamalıyız. Böyle anlarda kendimize ve kalıplarımıza karşı acımasız olmak en iyisidir.

BIR KADER DUYGUSU YARATMAK

1428 yılında, Fransız kasabasındaki garnizonda görevli askerler Vaucouleurs, Jeanne d'Arc (Jeanne d'Arc) adında on altı yaşında bir kız tarafından ziyaret edilmeye başlandı. Yakınlardaki yoksul bir köyde yaşayan köylülerin kızıydı ve bu askerlere aynı mesajı tekrarlıyordu: Fransa'yı içine düştüğü çaresiz durumdan kurtarmak için Tanrı tarafından seçilmişti. Önceki birkaç yıl içinde ülke, Fransız kralını İngiltere'de rehin tutan İngiliz istilacılar tarafından istila edilmişti. İngilizler Fransa'yı fethetmenin eşiğindeydi.

önemli Fransız şehri Orléans. Fransız tahtının varisi Veliaht, hiçbir şey yapmamayı tercih ederek ülkedeki bir şatoda çürüyordu.
Jeanne, kendisine tam olarak ne yapması gerektiğini açıklayan çeşitli azizlerden görümler görmüştü - Orléans'a gitmesi, orada İngilizleri yenmesi ve ardından Dauphin'i Reims'e götürmesi için Dauphin'i ikna edecek ve burada VCharles olarak bilinecek yeni Fransa kralı olarak taç giyecekti II.

O dönemde Fransa'da pek çok kişi bu tür görüler görüyordu ve Jeanne'ı dinleyen askerler şüphe duymaktan kendilerini alamıyorlardı. Ancak Jeanne diğerlerinden farklıydı. Askerlerin ilgisizliğine rağmen, her zamanki mesajıyla geri dönmeye devam etti. Hiçbir şey onun cesaretini kıramıyordu. O kadar huzursuz askerin arasında refakatsiz dolaştığı için korkusuzdu. Her köylü kızı gibi sade konuşuyordu ama sesinde en ufak bir şüphe kırıntısı yoktu ve gözleri inançla parlıyordu. Bu görülerden emindi ve kaderini gerçekleştirene kadar rahat etmeyecekti. Ne yapacağına dair açıklamaları o kadar ayrıntılıydı ki, gerçekliğin ağırlığına sahipmiş gibi görünüyorlardı.

Böylece birkaç asker onun gerçek olduğuna inandı ve olaylar zincirini harekete geçirdi. Yerel valiyi ona Dauphin'e kadar eşlik etmelerine izin vermesi için ikna ettiler. Veliaht da sonunda onun hikayesine inandı ve istediği askerleri ona verdi. Orléans halkı, onun kaderlerinde kurtarıcı olarak yazıldığına ikna olarak onun yanında toplandı ve İngilizleri yenmesine yardım etti. Fransız tarafına kazandırdığı ivme, yakalanıp İngilizlere satılana ve uzun bir yargılamanın ardından cadı olarak kazığa bağlanıp yakılana kadar bir yıldan uzun bir süre devam etti.

Jeanne d'Arc'ın hikayesi basit bir ilkeyi ortaya koymaktadır: Kendinize olan inancınız ne kadar yüksekse, gerçekliği dönüştürme gücünüz de o kadar fazla olur. Yüksek özgüvene sahip olmak sizi korkusuz ve ısrarcı yapar, çoğu insanı yolundan alıkoyan engellerin üstesinden gelmenizi sağlar. Başkalarının da size inanmasını sağlar. Kendine inancın en yoğun biçimi ise sizi ileriye iten bir kader duygusu hissetmektir. Bu kader başka kaynaklardan gelebileceği gibi kendinizden de gelebilir. Şöyle düşünün: Sizi benzersiz kılan bir dizi beceri ve deneyime sahipsiniz.
Başarmanız gereken bazı yaşam görevlerine işaret ederler. Bunun işaretlerini gençliğinizin eğilimlerinde, doğal olarak çekildiğiniz belirli görevlerde görürsünüz. Bu göreve dahil olduğunuzda, her şey daha doğal bir şekilde akıyor gibi görünür. Kaderinizde bir şeyi başarmak olduğuna inanmak sizi pasif ya da özgür olmayan biri yapmaz, tam tersi yapar. Bizi rahatsız eden normal şüphe ve kafa karışıklıklarından kurtulursunuz. Siz

Size rehberlik eden ama sizi bir şeyleri yapmanın tek bir yoluna zincirlemeyen bir amaç duygusuna sahip olmak. Ve irade gücünüz bu kadar derinden devreye girdiğinde, sizi her türlü sınırın veya tehlikenin ötesine itecektir.

KENDIN ÜZERINE BAHSE GIR

Kendi şüphelerinizi ve muhafazakar içgüdülerinizi rasyonalize etmek her zaman kolaydır, özellikle de zor zamanlarda. Kendinizi risk almanın aptallık olduğuna, koşulların daha elverişli olduğu zamanı beklemenin daha iyi olacağına ikna edersiniz. Ancak bu tehlikeli bir zihniyettir. Daha iyi zamanlara da taşınacak olan, kendinize karşı genel bir güven eksikliği anlamına gelir. Kendinizi savunma pozisyonundan çıkarmakta zorlanacaksınız. Gerçek şu ki, teknoloji veya iş dünyasındaki en büyük buluşlar ve ilerlemeler genellikle olumsuz dönemlerde ortaya çıkar çünkü yaratıcı düşünceye ve geçmişten kopan radikal çözümlere daha fazla ihtiyaç vardır. Bunlar fırsat için olgunlaşmış anlardır.
Diğerleri geri çekilirken siz risk almayı, yeni şeyler denemeyi ve mevcut krizden çıkacak geleceğe bakmayı düşünmelisiniz.

Başkalarının korkuyor göründüğü bir yöne doğru ilerleyerek kendiniz ve geleceğiniz üzerine bahse girmeye her zaman hazır olmalısınız. Bu, başarısız olursanız, toparlanmak için gerekli içsel kaynaklara sahip olduğunuza inanmanız anlamına gelir. Bu inanç bir tür zihinsel güvenlik ağı görevi görür. Yeni bir girişimde ya da yönde ilerlediğinizde, zihniniz dikkat kesilecek; enerjiniz odaklanmış ve yoğun olacaktır. Kendinize yaratıcı olma gerekliliğini hissettirdiğinizde, zihniniz de bu duruma ayak uyduracaktır.

Perspektifin Tersine Çevrilmesi

Çoğumuz için "ego" ve "egoizm" kelimeleri olumsuz bir şeyi ifade eder. Egoist insanlar kendileri hakkında aşırı büyük düşüncelere sahiptir. Toplum, bir grup ya da aile için neyin önemli olduğunu düşünmek yerine, her şeyden önce kendilerini düşünür ve buna göre hareket ederler. Vizyonları her şeyi kendi ihtiyaç ve arzularına göre görecek kadar daralmıştır. Ancak buna bakmanın başka bir yolu daha vardır: hepimizin bir egosu, kim olduğumuza dair bir duygusu vardır. Ve bu ego ya da benlik ilişkisi ya güçlü ya da zayıftır.

Zayıf bir egosu olan kişiler, kendi değerleri veya potansiyelleri konusunda güvenli bir duyguya sahip değildir. Başkalarının görüşlerine ekstra önem verirler. Her şeyi kişisel bir saldırı veya hakaret olarak algılayabilirler. Sürekli olarak

başkalarından ilgi ve onay görmek isterler. Bu kırılganlığı telafi etmek ve gizlemek için genellikle kibirli, agresif bir tavır takınırlar. Bu muhtaç, bağımlı, kendine takıntılı ego türü, rahatsız edici ve tatsız bulduğumuz şeydir.

Ancak güçlü bir ego tamamen farklıdır. Kendi değerlerine dair sağlam bir duyguya sahip olan ve kendilerini güvende hisseden insanlar dünyaya daha objektif bakma kapasitesine sahiptir. Kendilerinin dışına çıkabildikleri için daha düşünceli ve dikkatli olabilirler. Güçlü bir egosu olan insanlar sınırlar koyarlar; gurur duyguları manipülatif veya incitici davranışları kabul etmelerine izin vermez. Genelde bu tiplerin etrafında olmayı severiz. Kendilerine olan güvenleri ve güçleri bulaşıcıdır. Böylesine güçlü bir egoya sahip olmak hepimiz için bir ideal olmalıdır.

Bu kültürde gücün doruklarına ulaşan pek çok insan -örneğin ünlüler- sanki egoları ya da hırsları sayesinde değil de tesadüfen bu noktaya gelmişler gibi sahte bir tevazu ve alçakgönüllülük gösterisi yapmak zorunda kalıyorlar. Sanki kimseden farkları yokmuş gibi davranmak isterler ve güçlerinden ve başarılarından neredeyse utanırlar. Bunların hepsi zayıf bir egonun işaretleridir. Güçlü bir egoist olarak, bireyselliğinizi ön plana çıkarır ve başarılarınızla büyük gurur duyarsınız. Başkaları bunu kabullenemiyorsa ya da sizi kibirli olarak yargılıyorsa, bu onların sorunudur, sizin değil.

EYLEMLERIMIZ TÜM KIŞILIĞIMIZDEN KAYNAKLANDIĞINDA, ONU IFADE ETTIĞINDE, SANATÇI ILE ESERI ARASINDA ZAMAN ZAMAN RASTLADIĞIMIZ O TANIMLANAMAZ BENZERLIĞI SERGILEDIĞINDE ÖZGÜRÜZDÜR.

-Henri Bergson

BÖLÜM 6

Ölümlülüğünüzle Yüzleşin - Yüce

KAÇINILMAZ ÖLÜMLÜLÜĞÜMÜZ KARŞISINDA IKI ŞEYDEN BIRINI YAPABILIRIZ. HER NE PAHASINA OLURSA OLSUN BU DÜŞÜNCEDEN KAÇINMAYA ÇALIŞABILIR, DÜNYADAKI TÜM ZAMANA SAHIP OLDUĞUMUZ YANILSAMASINA TUTUNABILIRIZ. YA DA BU GERÇEKLE YÜZLEŞEBILIR, ONU KABUL EDEBILIR VE HATTA KUCAKLAYABILIR, ÖLÜM BILINCIMIZI OLUMLU VE AKTIF BIR ŞEYE DÖNÜŞTÜREBILIRIZ. BÖYLESINE KORKUSUZ BIR FELSEFEYI BENIMSEDIĞIMIZDE, BIR ORANTI DUYGUSU KAZANIR, ÖNEMSIZ OLANI GERÇEKTEN ÖNEMLI OLANDAN AYIRABILIR HALE GELIRIZ. GÜNLERIMIZIN SAYILI OLDUĞUNU BILEREK, BIR ACILIYET VE GÖREV DUYGUSUNA SAHIP OLURUZ. GEÇICILIĞI NEDENIYLE YAŞAMI DAHA DA TAKDIR EDEBILIRIZ. EĞER ÖLÜM KORKUSUNUN ÜSTESINDEN GELEBILIRSEK, O ZAMAN KORKACAK HIÇBIR ŞEY KALMAZ.

Hustler'ın Metamorfozu

ÖLMEKTEN KORKMADIĞIM BİR NOKTAYA ULAŞMIŞTIM. BU RUH BENİ ASLINDA ÖZGÜR BİR İNSAN YAPARKEN, ŞEKLEN BİR KÖLE OLARAK KALMAMI SAĞLADI.

-Frederick Douglass

1990'ların ortalarında Curtis Jackson bir dolandırıcı olarak sürdürdüğü hayatından son derece memnun değildi. Görebildiği tek çıkış yolu müzikti. Bir rapçi olarak biraz yeteneği vardı ama bu onu bu dünyada çok uzağa götürmezdi. İş dünyasına nasıl gireceği konusunda kafası biraz karışıktı ve sürece başlamak için sabırsızlanıyordu. Sonra 1996'da bir akşam tüm bunlar değişti: Manhattan'daki bir gece kulübünde Curtis (artık 50 Cent olarak biliniyor) ünlü rapçi ve yapımcı Jam Master Jay ile tanıştı. Bunun eline geçen tek fırsat olduğunu ve bunu en iyi şekilde değerlendirmesi gerektiğini hissediyordu. Jay'i ertesi gün stüdyosunu ziyaret edip kendisini rap yaparken dinlemesi için ikna etti. Orada onu yeterince etkilemeyi başardı ve Jay onun akıl hocası olmayı kabul etti. Artık her şey yerli yerine oturacak gibi görünüyordu.

Fifty bu yeni kariyere adım atarken onu idare edecek kadar para biriktirmişti ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Jay ona birkaç iş ayarlamıştı ama bunlar para getirmiyordu. Evinin yakınındaki sokaklarda dolandırıcı arkadaşlarının işlerinin iyi gittiğini görüyordu, oysa kendi parası yok denecek kadar azdı. Parası bittiğinde ne yapacaktı? Arabasını ve mücevherlerini çoktan satmıştı.
Kısa süre önce kız arkadaşından bir oğlu olmuştu ve çocuğa bakmak için paraya ihtiyacı vardı. Her zamankinden daha sabırsız hissetmeye başlamıştı. Uzun ısrarlardan sonra Columbia Records'tan birinin müziğini dinlemesini sağladı ve plak şirketi onunla bir anlaşma imzalamakla ilgilenmeye başladı. Ancak Jay ile imzaladığı sözleşmeden kurtulmak için Columbia'dan aldığı avansın neredeyse tamamını ona vermek zorunda kaldı. Daha da kötüsü, Columbia'da

Şimdi kendini plak şirketiyle anlaşmalı diğer rapçilerin arasında kaybolmuş buldu. Geleceği her zamankinden daha belirsiz görünüyordu.

Birikimleri neredeyse tükenmek üzereyken, şimdi sokaklarda fahişelik yapmaya geri dönmek zorunda kalacaktı ve bu ona acı veriyordu. Eski iş arkadaşları onu tekrar gördükleri için pek mutlu değillerdi. Bir an önce paraya ihtiyacı olduğunu hissederek her zamankinden daha agresifleşti ve sokaklarda onu tehdit etmeye başlayan bazı düşmanlar edindi. Zamanını plak stüdyosu ve fahişelik arasında bölüştürüyordu ve Columbia'daki ilk albümü çıkmak üzereydi ama plak şirketi albümü tanıtmak için hiçbir şey yapmıyordu. Hayatındaki her şey aynı anda çözülüyor gibiydi.

Mayıs 2000'de bir öğleden sonra, bir arkadaşının arabasının arka koltuğuna bindiğinde, genç bir adam aniden arabanın camında belirdi ve silahını sallayarak yakın mesafeden ona ateş etmeye başladı. Kurşunların dokuzu vücudunu delip geçmiş, bir tanesi de çenesinde kocaman bir delik açmıştı. Suikastçı daha sonra, Fifty'nin kafasına sıktığı kurşunla görevini yerine getirdiğinden emin bir şekilde aceleyle bekleyen bir arabaya doğru uzaklaştı. Fifty'nin arkadaşları onu hızla en yakın hastaneye götürdü. Tüm bunlar olurken, olayın kendisi ona gerçekmiş gibi gelmiyordu. Bir film gibiydi, başkalarının başına geldiğini gördüğü bir şeydi. Ancak bir noktada, ameliyat edilirken, ölüme yakın olduğunu hissetti ve aniden her şey çok gerçek göründü. Gözlerini yakıcı bir ışık kapladı ve birkaç saniye boyunca üzerinde bir gölge gezinirken diğer her şey durdu. Garip bir şekilde sakin bir andı; sonra geçti.

Önümüzdeki aylarda büyükannesi ve büyükbabasının evinde kalacak, aldığı ölümcül yaralardan sonra iyileşmeye çalışacaktı. Gücünü yeniden kazandığında neredeyse her şeye gülecekti. Ölümü aldatmıştı. Elbette, mahalledeki üçkâğıtçılar için bu önemli bir şey değildi ve kimse onun için üzülmeyecekti. Hayatına devam etmeli ve arkasına bakmamalıydı, bir yandan da gözünü işi bitirmek isteyecek katillerden ayırmamalıydı. Silahlı saldırının ardından Columbia albümü iptal etmiş ve onu plak şirketinden çıkarmıştı; etrafı çok fazla şiddetle çevriliydi. Fifty intikamını alacaktı - sokaklarda onu ünlü yapacak türden bir karışık kaset kampanyası başlatacak ve aynı yöneticiler geri dönüp onunla anlaşmak için yalvaracaklardı.

Ancak harekete geçmeye hazırlanırken içinde bir şeylerin değiştiğini fark etti. Kendini sabahları her zamankinden daha erken kalkarken ve gece geç saatlere kadar şarkı yazarken buldu, tamamen işine dalmıştı. Kasetlerini sokaklarda dağıtmak söz konusu olduğunda, şu anda para kazanmak umurunda değildi - artık daha az umurunda olamazdı

kıyafetler, mücevherler ya da gece hayatı hakkında. Kazandığı her kuruşu kampanyaya geri akıttı. Başkalarının onu içine çekmeye çalıştığı küçük kavgalara aldırış etmedi. Gözleri sadece tek bir şeye odaklanmıştı ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bazı günler onu şaşırtan bir yoğunlukla çalışıyordu. Sahip olduğu her şeyi bu tek başarı şansı için harcıyordu; B planı yoktu.

Aklının bir köşesinde, onu temelli değiştirenin ölüme yaklaştığı o an olduğunu biliyordu. Vücudundaki ilk hissi, ışığı ve gölgeyi hala hissedebiliyordu ve bu onu daha önce hiç yaşamadığı bir aciliyet duygusuyla doldurdu, sanki ölüm peşindeymiş gibi. Vurulmadan önceki aylarda her şey darmadağın olmuştu; şimdi ise kader gibi her şey yerli yerine oturuyordu.

Yıllar sonra, iş imparatorluğunu büyüttükçe, Fifty garip güç oyunları oynayan daha fazla insanla karşılaşmaya başladı. Onunla ortaklık yapan bir şirket aniden sözleşmelerini yeniden müzakere etmek istiyor ya da ürkek davranıp çekilmeyi düşünüyordu - sanki kötü şöhretli geçmişini yeni öğrenmişler gibi davranıyorlardı. Belki de bu sadece daha iyi şartlar koparmak için bir numaraydı. Sonra plak şirketinde ona giderek artan bir saygısızlıkla davranan ve al ya da bırak taktiğiyle ona yetersiz tanıtım ya da pazarlama parası teklif edenler vardı. Son olarak, başından beri onun için çalışan, ancak şimdi başarısından para kokusu alarak mantıksız taleplerde bulunmaya başlayanlar vardı.

Bazı şeyler onun için her şeyden daha önemliydi - uzun vadeli hareket kabiliyetini korumak, heyecanlı ve çıkarcı olmayan kişilerle çalışmak, imajını kontrol etmek ve hızlı para uğruna çamur atmamak. Bunun anlamı basitti: Bu değerlerden ödün veren her durum ya da kişiden uzaklaşmak için gücünü kullanacaktı. Şartları yeniden müzakere etmeye çalışan şirkete artık onlarla çalışmak istemediğini söyleyecekti. Plak şirketinin oyununu görmezden gelecek ve albümünün pazarlamasına kendi parasını akıtacaktı; kısa süre içinde onlardan ayrılıp kendi başına yola çıkma fikriyle. Hiç düşünmeden eski arkadaşlarıyla ilişkisini kesecekti.

Deneyimlerine göre, ne zaman kaybedecek çok şeyi varmış gibi hissetse ve alternatiften korktuğu için başkalarına ya da anlaşmalara tutunsa, sonunda çok daha fazlasını kaybediyordu. Hayattaki anahtarın bir *şekilde çekip gitmeye* istekli olmak olduğunu fark etti. Bunu yaptığında, hatta böyle hissettiğinde, insanların ona kendi şartlarıyla geri dönmesi onu sık sık şaşırtıyordu.

Bu süreçte kaybedebilirler. Ve eğer geri dönmezlerse, o zaman iyi ki kurtulmuşlar.

Eğer o sırada düşünseydi, bu şekilde sırtını dönmenin, ölümün üzerine geldiği o öğleden sonra zihninde kristalleşen bir tutum ve felsefe olduğunu fark ederdi. Korkudan insanlara ya da durumlara tutunmak, en kötü koşullarda bile hayata umutsuzca tutunmak gibidir ve o artık böyle bir noktanın çok ötesine geçmişti. Ölümden korkmuyordu, o halde artık herhangi bir şeyden nasıl korkabilirdi?

Korkusuz Yaklaşım

İNSANLAR VURULMAMDAN ÖZEL BIR ŞEYMIŞ GIBI BAHSEDIYOR. SANKI AYNI ŞEYLE YÜZLEŞMIYORLARMIŞ GIBI DAVRANIYORLAR. AMA BIR GÜN HERKES ÜZERINDE ADI YAZILI BIR KURŞUNLA YÜZLEŞMEK ZORUNDA.

-50 Cent

İlkel atalarımızın geliştirdiği dil becerileriyle biz insanlar rasyonel yaratıklar haline geldik, geleceğe bakma ve çevreye hükmetme yeteneği kazandık. Ancak bu iyilikle birlikte bize sonsuz acılar çektiren bir kötülük de geldi - diğer hayvanlardan farklı olarak ölümlülüğümüzün bilincindeyiz. Tüm korkularımızın kaynağı budur. Bu ölüm bilinci bizi bekleyen geleceğe dair bir düşünceden başka bir şey değildir, ancak bu düşünce yoğun acı ve ayrılıkla ilişkilidir. Zaman zaman bizi rahatsız eden bir düşünceyle birlikte gelir - bir gün, belki de yarın öleceksek, bu kadar çok çalışmanın, anlık zevkleri ertelemenin, para ve güç biriktirmenin ne faydası var? Ölüm tüm çabalarımızı boşa çıkaracak ve her şeyi anlamsız kılacak gibi görünüyor.

Eğer kendimizi bu iki düşünce zincirine -acı ve anlamsızlık- bıraksaydık, neredeyse eylemsizlik içinde felç olacak ya da intihara sürüklenecektik. Ancak bilinçli ya da bilinçsiz olarak bu farkındalığa karşı iki çözüm icat ettik. Bunlardan en ilkeli, korkularımızı hafifletecek ve şu andaki eylemlerimize daha fazla anlam kazandıracak bir öte dünya kavramının yaratılmasıydı. İkinci çözüm ise -şimdiki zamanda düşüncelerimize hakim olan çözüm- ölümlülüğümüzü unutmaya çalışmak ve kendimizi ana gömmektir. Bu, ölüm düşüncesini aktif olarak bastırmak anlamına gelir. Buna yardımcı olmak için zihnimizi rutinler ve sıradan kaygılarla oyalarız. Zaman zaman

Yakınlarımızdan biri öldüğünde duyduğumuz korkuyu hatırlarız, ancak genellikle günlük kaygılarımızla bu korkuyu bastırma alışkanlığı geliştirmişizdir.

Ancak sorun, bu baskının gerçekten etkili olmamasıdır. Ölümlülüğümüzün bilincine genellikle dört ya da beş yaşlarında varırız. O anda, böyle bir düşünce psikolojimiz üzerinde derin bir etki yaratmıştır. Bunu sevdiklerimizden ayrılma duygusuyla, her türlü karanlıkla, kaosla veya bilinmeyenle ilişkilendirdik. Ve bu bizi derinden rahatsız etti. O zamandan beri bu korku içimize yerleşti. Böylesine muazzam bir düşünceyi tamamen ortadan kaldırmak veya ondan kaçınmak imkansızdır; başka bir kapıdan içeri sızar, hayal bile edemeyeceğimiz şekillerde davranışlarımıza sızar.

Ölüm nihai gerçekliği temsil eder - günlerimizin ve çabalarımızın kesin bir şekilde sınırlanması. Onunla tek başımıza yüzleşmek ve bildiğimiz ve sevdiğimiz her şeyi geride bırakmak zorundayız - tam bir ayrılık. Fiziksel ve zihinsel acı ile ilişkilendirilir. Bu düşünceyi bastırmak için bize ölümü hatırlatan her şeyden kaçınmamız gerekir. Bu nedenle her türlü fantezi ve yanılsamaya kapılır, her türlü katı ve kaçınılmaz gerçekliği zihnimizden uzak tutmak için mücadele ederiz. Ayrılık duygusundan kaçmak için işlere, ilişkilere ve rahat pozisyonlara tutunuruz. Aşırı muhafazakarlaşırız çünkü her türlü risk sıkıntı, başarısızlık veya acıya yol açabilir. Temel yalnızlığımız düşüncesini bastırmak için kendimizi başkalarıyla çevrili tutarız. Bunun bilinçli olarak farkında olmayabiliriz ama sonuçta bu bastırmalar için yoğun miktarda psişik enerji harcarız. Ölüm korkusu ortadan kalkmaz; yalnızca daha küçük kaygılar ve yaşamdan zevk almamızı sınırlayan alışkanlıklar olarak geri döner.

Bununla birlikte, ölümlülükle başa çıkmanın üçüncü ve korkusuz bir yolu daha vardır.

Doğduğumuz andan itibaren ölümümüzü içimizde taşırız. Günlerimizi sona erdiren dışarıdaki bir olay değil, içimizdeki bir şeydir. Yaşamak için sadece çok fazla günümüz var. Bu süre bize özgü bir şeydir; yalnızca bizimdir, tek gerçek varlığımızdır. Ölüm düşüncesinden kaçarak bu gerçeklikten uzaklaşırsak, aslında kendimizden kaçmış oluruz. İnkar edilemeyecek tek şeyi inkar ediyoruz; bir yalanı yaşıyoruz. Korkusuz yaklaşım, yaşamak için yalnızca çok fazla zamanınız olduğu ve yaşamın kendisinin kaçınılmaz olarak acı ve ayrılık seviyeleri içerdiği gerçeğini kabul etmenizi gerektirir. Bunu benimseyerek yaşamın kendisini kucaklar ve onunla ilgili her şeyi kabul edersiniz. Acıdan kaçınmak için öbür dünya inancına bel bağlamak ya da kendinizi anın içinde boğmak gerçekliği küçümsemek, yani yaşamın kendisini küçümsemektir.

Ölümlülüğünüzle yüzleşerek yaşamı olumlamayı seçtiğinizde her şey değişir. Artık sizin için önemli olan, günlerinizi iyi yaşamaktır,

mümkün olduğunca tam olarak. Bunu sonsuz zevkler peşinde koşarak yapmayı seçebilirsiniz, ancak hiçbir şey her zaman yeni dikkat dağıtıcı şeyler aramak zorunda kalmaktan daha çabuk sıkıcı olamaz. Belirli hedeflere ulaşmak en büyük zevk kaynağınız haline gelirse, günleriniz bir amaç ve yönle dolar ve ölüm geldiğinde pişmanlık duymazsınız. Her şeyin beyhudeliği hakkında nihilist düşüncelere dalmazsınız, çünkü bu size verilen kısa zamanın fevkalade israfıdır. Artık yaşamda neyin önemli olduğunu ölçmenin bir yoluna sahipsiniz - günlerinizin kısalığıyla kıyaslandığında, küçük savaşların ve endişelerin hiçbir ağırlığı yok. Bir aciliyet ve adanmışlık hissine sahipsiniz - ne yaparsanız iyi yapmalısınız, tüm enerjinizle, yüzlerce yöne savrulan bir zihinle değil.

Bunu başarmak son derece basittir. Bu, içe bakma ve ölümü içinizde taşıdığınız bir şey olarak görme meselesidir. Bu sizin bastırılamayacak bir parçanızdır. Bu, onun hakkında kara kara düşündüğünüz anlamına gelmez, ancak kucaklamaya başladığınız bir gerçekliğin sürekli farkındalığına sahip olduğunuz anlamına gelir. Ölümle olan dehşete düşmüş, inkârcı ilişkinizi aktif ve olumlu bir şeye dönüştürürsünüz - sonunda küçüklükten, faydasız kaygılardan ve korkak, ürkek tepkilerden kurtulursunuz.

Ölüme korkusuzca yaklaşmanın bu üçüncü yolu, antik dünyada Stoacılık olarak bilinen felsefede ortaya çıkmıştır. Stoacılığın özü, paradoksal olarak size nasıl yaşayacağınızı öğreten ölme sanatını öğrenmektir. Ve belki de antik dünyanın en büyük Stoacı yazarı, M.Ö. 4 civarında doğan Genç Seneca'dır. Genç bir adam olan Seneca, son derece yetenekli bir hatipti ve bu da gelecek vaat eden bir siyasi kariyere yol açtı. Ancak hayatı boyunca devam edecek olan bir modelin parçası olarak, bu yetenek kendini aşağı görenlerin kıskançlığına neden oldu.

M.S. 41 yılında, kıskanç bir saray mensubunun uydurma suçlamalarıyla, İmparator Claudius Seneca'yı sekiz uzun yıl boyunca tek başına çürüyeceği Korsika adasına sürgün etti. Seneca Stoacı felsefeye aşinaydı, ama şimdi bu az nüfuslu adada onu gerçek hayatta uygulamak zorunda kalacaktı. Bu hiç de kolay değildi. Kendini her türlü fanteziye kaptırırken ve umutsuzluğa düşerken buldu. Bu, Roma'daki arkadaşlarına yazdığı birçok mektuba yansıyan sürekli bir mücadeleydi.
Ama önce ölüm korkusunu yenerek yavaş yavaş tüm korkularını yendi.

Ölümün acı verici biçimlerini ve olası trajik sonları hayal ederek her türlü zihinsel egzersiz yaptı. Bunları korkutucu değil, tanıdık hale getirirdi. Utanma duygusunu kullandı - ölümlü olmasından korkmak, tüm canlıların ölümüne hükmeden doğanın kendisinden nefret ettiği anlamına gelirdi ve bu da en küçük hayvandan daha aşağı olduğu anlamına gelirdi.

ölümünü şikayet etmeden kabul etti. Yavaş yavaş bu korkuyu yok etti ve bir özgürleşme duygusu hissetti. Bu yeni keşfettiği gücü dünyaya iletmek gibi bir görevi olduğunu hissederek, büyük bir hızla yazmaya başladı.

M.S. 49'da nihayet aklandı, Roma'ya geri çağrıldı ve on iki yaşındaki çocuk Lucius Domitius Ahenobarbus'un (daha sonra İmparator Nero olarak bilinecekti) özel öğretmeni ve praetor olarak yüksek bir pozisyona atandı.

Neron'un saltanatının ilk beş yılında Seneca Roma İmparatorluğu'nun fiili yöneticisiydi, zira genç İmparator daha sonra hayatına hakim olacak olan zevklere kendini teslim etmişti. Seneca, Neron'un bazı şiddet eğilimlerini dizginlemek için sürekli mücadele etmek zorunda kaldı, ancak o yıllar çoğunlukla refah içinde geçti ve imparatorluk iyi yönetildi.

Sonra kıskançlık yeniden baş gösterdi ve Neron'un saray mensupları Seneca'nın devletin sırtından zenginleştiğine dair hikâyeler yaymaya başladılar. M.S. 62 yılına gelindiğinde, Seneca duvardaki yazıyı görebiliyordu ve kamu hayatından bir kır evine çekilerek servetinin neredeyse tamamını Neron'a devretti. M.S. 65'te imparatoru öldürmek için bir komploya karıştı ve Roma tarzında Seneca'ya kendini öldürmesini emretmesi için bir subay gönderildi.

Sakince vasiyetini gözden geçirmek için izin istedi. Bu reddedildi. Orada bulunan arkadaşlarına döndü ve şöyle dedi: "Hizmetleriniz için minnettarlığımı göstermem yasak olduğu için, geriye kalan tek varlığımı ve en iyimi size bırakıyorum: hayatımın modelini." Yıllar önce zihninde provasını yaptığı şeyi şimdi yeniden canlandıracaktı. Ardından gelen intiharı korkunç derecede zor oldu; kollarındaki ve ayak bileklerindeki damarları kesti, kanın daha hızlı akmasını sağlamak için sıcak bir banyoda oturdu ve hatta zehir içti. Ölümü yavaş ve inanılmaz derecede acı vericiydi, ancak sakinliğini sonuna kadar korudu ve herkesin ölümünün hayatına ve felsefesine uygun olduğunu göreceğinden emin oldu.

Seneca'nın anladığı gibi, kendinizi korkudan kurtarmak için geriye doğru çalışmalısınız. Ölümlü olduğunuz düşüncesiyle başlarsınız. Bu gerçeği kabul eder ve benimsersiniz. Kaçınılmaz ölüm anınızı düşünür ve onunla mümkün olduğunca cesurca yüzleşmeye karar verirsiniz. Ölümlülüğünüzü ne kadar çok düşünürseniz, ondan o kadar az korkarsınız - artık bastırmak zorunda olmadığınız bir gerçek haline gelir. Bu yolu izleyerek, nasıl iyi öleceğinizi bilirsiniz ve böylece artık kendinize iyi yaşamayı öğretmeye başlayabilirsiniz. Gereksiz yere bir şeylere tutunmayacaksınız. Güçlü ve kendine güvenen, yalnız kalmaktan korkmayan biri olacaksınız. Neyin önemli olduğunu

bilmenin getirdiği belli bir hafifliğe sahip olacaksınız - başkalarının çok ciddiye aldığı şeylere gülebileceksiniz. Anın zevkleri artar çünkü onların geçiciliğini bilirsiniz ve onlardan en iyi şekilde faydalanırsınız. Ve zamanınız geldiğinde

Bir gün geleceği gibi ölüm geldiğinde, daha fazla zaman için yalvarmayacak ve ağlamayacaksınız, çünkü iyi yaşadınız ve pişmanlık duymuyorsunuz.

Korkusuzluğun Anahtarları

HEPIMIZIN HAYATININ O KARANLIK KISMINDA BIR YERLERDE GEZINIYOR GIBI GÖRÜNÜYOR... BELKI DE DOĞUMUMUZDAN KAYNAKLANAN NESNESIZ, ZAMANSIZ, MEKANSIZ BIR ILKEL KORKU VE DEHŞET UNSURU... HAYATLARIMIZ ÜZERINDE ITICI BIR ETKI YARATAN BIR KORKU VE DEHŞET.... VE BU ILK KORKUYA EŞLIK EDEN, DAHA IYI BIR ISIM BULMAK IÇIN, COŞKUYA, TAM TESLIMIYETE VE GÜVENE YÖNELIK BIR REFLEKS DÜRTÜSÜDÜR.

-Richard Wright

Geçmişte ölümle ilişkimiz çok daha fiziksel ve doğrudandı. Yiyecek ya da kurban için gözlerimizin önünde öldürülen hayvanları rutin olarak görürdük. Veba ya da doğal afet dönemlerinde sayısız ölüme tanık olurduk. Mezarlıklar gizli saklı değil, şehirlerin merkezinde ya da kiliselerin bitişiğinde olurdu. İnsanlar evlerinde, arkadaşları ve aileleriyle birlikte ölürdü. Ölümün bu yakınlığı ondan duyulan korkuyu artırır ama aynı zamanda daha doğal, daha hayatın bir parçası gibi görünmesini sağlardı.

Bu korkuya aracılık etmek için din güçlü ve önemli bir rol oynayacaktı. Ancak ölüm korkusu her zaman yoğun bir şekilde varlığını sürdürdü ve dinin kaygılarımızı yatıştırma gücünün azalmasıyla birlikte Soruna modern bir çözüm üretmek için gerekli olan ölümün fiziksel varlığını neredeyse tamamen ortadan kaldırdık. Yiyeceklerimiz için kesilen hayvanları görmüyoruz. Mezarlıklar uzak bölgelerde yer alıyor ve bilincimizin bir parçası değil. Hastanelerde ölmekte olanlar gözlerden uzak tutuluyor, her şey olabildiğince antiseptik hale getiriliyor. Bu olgunun farkında olmamamız, yaşanan derin baskının bir işaretidir.

Filmlerde ve medyada sayısız ölüm imgesi görüyoruz, ancak bunun paradoksal bir etkisi var. Ölüm soyut bir şeymiş, ekrandaki bir görüntüden başka bir şey değilmiş gibi gösteriliyor. Bizi bekleyen kişisel bir olay değil, görsel ve muhteşem bir şey haline gelir. İzlediğimiz filmlerde ölüme takıntılı olabiliriz, ancak bu sadece ölümlülüğümüzle yüzleşmemizi zorlaştırır.

Bilinçli varlığımızdan sürgün edilen ölüm, korkular şeklinde bilinçdışımıza musallat olur, ancak aynı zamanda zihinlerimize

Yüce. "Yüce" kelimesi Latince'den gelir ve eşik ya da kapı anlamına gelir. Bizi ölümün eşiğine götüren bir düşünce veya deneyimdir, bize bu nihai gizemin fiziksel bir imasını verir, o kadar büyük ve engin bir şeydir ki tanımlama gücümüzü aşar. Bu, ölümün yaşamdaki bir yansımasıdır, ancak huşu uyandıran bir şey şeklinde gelir. Ölümlülüğümüzden korkmak ve kaçınmak zayıflatıcıdır; onu Yüce'de deneyimlemek ise tedavi edicidir.

Çocuklar Yüce ile bu karşılaşmayı oldukça sık yaşarlar, özellikle de anlayamayacakları kadar büyük ve anlaşılmaz bir şeyle karşılaştıklarında - karanlık, gece gökyüzü, sonsuzluk fikri, milyonlarca yıllık zaman duygusu, bir hayvanla garip bir yakınlık hissi vb. Bizler de bu anları kelimelerle ifade edilmesi zor olan herhangi bir yoğun deneyim şeklinde yaşarız. Aşırı yorgunluk ya da efor anlarında, bedenimizin sınırlarını zorladığımızda; alışılmadık bir yere seyahat ettiğimizde; ya da rasyonel bir şekilde işleyemeyeceğimiz kadar fikir ya da imgelerle dolu bir sanat eserini özümsediğimizde bize gelebilir. Fransızlar orgazma "*l e petit mort*" yani küçük ölüm derler ve Yüce de zihnin çok fazla ya da çok farklı bir şeyle dolup taştığı bir tür zihinsel orgazmdır. Ölümün gölgesi bilinçli zihinlerimizin üzerine düşer, ancak yaşamsal ve hatta kendinden geçmiş bir duyguya ilham verir.

Anlayın: ölümü dışarıda tutmak için zihnimizi sıradanlık ve rutinlerle yıkarız; onun hiçbir şekilde etrafımızda olmadığı yanılsamasını yaratırız. Bu bize anlık bir huzur verir, ancak daha büyük bir şeyle, yaşamın kendisiyle olan tüm bağlantı duygusunu kaybederiz. Ölümlülüğümüzle yüzleşene kadar gerçekten yaşamış sayılmayız. Çevremizdeki Yüce'nin farkına varmak, korkularımızı anlamlı ve aktif bir şeye dönüştürmenin, kültürümüzün baskılarına karşı koymanın bir yoludur. Yücelik herhangi bir biçimde huşu ve güç duyguları uyandırma eğilimindedir. Ne olduğuna dair farkındalık sayesinde zihnimizi deneyime açabilir ve onu aktif olarak araştırabiliriz. Aşağıda yüce bir anın dört hissi ve bunların nasıl çağrıştırılacağı anlatılmaktadır.

YENIDEN DOĞUŞ DUYGUSU

Yirminci yüzyılın başında Chicago'nun banliyölerinde büyüyen Ernest Hemingway, oradaki hayatın tüm uygunluğu ve sıradanlığı tarafından tamamen boğulduğunu hissetti. Bu onu içinde ölü gibi hissettiriyordu. Daha geniş bir dünyayı keşfetmeyi arzuluyordu ve bu yüzden 1917'de, on sekiz yaşındayken, Kızıl Haç için gönüllü olarak ambulans şoförlüğü yaptı.

İtalya'da, savaş cephelerinden birinde. Orada kendisini garip bir şekilde ölüme ve tehlikeye doğru itilmiş hissetti. Bir olayda patlayan şarapnel parçaları yüzünden neredeyse ölüyordu ve bu deneyim onun düşünce tarzını sonsuza dek değiştirdi. "Sonra öldüm.... Ruhumun ya da bir şeyin bedenimden çıktığını hissettim, tıpkı ipek bir mendili cebinizden bir köşesinden çekip çıkarır gibi." Bu his aylar ve yıllar boyunca aklının bir köşesinde kalmış ve tuhaf bir şekilde heyecan verici olmuş. Ölümden bu şekilde kurtulmak ona içinde yeniden doğmuş gibi hissettirmişti. Artık deneyimlerini yazabilir ve eserlerinin duygularla titreşmesini sağlayabilirdi.

Ancak bu duygu zamanla kaybolacaktı. Sıkıcı bir gazetecilik işine ya da evlilik hayatının rutinlerine zorlanacaktı. O içsel ölüm geri dönecek ve yazıları zarar görecekti. Hayatta ölüme olan o yakınlığı yeniden hissetmeye ihtiyacı vardı. Bunu yapmak için de kendini yeni tehlikelere maruz bırakması gerekiyordu. Bu, İspanya İç Savaşı'ndaki cephe faaliyetlerini haber yapmak ve daha sonra İkinci Dünya Savaşı'nda Fransa'daki en kanlı muharebeleri takip etmek anlamına geliyordu - her iki durumda da haberciliğin ötesine geçerek kendini savaşa dahil etti. Boğa güreşi, derin deniz balıkçılığı ve büyük avcılıkla uğraştı. Sayısız otomobil ve uçak kazası geçirdi, ancak bunlar sadece daha fazla risk alma ihtiyacını körükledi. Her deneyimden sonra, yeniden hayata dönme hissi geri gelecek ve yeni bir romana giden yolu bulacaktı.

Ruhunuzun bir mendil gibi bedeninizden çekilip çıkarılması hissi, yüce bir duygunun özüdür. Hemingway'e göre bu duygu ancak aşırı bir şeyle, ölümle burun buruna gelmekle ortaya çıkabilirdi. Ancak bizler bu duyguyu ve canlandırıcı faydalarını daha küçük dozlarda hissedebiliriz. Hayat özellikle sıkıcı ya da sınırlayıcı hissettirdiğinde, kendimizi tanıdık topraklardan ayrılmaya zorlayabiliriz. Bu, özellikle egzotik bir yere seyahat etmek, fiziksel olarak zorlayıcı bir şeye kalkışmak (bir deniz yolculuğu veya bir dağa tırmanmak) ya da sadece başarabileceğimizden emin olmadığımız yeni bir girişime başlamak anlamına gelebilir. Her durumda, büyük ve ezici bir şey karşısında bir güçsüzlük anı yaşıyoruz. Kontrolün ellerimizden kayıp gittiği bu duygu, ne kadar kısa ve hafif olursa olsun, ölümle burun buruna gelmektir. Başaramayabiliriz; çaba düzeyimizi yükseltmek zorundayız. Bu süreçte zihnimiz yeni duyumlara maruz kalır. Yolculuğu ya da görevi bitirip güvenli bir yere geldiğimizde, sanki yeniden doğmuş gibi hissederiz. Mendilin o hafif çekişini hissettik; artık hayata karşı takdirimiz ve onu daha dolu yaşama arzumuz artmıştır.

YOK OLMA VE ACILIYET DUYGUSU

Japonya'da on dördüncü yüzyılın ilk yarısı yoğun bir kargaşa dönemiydi; saray darbeleri ve iç savaşlar ülkenin altını üstüne getirmişti. Eğitimli sınıflar bu kaostan özellikle rahatsızlık duyuyordu. Tüm bu devrimlerin ortasında, daha sonra Kenkō olarak bilinen düşük rütbeli bir saray şairi yemin etmeye ve Budist bir keşiş olmaya karar verdi. Ancak bir manastıra çekilmek yerine başkent Kyoto'da kaldı ve ülke parçalanıyor gibi görünürken etrafındaki hayatı sessizce gözlemledi.

Sağlığında yayınlanmayan ancak daha sonra *Essays in Idleness* adı altında toplanıp basılan bir dizi kısa yazı yazdı ve bu kitabın ünü zamanla arttı. Gözlemlerinin çoğu, o dönemde fazlasıyla mevcut olan ölüm üzerine odaklanıyordu. Ancak ölümle ilgili düşünceleri, kara kara düşünmenin ve hastalıklı olmanın tam tersi yöndeydi. Onlarda zevkli ve hatta coşkulu bir şeyler buluyordu. Örneğin, kiraz çiçekleri ya da gençliğin kendisi gibi güzel şeylerin yok oluşu üzerine düşündü. "Eğer insan Adashino'nun çiyleri gibi hiç solmasaydı, Toribeyama'nın üzerindeki duman gibi hiç yok olmasaydı, ama dünyada sonsuza kadar kalsaydı, her şey bizi etkileme gücünü nasıl da yitirirdi! Hayattaki en değerli şey onun belirsizliğidir." Bu sözler ona sadece bir gün ya da bir hafta yaşayan böcekleri ve bu sürenin ne kadar kalabalık olabileceğini düşündürdü. Bizim için her şeyi dokunaklı ve anlamlı kılan ölümün gölgesidir.

Kenkō, sonsuzluğa doğru uzanan zamanın enginliğini ölçmek için sürekli yeni yollar bulmuştur. Bir gün Kenkō'nun Kyoto'daki evinin karşısındaki bir mezarlığa bir adam gömülmüş, mezar taşı ailenin kederli üyeleriyle çevrelenmişti. Yıllar geçtikçe, diye yazmıştı, gittikçe daha seyrek geliyorlardı, üzüntü duyguları yavaş yavaş kayboluyordu. Kısa bir süre içinde hepsi ölecek ve gömdükleri adamın anısı da onlarla birlikte yok olacaktı. Mezar taşı büyük ölçüde otlarla kaplanacaktı. Yüzyıllar sonra oradan geçenler onu taş ve doğanın garip bir karışımı olarak göreceklerdi. Sonunda tamamen yok olacak, toprağın içinde eriyecekti. Bu inkar edilemez gerçeklik, bu sonsuz genişlik karşısında, şimdiki zamanın kıymetini nasıl hissetmeyiz? Bir gün daha hayatta olmak bile bir mucize.

Deneyimleyebileceğimiz iki tür zaman vardır - sıradan ve yüce çeşitlilik. Sıradan zamanın kapsamı son derece sınırlıdır. İçinde bulunduğumuz andan ibarettir ve birkaç hafta öncesine, bazen de daha ötesine kadar uzanır. Sıradan zamana kilitlendiğimizde olayları çarpıtma eğiliminde oluruz - olayları olduklarından çok daha önemli görürüz, birkaç hafta ya da bir yıl sonra bizi heyecanlandıran şeylerin hiçbir önemi kalmayacağının farkında olmayız. Yüce çeşitlilik, zamanın mutlak genişliğinin ve zamanın gerçekliğinin bir imasıdır.

sürekli değişimler yaşanıyor. Kafamızı anın dışına çıkarmamızı ve Kenkō'yu takıntı haline getiren türden meditasyonlar yapmamızı gerektirir. Yüzyıllar sonrasını ya da milyonlarca yıl önce tam da bu noktada neler olduğunu hayal ederiz. Her şeyin bir akış halinde olduğunun farkına varırız; hiçbir şey kalıcı değildir.

Yüce zaman üzerine düşünmenin sayısız olumlu etkisi vardır - işleri hemen halletmek için aciliyet duygusu hissetmemizi sağlar, neyin gerçekten önemli olduğunu daha iyi kavramamızı sağlar ve zamanın geçişine, yitip giden her şeyin dokunaklılığına ve güzelliğine dair daha yüksek bir takdir aşılar.

HUŞU DUYGUSU

Bizler dil içinde yaşayan varlıklarız. Düşündüğümüz ve hissettiğimiz her şey, gerçekliği asla tam olarak ifade etmeyen kelimelerle çerçevelenir. Onlar yalnızca birer semboldür. Tarih boyunca insanlar, kelimelerle ifade etme kapasitesini aşan bir şeye tanık oldukları her türlü benzersiz deneyimi yaşadılar ve bu bir huşu duygusu uyandırdı. 1915 yılında büyük kaşif Ernest Shackleton kendisini ve mürettebatını Antarktika kıtası yakınlarındaki bir buz kütlesinde mahsur kalmış olarak buldu. Ertesi yıl kendilerini kurtarmayı başarmadan önce aylarca bu ıssız manzarada yüzdüler. Buz kütlesinde geçirdiği süre boyunca Shackleton, sanki gezegeni insanlar gelmeden önce ziyaret ediyormuş, milyonlarca yıldır değişmemiş bir şeyi görüyormuş gibi hissetti ve bu sahnenin temsil ettiği ölüm tehdidine rağmen garip bir şekilde heyecanlandı.

1960'larda nörolog Oliver Sacks, 1920'lerden beri komada olan ve dönemin uyku hastalığı salgınının kurbanı olan hastalar üzerinde çalıştı. Yeni bir ilaç sayesinde bu hastalar komadan uyandırıldı ve Sacks onların düşüncelerini kaydetti. Onların gerçekliği herkesten çok daha farklı bir şekilde gördüklerini fark etti ve bu da onu kendi dünya algımız hakkında meraklandırdı - belki de zihinsel güçlerimiz alışkanlıklar ve gelenekler tarafından belirlendiği için çevremizde olup bitenlerin sadece bir kısmını görüyoruz. Kaçırdığımız bir gerçeklik olabilir. Bu tür meditasyonlar sırasında Yüce duygusuna kapılıyordu.

1570'lerde Jean de Léry adında bir Huguenot papazı, Rio Körfezi'ndeki Brezilya kabileleri arasında yaşayan ilk Batılılardan biriydi. Barbarlıklarıyla onu korkutan her türlü ritüeli gözlemledi, ancak bir akşam kabile üyelerinin o kadar garip ve doğaüstü bir şekilde şarkı söylediklerini duydu ki, ani bir huşu duygusuna kapıldı. "Orada öylece durup zevkten dört köşe olmuştum," diye yazmış daha sonra. "Ne zaman hatırlasam kalbim titriyor ve sanki sesleri hala kulaklarımda."

Bu huşu duygusu, uçsuz bucaksız manzaralar (deniz veya çöl), uzak geçmişten anıtlar (Mısır piramitleri), yabancı bir ülkedeki insanların alışılmadık gelenekleri gibi uçsuz bucaksız veya tuhaf bir şey tarafından ortaya çıkarılabilir. Günlük yaşamdaki şeylerden de kaynaklanabilir; örneğin, bugünkü halini alması milyonlarca yıl süren çevremizdeki baş döndürücü çeşitlilikteki hayvan ve bitki yaşamına odaklanmak gibi. (Yüce hakkında yazan filozof Immanuel Kant, bunu bir kırlangıcı elinde tutarken ve gözlerine bakarken hissetmiş ve ikisi arasında garip bir bağ olduğunu hissetmiştir). Belirli düşünme egzersizleri ile yaratılabilir. Örneğin, her zaman kör olduğunuzu ve aniden görme yetisine sahip olduğunuzu hayal edin. Etrafınızda gördüğünüz her şey size garip ve yeni gelecektir - ağaçların tuhaf biçimleri, yeşil rengin cafcaflılığı gibi. Ya da dünyayı gerçek küçüklüğü içinde, uçsuz bucaksız uzayda bir zerre olarak hayal etmeye çalışın. Bu düzeyde Yüce, şeylere gerçek tuhaflıkları içinde bakmanın bir yoludur. Bu sizi dilin ve rutinin hapishanesinden, içinde yaşadığımız bu yapay dünyadan kurtarır. Bu huşu duygusunu herhangi bir ölçekte deneyimlemek ani bir gerçeklik patlaması gibidir; tedavi edici ve ilham vericidir.

OKYANUS DUYGUSU, TÜM YAŞAMLA BAĞLANTI

Ölümlülüğümüzle yüzleşmediğimiz için, ölüm hakkında bazı yanılsamalara kapılma eğilimindeyiz. Bazı ölümlerin diğerlerinden daha önemli ya da anlamlı olduğuna inanırız - örneğin ünlü bir kişinin ya da önde gelen bir politikacının ölümü gibi. Bazı ölümlerin daha trajik olduğunu, çok erken ya da bir kaza sonucu gerçekleştiğini düşünürüz. Ancak gerçek şu ki, ölüm bu tür ayrımlar yapmaz. Nihai eşitleyicidir. Zengini de fakiri de aynı şekilde vurur. Herkes için çok erken gelir ve trajik olarak deneyimlenebilir. Bu gerçeği özümsemenin hepimiz üzerinde olumlu bir etkisi olmalıdır.
Herkesle aynı kaderi paylaşıyoruz; hepimiz aynı derecede şefkati hak ediyoruz. Sonuçta hepimizi birbirimize bağlayan şey budur ve etrafımızdaki insanlara baktığımızda onların da ölümlü olduğunu görmeliyiz.

Bu daha da ileri götürülebilir, daha da yüceye doğru genişletilebilir- ölüm bizi tüm canlı yaratıklara bağlayan şeydir. Bir organizma diğerinin yaşayabilmesi için ölmelidir. Bu bizim de bir parçası olduğumuz sonsuz bir süreçtir. Bu, okyanus hissi olarak bilinen şeydir - dış dünyadan ayrı olmadığımızı, tüm biçimleriyle yaşamın bir parçası olduğumuzu hissetmek. Bunu hissetmek, ölüm üzerine hastalıklı bir düşüncenin tam tersi olan coşkulu bir tepkiye ilham verir.

Perspektifin Tersine Çevrilmesi

Normal bakış açımızda ölümü yaşamla taban tabana zıt bir şey, günlerimizi sona erdiren ayrı bir olay olarak görürüz. Bu nedenle de korkmamız, kaçınmamız ve bastırmamız gereken bir düşüncedir. Ancak bu yanlıştır, aslında korkumuzdan doğan bir düşüncedir. Yaşam ve ölüm ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiştir, birbirinden ayrı değildir; biri olmadan diğeri var olamaz. Doğduğumuz andan itibaren ölümümüzü sürekli bir olasılık olarak içimizde taşırız. Bu düşünceden kaçınmaya veya bastırmaya çalışırsak, ölümü dışarıda tutarsak, kendimizi yaşamdan da koparmış oluruz. Eğer ölümden korkuyorsak, o zaman yaşamdan da korkuyoruz demektir. Bu bakış açısını tersine çevirmeli ve ölümü hayatta olmanın bir parçası olarak kabul etmenin ve kucaklamanın bir yolunu bularak gerçeklikle içeriden yüzleşmeliyiz. Ancak böyle bir konumdan ölümlülüğümüzden duyduğumuz korkunun ve ardından hayatımızı saran tüm küçük korkuların üstesinden gelmeye başlayabiliriz.

NEREDEYSE ÖLÜYORDUM VE BU BANA BUNUN HER AN TEKRAR OLABILECEĞINI DÜŞÜNDÜRDÜ. ACELE EDIP ISTEDIĞIMI YAPSAM IYI OLUR. DAHA ÖNCE HIÇ YAŞAMADIĞIM GIBI YAŞAMAYA BAŞLADIM. ÖLÜM KORKUSU GEÇTİĞİNDE, HİÇBİR ŞEY SİZİ RAHATSIZ EDEMEZ VE KİMSE SİZİ DURDURAMAZ.

-50 Cent

Ack nowledgments

Bu kitap, güçlü, kuvvetli ve büyük bir kararlılığa sahip bir kadın olan NANA'ma adanmıştır. O bana bilgiyi aşıladı. Güç olmayan hiçbir bilgi yoktur.

-50 Cent

Her şeyden önce, Anna Biller'e sevgi dolu desteği, *50. Yasa'yı ustalıkla* düzenlemesi ve kitaba yaptığı diğer sayısız katkı için teşekkür ederim.

50. Yasa varlığını Fifty'nin edebi temsilcisi Marc Gerald'a borçludur. Fifty ve beni ilk etapta bir araya getirdi ve projeyi başından sonuna kadar ustalıkla yönlendirdi. InkWell Management'taki menajerim Michael Carlisle'a, Inkwell'deki asistanı Ethan Bassoff'a ve kitabın konseptinin şekillenmesinde çok önemli bir rol oynayan HarperStudio'nun olağanüstü yayıncısı Robert Miller'a da aynı derecede değerli katkıları için teşekkür etmeliyim. Ayrıca HarperStudio'da Debbie Stier, Sarah Burningham, Katie Salisbury, Kim Lewis ve Nikki Cutler'a; ve kitabın tasarımındaki çalışmaları için Leah Carslon-Stanisic ve Mary Schuck'a teşekkür etmek istiyorum.

Araştırma yardımları için Ryan Holiday'e; desteği ve ilhamı için Dov Charney'e; konuyla ilgili birçok tartışmamız için iyi arkadaşım Lamont Jones'a ve akademik tavsiyeleri için Madison'daki Wisconsin Üniversitesi'nin eşsiz Klasikler bölümünde yardımcı doçent olan Jeffrey Beneker'e teşekkür etmek isterim.

Fifty'nin tarafında, menajerlik grubu Ÿolator projede bana muazzam destek verdi. Bunun için öncelikle Ÿolator'ın CEO'su ve tahtın arkasındaki adam Chris Lighty'ye teşekkür etmeliyim. Ayrıca Fifty'nin avukatı ve işletme müdürü Theo Sedlmayr, Ÿolator'ın başkanı Laurie Dobbins, marka müdürü Barry Williams ve Anthony Butler (daha çok AB olarak bilinir) da zamanlarını cömertçe ayırdılar;

Bubba; ve Hov. Ayrıca Joey P (Brand Asset Digital'in kurucu ortağı) ve G-Unit Records'un başkanı Nikki Martin'e de Fifty'nin sektördeki ilk günlerinden itibaren verdiği paha biçilmez bilgiler için özel olarak teşekkür ederiz.

Tony Yayo, Busta Rhymes, Paul Rosenberg (Shady Records başkanı ve Eminem'in menajeri), roman yazarı Nikki Turner, Quincy Jones III ve DonDiva'dan Kevin ve Tiffany Chiles'a da teşekkür etmek isterim.

George "June" Bishop'a bana Southside turu yaptırdığı ve hustling'in zengin dünyasını anlamama yardımcı olduğu için özel bir teşekkür etmek istiyorum.

Son olarak, kitabın yazımı sırasında verdikleri ölçüsüz destek için annem Laurette'e, kız kardeşim Leslie'ye ve her zaman olduğu gibi kedim Brutus'a teşekkür etmek istiyorum.

-Robert Greene

50 CENT TARAFINDAN DA

50 X 50: Kendi Sözleriyle 50 Cent
Parçalardan Ağırlığa: Bir Zamanlar Southside Queens'te

AYRICA ROBERT GREENE TARAFINDAN

Baştan Çıkarma Sanatı
Savaşın 33 Stratejisi
Gücün 48 Yasası

Telif Hakkı

50. YASA. Telif hakkı © G-Unit Books, Inc. ve Robert Greene'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Adobe Dijital Baskı Temmuz 2009 ISBN 978-06-195911-0

10 9 87 6 5 4 32 1

HarperCollins e-books

Yayıncı Hakkında

Avustralya
HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073 , Avustralya
http:// www.harpercollinsebooks.com.au

Kanada
HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada http://
www.harpercollinsebooks.ca

Yeni Zelanda
HarperCollinsPublishers (New Zaland) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zaland
http:// www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
http:// www.harpercollinsebooks.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53 Cadde
New York, NY 10022
http:// www.harpercollinsebooks.com

İçindekiler

Başlık Sayfası	1
İçindekiler	2
Önsöz	4
Giriş	8
Bölüm 1	22
Bölüm 2	35
Bölüm 3	49
Bölüm 4	63
Bölüm 5	79
Bölüm 6	97
Bölüm 7	114
Bölüm 8	131
Bölüm 9	149
Bölüm 10	166
Teşekkür	183
50 Cent ve Robert Greene Yazarının Diğer Kitapları	188
Telif Hakkı	196
Yayıncı Hakkında	197